

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 679 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 10 ΜΑΡΤΗ 2012

1,30 ΕΥΡΩ

Συγκυβέρνηση ή όχι
μετά τις εκλογές;
**Πολιτικά
παιχνίδια με
το... αυτονόητο**

ΣΕΛΙΔΑ 3

«Κίνημα πατάτας»
**Πραγματικότητα
και ιδεολογική
φενάκη**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Τσιράκι του
Μάνεση ο
Κουτρουμάνης**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Δεν υπάρχει
καλή
αξιολόγηση
στον
καπιταλισμό**

ΣΕΛΙΔΑ 10

Υπουργείο Γεωργίας
**Ενα
σκανδαλώδες
νομοσχέδιο**

ΣΕΛΙΔΑ 11

Συμφωνία με τη
Siemens

Λακεδισμός

ΣΕΛΙΔΑ 16

Παλαιστίνη-Ισραήλ
**Συνεχίζει την
απεργία πείνας
η Χάνα Σαλάμπι**

ΣΕΛΙΔΑ 8

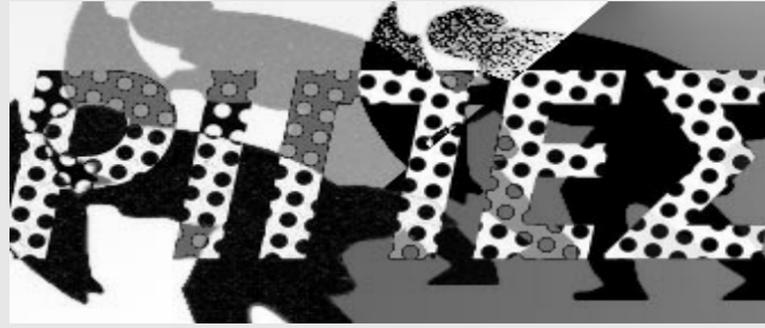
Ανθρωπότητα ΚΤΗΝΗ

**ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ ΚΑΙ
ΣΠΡΩΧΝΟΥΝ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ
ΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ
ΜΟΧΑΜΕΝΤ-ΑΛΙ ΚΑΙΜΠΙΣ**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

10/3/1931: Σύλληψη κομμουνιστριών Πέρας και Αύρας Βλάση, Ηλέκτρας Αποστόλου και γιατρού Γ. Σιδερίδη 10/3/1978: Βόμβα ακροδεξιών στον κινηματογράφο «Ελλη» σε προβολή σοβιετικής ταινίας, δεκαοχτώ τραυματίες 10/3/1991: Πέντε βόμβες σε τουριστικά λεωφορεία (17Ν) 11/3/1985: Ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ εκλέγεται ΓΓ του ΚΚΣΕ 11/3/1988: Χιλιάδες αμερικανοί ακτιβιστές εισβάλλουν στο πεδίο πυρηνικών δοκιμών Νεβάδα, 2.000 συλλήψεις 11/3/1989: Βόμβα σε γαλλική τράπεζα (Επαναστατική Αλληλεγγύη) 11/3/2004: Βόμβες σε αμαξοστοιχίες και σταθμούς Μαδρίτης, 192 νεκροί, 1.460 τραυματίες 12/3: Βενεζουέλα: Ημέρα σημαίας 12/3/1967: Η Αλαμπάμα μετατρέπεται σε μεικτά (λευκοί-μαύροι) τα δημόσια σχολεία 12/3/1972: Παραπέμπονται δεκαπέντε μέλη ΠΙΑΚ που σχεδίαζαν σαμποτάζ κατά εργοστασίων και βου στόλου 12/3/1979: Εμπρησμός δυο λεωφορείων (ΕΑΑ) 12/3/1982: Βόμβα στη Μητρόπολη Αθηνών 12/3/1998: Βόμβες σε αντιπροσωπείες αυτοκινήτων (17Ν) 13/3/1881: Εκτέλεση τσάρου Αλέξανδρου Β' («Ναρόνναγια Βόλια») 13/3/1957: Απαγχονισμός Ευαγόρα Παλληκαρίδη (ΕΟΚΑ) από Βρετανούς 13/3/1958: Απολύονται 133 κομμουνιστές από Αγιο Ευστράτιο 13/3/1971: Εκτέλεση Ρόνολντ Σπιούαρτ (17Ν) 13/3/1971: Βόμβες σε γραφεία εφημερίδας «Εστία» και «Eso» 13/3/1980: Αρχή ένοπλου αγώνα ΡΚΚ 13/3/1996: Αποφυλάκιση χουντικών ζητά στη βουλή ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης 13/3/1999: Ο αστυφύλακας Αθανάσιος Καναβάς σκοτώνει τον Αλβανό Αρμπέν Βεζί (Κοζάνη) 13/3/2004: Θάνατος 36χρονου Πολωνού Γιαντέους Κότσεβα στα κρατητήρια ΑΤ Βύρωνος 14/3: Ημέρα μπριζόλας, ημέρα πεολεχίας 14/3/1883: Θάνατος Καρλ Μαρξ 14/3/1915: Ανακρίσεις κατά Δημήτρη Γληνού για απρεπείς φράσεις εναντίον βασιλιά 14/3/1945: Χίτες χτυπούν αγρότες, εφτά νεκροί (Βέροια) 14/3/1949: Διακοπή εκπομπών του εγκατεστημένου στη Γιουγκοσλαβία ραδιοσταθμού ανταρτών 14/3/1974: Σύλληψη 27 μελών ΚΝΕ και ΑντιΕΦΕΕ (Πειραιάς-Θεσσαλονίκη) 14/3/1987: Εκτέλεση διευθυντή διαστημικών ερευνών-εξοπλισμών Λίτσιο Τζοτζέρι (Μαχητική Κομμουνιστική Ένωση, Ιταλία) 14/3/1992: Αναστολή έκδοσης «Πράβδα» 14/3/2004: Αποτυχημένη βομβιστική επίθεση σε «Citibank» Ψυχικού (Επαναστατικός Αγώνας) 15/3: Ημέρα κατά αστυνομικής βίας, ημέρα καταναλωτή 15/3/1969: Θάνατος Γιάννη Πασσαλίδη 15/3/1971: Καταδίκη τριών μελών Ελληνικού Απελευθερωτικού Στρατού 15/3/1985: Θάνατος Χρήστου Τσουτσουβή 15/3/1995: Δύο ρουκέτες κατά εγκαταστάσεων «Mega» (17Ν) 16/3/1968: Εκρηξη βόμβας στο Σύστημα 16/3/1968: Σφαγή 567 άμαχων Βιετναμέζων από Αμερικανούς (Μάι Λάι) 16/3/1973: Κατάληψη πανεπιστημιακής λέσχης Πάτρας από πεντακόσιους φοιτητές, εισβολή αστυνομίας, δεκάδες συλλήψεις 16/3/1978: Απαγωγή Αλντο Μόρο (Ερυθρές Ταξιαρχίες) 16/3/1979: Τραυματισμός-σύλληψη επικηρυγμένου ακροδεξιού βομβιστή Αντώνη Πρωτοπαπά 16/3/1994: Βόμβες σε Ελληνικό Κέντρο Ευρωπαϊκών Μελετών και Γαλλικό Ινστιτούτο (ΕΛΑ-1η Μάη).

● Όπως ο πνιγμένος αρπάζεται από τα μαλλιά του, έτσι κι ένα κομμάτι του ελληνικού λαού αρπάζεται από διάφορες «λόξες» ●●● Πρώτα ήταν οι ειρηνικές και «ακομμάτιστες» μούντζες στο Σύνταγμα ●●● Μετά ήρθαν τα «δεν πληρώνω τα χαράτσια» ●●● Τώρα έχουμε τη διανομή πατάτας «από την παραγωγή στην κατανάλωση» ●●● Αύριο ποια άλλη «λόξα» θα σερβιριστεί; ●●● Μόνο για ταξική πολιτική οργάνωση κι επαναστατικό αγώνα μην τους πεις ●●● Μήπως ο Σαμαράς ή κάποιος από το επιτελείο του μπορεί να μας λύσει μια απορία; ●●● Γιατί οι άνθρωποι του «διέρρεαν» με νόημα στους δημοσιογράφους, ότι κατά τη συνάντηση Σαμαρά-Μέρκελ η τελευταία δεν έκανε κανένα σχόλιο για την ημερομηνία διεξαγωγής των εκλογών; ●●● Θα είχε καμιά σημασία αν η Μέρκελ έκανε ένα, ας πούμε, αρνητικό σχόλιο; ●●● Μήπως ο Αντωνάκης ο μεγαλοπρεπής της ζήτησε την άδεια επί του θέματος; ●●● Νενέκοι ●●● Είναι πάντως εξαιρετικά χαρακτηριστικός ο τρόπος που στήθηκε

ο Αντωνάκης για να βγει φωτογραφία με τη Μέρκελ ●●● Το δέος είναι ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του ●●● Σα μαθητούδι που φωτογραφίζεται με τον διευθυντή του σχολείου ●●● Και γιατί έδωσαν αυτή τη φωτογραφία οι συνεργάτες του στα ΜΜΕ; ●●● Γιατί δεν έβρισκαν καμία κολακευτικότερη για τον αρχηγό τους ●●● Σε όλες το ίδιο φοβισμένο ύφος έχει ●●● Και μη ξανακούσουμε για μπίζνες εκκλησιαστικές και τα παρόμοια ●●● Για τους φτωχούς ανθρώπους τα δέλουν τα λεφτά, όπως είπε ο Ιερώνυμος ●●● Γι' αυτό τους σαμποτάρει το

κράτος ●●● Και γιατί ο Τζερόνιμο διάλεξε την Κυριακή της Ορθοδοξίας για να τα πει αυτά; ●●● Πότε θέλατε να τα πεί, την Κυριακή του καρναβαλιού; ●●● Τότε δεν είχε κάμερες ●●● Και πώς βρέθηκαν οι κάμερες έξω από την Εκκλησία; ●●● Δε δέλω αφελείς ερωτήσεις ●●● Ποτέ οι κάμερες δεν πάνε ακάλεστες ●●● Ουκ εά με καθεύδειν το του Τζαννετάκη τρόπαιον ●●● Ποιος επαναλαμβάνει (από μέσα του) το αρχαίο ρητό; ●●● Ο Αβραμόπουλος, ρε παιδιά, ο και συναινετικός επιλεγόμενος ●●● Ασχημα θα του έπεφτε η πρωθυπουργία ενός

συναινετικού σχήματος; ●●● Σύντροφοι, η στήλη τον συμπονά τον Κούβελο ●●● Φαντάζεστε τι άκουσε από τη μέγαιρα για να καταλήξει με πρόβλημα καρδιάς στο νοσοκομείο; ●●● Αχρηστε, που με εξέθεσες κ.λπ. κ.λπ. ●●● Επί τη ευκαιρία, να ρωτήσουμε ●●● Το πλοίο, για το οποίο έστειλε το εκατομμύριο στο Λονδίνο, γιατί δεν το αγόρασε τελικά; ●●● Πάντως έχει παράδοση στις... δικαιολογίες το Μητσοτακείο ●●● Θυμόσαστε, ασφαλώς, τον συνεργάτη της Ντόρας που είχε... ξεχάσει να πληρώσει τις δόσεις στη Siemens ●●● Αλλά μόλις ξέσπασε το σκάνδαλο, θυμήθηκε και τις πλήρωσε ●●● Εκ των υστέρων, βέβαια ●●● Το ίδιο κι ο Κυριάκος ●●● Πάντως, το καλύτερο δώρο πήρε ο Σαμαράς μ' αυτή την ιστορία ●●● Ούτε παραγγελία να την είχε ●●● Ήταν στραβό το κλήμα (για το κόμμα Ντόρας) το 'φαγε κι ο γαϊδαρός ●●● Απόλυτο δίκιο στον Ρέσλερ δίνει η Κατσέλη, σε συνέντευξή της στην «Ιστορία» ●●● Και κλάσαμα ο αδιάβαστος Μιχάλης ●

◆ Θα μπορούσε ν' αποτελεί και την παπάρα της εβδομάδας. «Δυστυχώς αυτή την ώρα το ΠΑΣΟΚ έχει σφραγιστεί από τη δωρεά της σφραγίδας του κ. Παπανδρέου και του κ. Βενιζέλου, που επελέξαν να πάνε σε μία δεύτερη δανειακή σύμβαση, που δεν εξυπηρετεί τη συμφωνία της 26ης Οκτωβρίου, σε μία δεύτερη δανειακή συμφωνία η οποία έχει τρομακτικούς όρους», δήλωσε ο Χάρης Καστανίδης. Όλα τα 'χουμε ακούσει, αλλά το ότι η νέα δανειακή σύμβαση είναι εκτός πλαισίου της 26ης Οκτωβρίου ειλικρινά δεν περιμέναμε ότι θα τ' ακούσουμε.

◆ Του καλάρωσε η πρωθυπουργία του Παπαδήμου, γι' αυτό και άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας νέας θητείας του μετά τις εκλογές. Ως μεγαλο-μάντζερ έχει μάθει να επιλέγει «δουλειές» και να εκτελεί πειθήνια τα σχέδια των εκάστοτε αφεντικών του. Και το πρωθυπουργιλίκι «δουλειά» είναι και μάλιστα από τις καλύτερες. Όταν μάλιστα σε διορίζουν και δεν μπαίνεις στον κόπο και το ρίσκο της εκλογής...

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ Με τα λεφτά στα χέρια έμειναν όσοι είχαν γραφτεί ηλεκτρονικά για ν' αγοράσουν πατάτες από την «αγορά» του ΑΠΘ. Οι παραγωγοί πήγαν στον προκαθορισμένο χώρο από τις 7 το πρωί και μέχρι τις 9 είχαν πουλήσει τους 20 τόνους πατάτας που μετέφεραν. Πουλούσαν σ' όποιον έφτανε μπροστά στην καρότσα του φορτηγού κι είχε τα λεφτά στο χέρι. Έτσι, όταν κατά τις 12, που ήταν προγραμματισμένο το ραντεβού, κατέφθασαν όσοι είχαν γραφτεί ηλεκτρονικά, δεν βρήκαν ούτε παραγωγούς ούτε πατάτες. Ο νόμος του εμπορίου επιβλήθηκε.

◆ Ο ομότιμος καθηγητής Μάρκετινγκ Αγροτικών Προ-

ϊόντων του ΑΠΘ, που είχε οργανώσει την όλη «φράση» ανέφερε ότι η «δράση» θα επαναληφθεί για να πάρουν πατάτες και όσοι έμειναν με την προεγγραφή στο χέρι. Δηλαδή, κάποιιοι θα πρέπει να πάνε για δεύτερη φορά για να πάρουν ένα σακί πατάτες. Να κερδίσουν τι; Ένα 25ευρω στην καλύτερη περίπτωση, για ένα τετράμηνο. Γιατί τόσο θα χρειαστεί για να καταναλώσει το σακί μια τετραμελής οικογένεια. Όλη η φασαρία γίνεται για 6 ευρώ το μήνα! Υπολογίστε μόνο πόσα κόβονται από μισθούς, μεροκάματα, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας και θα καταλάβετε τι ιδεολογική σα-

βούρα φορτώνεται στα μισαλά των εργαζόμενων.

◆ Αν δεν παινέμεις το σπίτι σου, θα πέσει να σε πλακώσει. «Το 30% των βουλευτών που έδειξαν απείθεια στα κόμματά τους στην πρόσφατη ψηφοφορία ήταν σε

θετική κατεύθυνση. **Οχι όμως για να πούμε αυτούς ήρωες και τους άλλους προδότες**», δήλωσε ο Ντολάρης στα «Νέα». Είδατε πόσο μαστορικά κάνει την προπαγάνδα υπέρ της συζύγου;

◆ «Όλοι μαζί μπορούμε» είναι το σύνθημα μιας ομάδας ποδηλατών που μαζί με μια ομάδα «κοινωνικής κουζίνας» έστησαν συσσίτιο στην Πλατεία Συντάγματος. Ποιοι ακριβώς είμαστε οι «όλοι», παιδιά, και τι ακριβώς «μπορούμε» να κάνουμε; Εργάτες και αφεντικά, πλούσιοι και φτωχοί, να στήσουμε φιλανθρωπικά συσσίτια για τους εξαθλιωμένους;

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

*Είχε καιρό να ακούσει η Ελλάδα καλά λόγια. Ο ελληνικός λαός, που υποβάλλεται σε θυσίες και κάνει μια τεράστια προσπάθεια, η ελληνική δημόσια διοίκηση, θέλει να ακούσει έναν καλό λόγο και σήμερα άκουσε μετά από πολύ καιρό αυτό τον καλό λόγο. Φυσικά δεν έχουμε κανένα περιθώριο επανάστασης ή χαλάρωσης, πρέπει να συνεχίζουμε, πρέπει να εφαρμόσουμε όλα όσα έχουμε αναλάβει να εφαρμόσουμε.
Ευάγγελος Βενιζέλος
(μετά το Eurogroup, 1.3.12)*

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Το έργο που έχουν αναλάβει οι ηγέτες της Ιταλίας και της Ελλάδας μπορούν να το φέρουν εις πέρας μόνο πρόσωπα που δεν έχουν πολιτικές φιλοδοξίες για το μέλλον. Άνθρωποι υπεύθυνοι, που αγαπούν τη χώρα τους, επαγγελματίες.

Βλαντίμιρ Πούτιν

Και εμείς ως Εκκλησία που έχουμε εκτάσεις και λέμε να κάνουμε και εμείς φωτοβολταϊκά και τα χρήματα να πάνε για τους φτωχούς ανθρώπους δεν

βρίσκουμε ανταπόκριση.

Ιερώνυμος

Θα μας ταλαιπωρήσει αρκετά η Παναγιά. Με τα προβλήματα που έχουμε μόνο η Παναγιά μπορεί να μας σώσει.

Άγγελος Αναστασιάδης (προπονητής ΠΑΣ Γιάννινα)

Αυτό που είπε ο κ. Ρέσλερ είναι ότι εντοπίζονται σημαντικές καθυστερήσεις στην υλοποίηση κρίσιμων δράσεων που σχετίζονται με τη βελτίωση της

ανταγωνιστικότητας και την προώθηση της ανάπτυξης. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να επιταχύνουμε τις προσπάθειες, να κινηθούμε πολύ πιο αποτελεσματικά και να δείξουμε συγκεκριμένο έργο.

Λούκα Κατσέλη

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε όλοι μας ότι δε θα ψηφίσουμε απλώς ένα κόμμα ή ποιον θέλουμε πρωθυπουργό την επόμενη ημέρα. Τα πράγματα έχουν έλθει έτσι, που το δίλημμα θα είναι σαφέστατο: ευρώ ή δραχμή, Ελλάδα εντός

του σκληρού πυρήνα της Ε.Ε. ή εκτός;

Καθημερινή (κύριο άρθρο)

Οι επερχόμενες εκλογές θα είναι πολύ κρίσιμες. Η χώρα βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι, ίσως το τρίτο κρίσιμότερο μετά τον πόλεμο. Το '49 αγωνιστήκαμε για να μείνει η Ελλάδα στον ελεύθερο κόσμο και να μην περάσει την περιπέτεια του κομμουνισμού, που πέρασαν οι Βαλκάνιοι γείτονές μας με τον υπαρκτό σοσιαλισμό.

Μόσχος Χαρακόπουλος

Των φρονιμών τα παιδιά κινούνται προκαταβολικά. Εξ ου και για να ξεμαρκαριστεί κάπως η ΔΗΜΑΡ ψήφισε τη διάταξη για τα φάρμακα και τα γενόσημα στον εφαρμοστικό νόμο του Λοβέρδου. Έτσι, για να μην τους κατηγορούν πως λένε σε όλα «όχι».

Τα Νέα

Αν υπάρχει ένα πράγμα ξεκάθαρο σήμερα στη Μέση Ανατολή, αυτό είναι πως το Ισραήλ και οι ΗΓΠΑ είναι ενωμένα.

Μπιενιαμίν Νετανιάχου

■ Συγκυβέρνηση ή όχι μετά τις εκλογές:

Πολιτικά παιχνίδια με το... αυτονόητο

Βρήκαν θέμα ν' ασχολούνται τα ΜΜΕ. Βρήκαν έδαφος στο οποίο να στηρίξουν την προεκλογική τους εκστρατεία τα κόμματα και οι υποψήφιοι αρχηγοί του ΠΑΣΟΚ: θα συγκυβερνήσουν μετεκλογικά ΝΔ και ΠΑΣΟΚ;

Την καλύτερη απάντηση στο ερώτημα την έδωσε στέλεχος της ΔΗΜΑΡ, που δήλωσε: «Αντιμετωπίζουμε τις δημοσκοπήσεις με πάρα πολύ μεγάλη περιουλογή, μεγάλη μετριοπάθεια και πολύ μεγάλη προσοχή. Ας επιβεβαιωθούν αυτοί οι συσχετισμοί, να κληθεί να παίξει έναν ρόλο η Δημοκρατική Αριστερά, κι **ας έχουν την πεποίθηση οι πολίτες ότι εμείς δεν θ' αφήσουμε τη χώρα ακυβέρνητη**» (Θόδωρος Μαργαρίτης, στον Αθήνα 9,84, τη Δευτέρα 5 Μάρτη). Ο εκπρόσωπος της μεγαλύτερης και χαρακτηριστικότερης δημοσκοπικής «φούσκας», που όλοι ξέρουν ότι θα ξεφουσκώσει, χωρίς να ξέρουν σε τι ποσοστό θα σταματήσει το ξεφουσκωμα, βγαίνει και δηλώνει πρόθυμος για μετεκλογική συνεργασία, χωρίς να επικαλείται τα γνωστά που λέγονται σ' αυτές τις περιπτώσεις περί «προγραμματικών συγκλίσεων» και τα λοιπά. Νέτα σκέτα, ο Μαργαρίτης δηλώνει «παρών» μόνο και μόνο για να υπάρξει κυβέρνηση. Με τι περιεχόμενο; Όταν έχουμε τέτοιες δηλώσεις, δεν κάνουμε... προβοκατόρικες ερωτήσεις. Αλλωστε, μεταξύ κατεργαριών πρέπει να υπάρχει ειλικρίνεια. Η πολιτική είναι δεδομένη, έχει χαραχτεί στην πέτρα όπως οι δέκα εντολές του Μωυσή και φέρει τον κωδικό τίτλο «Μνημόνιο-2».

Ο Κουβελής, όμως, λέει άλλα. Λέει ότι δεν θα συνεργαστεί με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ότι θα αναζητήσει «προγραμματικές συγκλίσεις» κ.λπ. Πολυφωνία; Μάλλον «μια στο καρφί και μια στο πέταλο» πρέπει να πούμε. Ο ένας απευθύνεται στο συντηρητικό ακροατήριο και ο άλλος απευθύνεται στο στελεχικό δυναμικό της ΔΗΜΑΡ, τους παλιούς «εσωτερικάκηδες», που θέλουν να κρατούντα κάποια πολιτικά προσχήματα. Επί της ουσίας, όμως, ξέρουν όλοι τους πως η καρδούλα τους φτερουγάει για συμμετοχή σε μια μετεκλογική κυβέρνηση. Όπως επίσης ξέρουν, ότι περιθώρια για παιχνίδια μετά τις εκλογές δεν υπάρχουν. Θα στοιχηθούν όλοι πίσω από την τρούκα, οπότε εκείνο που τους μένει είναι να εξασφαλίσουν μια καλή συμμετοχή στη νομή της εξουσίας. Το βαθμό αυτής της συμμετοχής θα τον καθορίσει το εκλογικό ποσοστό, το οποίο με τη σειρά του είναι συνάρτηση της προεκλογικής δημαγωγίας. Κι επειδή περιθώρια για υποσχεσιολογία δεν υπάρχουν, το παιχνίδι γίνεται με ανούσιες καντρίλιες γύρω από ψευδοιλήμματα προεκλογικού τύπου.

Αναφερθήκαμε επί μακρόν στην ασηματικότητα της ΔΗΜΑΡ (που καθαρά συγκυριακά γίνεται παίχτης στο παιχνίδι των κορυφών), για να καταδείξουμε ότι ανάλογο περιεχόμενο είναι και η γενικότερη συζήτηση που γίνεται, με πρωταγωνιστές το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, καθώς και στελέχη των δύο κομμάτων, σχετικά με τη σύνθεση της μετεκλογικής κυβέρνησης. Συζήτηση την οποία αβαντάρουν όλα τα αστικά ΜΜΕ, έτσι ή αλλιώς, δίνοντας στην παραπολιτική και στο κουτσομπολιό της τον πρώτο λόγο έναντι της πολιτικής. Γιατί η πολιτική

«ξυπνάει» άλλου τύπου αντανακλαστικά στον κόσμο, ενώ η παραπολιτική τον στρώχνει να ασχοληθεί με ανοησίες. Από την άλλη, ασχολούμενοι μ' αυτά τα ζητήματα, οι αστοί πολιτικοί καθορίζουν το πεδίο των μεταξύ τους ανταγωνισμών (είτε πρόκειται για τον ανταγωνισμό μεταξύ των κομμάτων είτε για τον ανταγωνισμό μέσα στα κόμματα) και επιδίδονται στο αγαπημένο τους προεκλογικό πόκερ.

Ας πάρουμε για παράδειγμα το ΠΑΣΟΚ. Από πού προήλθε η ιδέα της συγκυβέρνησης; Από τον ίδιο τον Παπανδρέου, ο οποίος τον περασμένο Ιούνιο τελούσε για κάμποσες ώρες υπό παραίτηση, μέχρι που έπεισαν να πάρει πίσω την παραίτηση που είχε υποβάλει στον Σαμαρά. Τον Νοέμβρη και αφού η ιδέα είχε εξελιχθεί και είχε δουλευτεί από τον Βενιζέλο, που ζητούσε να πάρει και η ΝΔ μερίδιο ευθύνης στην άσκηση της «μνημονιακής» πολιτικής, ο Παπανδρέου αναγκάστηκε να παραιτηθεί και να πάρει την άγουσα προς την εσωτερική πολιτική αποστρατεία. Ποιος συνέχισε την πολιτική Παπανδρέου (χωρίς τον Παπανδρέου, φυσικά) στο ζήτημα της συγκυβέρνησης; Το βενιζελικό στρατόπεδο. Παπανδρέου και Βενιζέλος, μάλιστα, προσπάθησαν να τραβήξουν όσο γίνεται τη ζωή της συγκυβέρνησης Παπαδήμου, για να εκτεθεί περισσότερο η ΝΔ και να μοιραστεί ανάμεσα στα δυο κόμματα η πολιτική φθορά.

Ο Λοβέρδος, που μίλησε ευθέως για συγκυβέρνηση ακόμα και με πρωθυπουργό τον Σαμαρά, δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να τραβήξει στο ακραίο της όριο αυτή την πολιτική. Και όπως βγήκε να του την πει; Ο Παπουτσή, δηλαδή το πιο πιστό τσιράκι του Παπανδρέου, που φιλοδοξεί να μαζέψει και να εκφράσει εσωκομματικά το παπανδρεϊκό στρατόπεδο. Δηλαδή, ο εκπρόσωπος του παπανδρεϊσμού εκστρατεύει ενάντια στη βασική ιδέα του παπανδρεϊσμού, την οποία εκφράζει πια το βενιζελικό στρατόπεδο! Ολ' αυτά είναι μεν διασκεδαστικά, αλλά καθόλου παράλογα. Σε τι άλλο να κάνει ο Παπουτσή αντιπολίτευση στον Βενιζέλο; Όλα τα υπόλοιπα, Μνημόνια, αντεργατικούς και αντιλαϊκούς νόμους, όλοι μαζί τα σχεδίασαν, τα ψήφισαν και τα εφάρμοσαν. Εκείνο που του μένει είναι να κατηγορεί τους βενιζελικούς για προεκλογική ηττοπάθεια και να επαναλαμβάνει χλιοειπωμένες παπαριές για το... σοσιαλιστικό χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ, που δεν συμβιβάζεται με μετεκλογική συγκυβέρνηση με τη ΝΔ. Ο Παπουτσή θυμίζει εκείνον που τρώει με βουλιμία από ένα πιάτο με σκατά και ξαφνικά αρχίζει να σκούζει επειδή βρήκε μια τρίχα!

Ο Βενιζέλος, που από τότε που σχηματίστηκε η συγκυβέρνηση Παπαδήμου χτίζει με επιμέλεια, επιμονή και ρητορικό πάθος το προφίλ του συναινετικού πολιτικού, που έχει συνειδητοποιήσει ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για κομματικούς ανταγωνισμούς, αλλά πρέπει όλο το αστικό στρατόπεδο να βαδίσει ενωμένο, αναγκάστηκε να κάνει μια μικρή κωλοτούμπα, όταν είδε τον εσωκομματικό θόρυβο που ξεσήκωσαν οι δηλώσεις Λοβέρδου και τη σπέκουλα που κάνει ο Παπουτσή. Κράτησε τις αποστάσεις του και πλέον μιλάει συμβολικά: «*Η χώρα δεν θα μείνει ακυβέρνητη και όλοι μας*

έχουμε υψηλό αίσθημα ευθύνης (...) Από τα αποτελέσματα των εκλογών, από τον συσχετισμό των δυνάμεων στο εκλογικό σώμα και στην επόμενη Βουλή θα εξαρτηθεί το πώς θα κυβερνηθεί η χώρα», δήλωσε την περασμένη Δευτέρα στο υψηλής θεαματικότητα πρωινό της τηλεόρασης του ΑΝΤ1. Ο υπαρχηγός του ο Λοβέρδος, όμως, που όπως λένε βγάζουν κοινή γραμμή, επανήλθε στις προηγούμενες δηλώσεις του, δηλώνοντας στο σαββατιάτικο φύλλο της «*Ημερησίας*»: «*Υποστήριξα την ανάγκη πολιτικών συγκλίσεων, συναίνεσης και συγκυβέρνησης από το 2010 σταθερά. Η πολιτική αυτή κατακτήθηκε τον Νοέμβριο του 2011 και, αν χρειαστεί, θα κατακτηθεί σε κάθε περίπτωση και μετά τις εκλογές*». Ο ένας κόβει, ο άλλος ράβει, για να ικανοποιήσουν όλα τα γούστα.

Αλλά και ο Πάγκαλος, που βλέπει τον Βενιζέλο και βγάζει σπυράκια και που θεωρεί «λίγο» τον Παπουτσή, αλλά δεν του «βγήκε» ο Ραγκούσης, ακολουθεί «γραμμή Λοβέρδου» (δηλαδή Βενιζέλου). Σε συνέντευξη του στο «*Βήμα*» της περασμένης Κυριακής αποκάλυψε ότι γίνονται «*συζητήσεις με πολύ έντονο ενδιαφέρον*» ανάμεσα σε «*πολιτικά στελέχη*» του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, στις οποίες συμμετέχουν «*βουλευτές και άνθρωποι από τον έναν ή τον άλλον χώρο, διανοούμενοι, επιχειρηματίες, συνδικαλιστές*». Κατά τον Πάγκαλο, «*η συνεργασία ΠΑΣΟΚ και ΝΔ στη Βουλή είναι εφικτή, αν κανείς αφαιρέσει αυτές τις φλύαρες συζητήσεις στη Βουλή ή τον Τύπο για το ποιος ευθύνεται για το παρελθόν*». Από κοντά ο Σηφουνάκης, που δηλώνει στο «*Ράδιο 9*»: «*Αν δεν υπάρξει αυτοδυναμία δεν αποκλείω τίποτε, ηθικά και συνταγματικά ορθό είναι να αναλάβει πρωθυπουργός ο πρόεδρος του κόμματος που θα πλειοψηφήσει*».

Τον Σαμαρά, βέβαια, τον ζώνουν τα φίδια, γιατί φοβάται ότι μπορεί στο τέλος να μη γευτεί τη χαρά της πρωθυπουργίας, αλλά να μείνει με την ιδιότητα του αρχηγού της συμπολίτευσης που από κοινού με τμήμα της αντιπολίτευσης στηρίζει μια «*νέα*» συγκυβέρνηση (Παπαδήμου ή κάποιου άλλου). Προϋπόθεση για να δέσει την πρωθυπουργία της επόμενης συγκυβέρνησης για την πάρτη του είναι όχι απλά να βγει πρώτο κόμμα η ΝΔ, αλλά να έχει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διαφορά από το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό έτρεξε να πάρει την ευλογία της θείας Αγκελα που του χάιδεψε οργαχικά το κεφάλι τώρα που έγινε καλό παιδί. Ο Αντωνάκης, όμως, δεν είναι χτεσινός, Ξέρει ότι πολλές φορές αυτά τα χάδια είναι σαν το φιλί της γυναίκας-αράχνη. Γι' αυτό και το μόνο που του μένει είναι να παίξει γερά το χαρτί της αυτοδυναμίας, που δημοσκοπικά φαντάζει άπιαστο όνειρο, ώστε να ανεβάσει τη συσπείρωση της ΝΔ, προσφέροντας στα στελέχη της την προοπτική της αποκλειστικής νομής της εξουσίας (η κούταλα πάντα συνεχίζει), ώστε να πετύχει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Αν πει σήμερα ότι θα συγκυβερνήσει με το ΠΑΣΟΚ, μόνο στο ΠΑΣΟΚ θα κάνει αβάντα. Αυτό το ξέρουν ακόμα και οι πρωτάρηδες της αστικής πολιτικής.

Αυτό το ξέρει και ο Αβραμόπουλος, γι' αυτό και παίζει το δικό του παιχνίδι, **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11**

■ Τους βγήκε στη στροφή

Και τώρα τι θα κάνουμε χωρίς βαρβάρους; Ο «*ανθέλλη*», «*νεοσθωμανός*» και «*εχθρός της Ορθοδοξίας*» Αχμέτ Νταβούτογλου έγινε ο πρώτος τούρκος υπουργός των Εξωτερικών που διάβηκε τις πύλες του ελληνορθόδοξου πατριαρχείου στο Φανάρι και έγινε δεκτός μετά βραίων και κλάδων από τον Βαρθολομαίο και όλο το φαναριώτικο παπαδαριό που παρατάχθηκε στην αυλή και τους διαδρόμους επιζητώντας μια χειραφίσα κι ένα φωτογραφικό ενστανανέ με τον άνθρωπο που πολλοί θεωρούν ως τον φυσικό διάδοχο του Ερντογάν; Παρακαλείται επειγόντως ο σερ Βασίλειος Μαρκεζίνης να εκπονήσει μια ανάλυση για να πάρουν γραμμή οι εν Ελλάδι εθνικώς ανησυχούντες. Κι αν αυτός λείπει στο Λονδίνο για δουλειές, ας αναλάβει έστω ο Καραμπιλιός.

Χωρίς πλάκα τώρα. Η τουρκική ηγεσία του ΑΚΡ αισθάνεται πολιτικά θαυμάσια. Με εργαλείο τον «*μετριοπαθή*» ισλαμισμό, αλλά και τη φάση της σχετικής ανάπτυξης που περνά ο τουρκικός καπιταλισμός, έχει καταφέρει να επεκτείνει την επιρροή της σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Επιδιώκει τώρα να εμφανιστεί ως προστάτιδα και των υπόλοιπων θρησκευτικών δογμάτων. Γι' αυτό και ο Νταβούτογλου, εκτός από τον Βαρθολομαίο, συναντήθηκε και με τους ηγέτες όλων των άλλων θρησκευτικών δογμάτων. Ετσι, με αέρα οθωμανού άρχοντα, ο Νταβούτογλου πραγματοποίησε ένα μεγαλοπρεπέστατο άδειασμα των ελλήνων εθνικιστών. Τα θερμά λόγια του Βαρθολομαίου και το πλατύ ανατολίτικο χαμόγελο του Νταβούτογλου ήταν ένα χαστούκι σε όσους στην Ελλάδα επενδύουν στον τυφλό εθνικισμό.

Οι πονηροί Φαναριώτες μπίζνεσμαν, από την άλλη δεν άφησαν την ευκαιρία να πάει χαμένη. Δεν σκοπεύουν να προσδεθούν στο άρμα του ελληνικού εθνικισμού, όταν η τουρκική κυβέρνηση τους απλώνει το χέρι. Ξέρουν ότι δεν θα πάρουν όσα ζητούν, ξέρουν ότι πρέπει να δώσουν ανταλλάγματα, αλλά από την εποχή των σουλτάνων ακόμη έχουν μάθει στον «*πραγματισμό*»: Πάρε ό,τι σου δίνουν και δώσε ό,τι σου ζητάνε.

■ Μεγαλοπρεπέστατο φτύσιμο

Ο Παπαδήμος πήγε στις Βρυξέλλες πριν τη σύνοδο κορυφής και είχε συναντήσεις εργασίας με τον Μπαρόζο και επιτρόπους, με αντικείμενο –όπως ανακοινώθηκε– την αξιοποίηση του ΕΣΠΑ. Είχε μαζί του τους συμβούλους του και τον Καψή. Ποιον δεν είχε μαζί του; Τον αρμόδιο υπουργό Ανάπτυξης, τον Χρυσόχοϊδη, ο οποίος υποτίθεται ότι εδώ και ένα χρόνο δίνει τη μάχη του ΕΣΠΑ, ότι έχει καταφέρει σπουδαία πράγματα κ.λπ. κ.λπ., όπως ο ίδιος τονίζει διαρκώς μέσω των σχοινοτενών δελτίων Τύπου που εκδίδει με συχνότητα δύο ανά εβδομάδα. Το φτύσιμο στον Χρυσόχοϊδη ήταν μεγαλοπρεπέστατο, ειδικά αν αναλογιστούμε ότι την ίδια ακριβώς περίοδο ο τελευταίος είχε ν' αντιμετωπίσει και το φτύσιμο του Ρέσλερ.

Γιατί δεν τον πήρε μαζί του, τυπικά έστω; Προφανώς γιατί τον θεωρεί φαιδρό πολιτικό πρόσωπο και δεν ήθελε να του δώσει την ευκαιρία να εμφανιστεί δίπλα του στις Βρυξέλλες. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι και όταν ο Παπαδήμος αναφέρθηκε στην πρόοδο που έχει συντελεστεί στην αύξηση της απορροφητικότητας των κονδυλίων από τα διάφορα κοινοτικά ταμεία, απαξίωσε να αναφερθεί στον Χρυσόχοϊδη ή έστω στο αρμόδιο υπουργείο.

■ Θα εισπράξει τη λαϊκή οργή

Προκλητικός για μια ακόμη φορά ο Παπούλιας, κάλεσε τον Ιερώνυμο για να τον τραπεζώσει στο προεδρικό μέγαρο και με την ευκαιρία επιδόθηκε για μια ακόμη φορά στο γνωστό ιδεολογικό κήρυγμα, ευλογώντας την αντιλαϊκή πολιτική και καλώντας το λαό σε υποταγή.

«*Η πατρίδα μας βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα σοβαρό κίνδυνο*», είπε, ξεκινώντας με την απαραίτητη δόση κινδυνολογίας. Στη συνέχεια το «*παίξε, όπως πάντα, «υπεράνω»*», αναφερόμενος σε «*λάθη δεκαετιών, δικά μας και των εταίρων μας στην ευρωζώνη*». Στο τέλος, ζήτησε από τον Ιερώνυμο, που λίγο πριν είχε φωνάζει τις κάμερες για να μιλήσει ως επικεφαλής του καπιταλιστικού ομίλου «*Εκκλησία ΑΕ*», διαμαρτυρούμενος ότι το κράτος του εμπόδιζε τη μπίζνα με τα φωτοβολταϊκά στις καμένες και καταπατημένες δασικές εκτάσεις της Πεντέλης, να συμβάλει «*στη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης για να μην βρουν έδαφος ακρότητες και φανατισμοί που ευνοούνται σε τέτοιες συνθήκες*». Να μοιράζουν (και) οι παπάδες συσσίτιο στους πεινασμένους, για να μην εξεγερθεί ο κόσμος, αυτό ζήτησε ο Παπούλιας ως θεματοφύλακας των ιερών και των οσίων του καπιταλισμού.

Κορόμφο έτρεξε το δάκρυ από τα μάτια του πρώην ΚΓΒίτη που εκλέχτηκε για μία ακόμη φορά στο προεδρικό αξίωμα. Μπροστά σε χιλιάδες οπαδούς του, ο Πούτιν επαναβεβαίωσε το γεγονός ότι είναι ο πιο ισχυρός πολιτικός άντρας της Ρωσίας, έχοντας κερδίσει το 64% των ψήφων σε μια εκλογική αναμέτρηση που είχε συμμετοχή γύρω στο 65% (ελαφρά μειωμένη σε σχέση με τις εκλογές του 2008 που ήταν 69% και περίπου ίδια με το 2004 που ήταν γύρω στο 64%).

Ανεξάρτητα από το αν και η νοθεία έβαλε το χεράκι της για να επιτευχθεί το ποσοστό αυτό (όπως καταγγέλλουν οι αντίπαλοί του και δεν έχουμε κανέναν λόγο να τους αμφισβητήσουμε), η αλήθεια είναι ότι ο Πούτιν εκλέχτηκε από τον πρώτο κίβλα γύρω σε μια «μάχη» κερδισμένη πριν ανοίξουν οι κάλπες. Γιατί ο Βλαδιμίρ Πούτιν, που αναδεικνύεται σε νέο τσάρο της Ρωσίας, έπαιζε ουσιαστικά χωρίς αντίπαλο. Ο δεύτερος μετά απ' αυτόν (ο «κομμουνιστής» εθνικιστάρας Ζιουγκάνωφ) μόλις που κατόρθωσε να κερδίσει το 17.2% των ψήφων, υπολειπόμενος πάνω από 45 ποσοστιαίες μονάδες του Πούτιν.

Ετσι, βλέπουμε την αντίφαση, το μεν κόμμα του Πούτιν, η «Ενωμένη Ρωσία», να κατακυλά στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές που έγιναν τον περασμένο Δεκέμβριο (από το 64.3% του 2007 έπεσε στο 49.4%), ο δε Πούτιν να θριαμβεύει (με απώλειες κι αυτός σε σχέση με το 2004, αλλά με ποσοστό μεγαλύτερο από αυτό με το οποίο εκλέχτηκε για πρώτη φορά πριν από 12 χρόνια). Η εξήγηση αυτής της αντίφασης δε βρίσκεται πουθενά αλλού παρά στο γεγονός ότι ο Πούτιν προσωπικά αντιπροσωπεύει την ισχυρή ιμπεριαλιστική Ρωσία που ανέκαμψε μετά την άθλια οικονομική κατάρρευση της δεκαετίας του '90, αφήνοντας στο κόμμα του το κόστος απ' όλα τα κακά αυτής της επιστροφής.

Με αφορμή το θρίαμβο του πρώην καγκεμπίτη, θα επιχειρήσουμε μία συνοπτική ιστορική αναδρομή, γνωρίζοντας ότι στο πλαίσιο μιας εφημερίδας η οποιαδήποτε προσέγγιση της ιστορικής πορείας αυτής της μεγάλης χώρας θα είναι ελλιπής. Παρολαυτά, θα το επιχειρήσουμε, γιατί ιδιαίτερα σήμερα είναι σημαντικό ν' αρχίσουν να συζητούνται ορισμένα ζητήματα που έθεσε αυτή η ιστορική πορεία σχετικά με τον κομμουνισμό ως εναλλακτική απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Από την επανάσταση

Χιλιάδες σελίδες έχουν γραφτεί για την «προδομένη επανάσταση» που στοίχειωσε ωστόσο τα όνειρα των καπιταλιστών παγκόσμια, γι' αυτό και απέτυχε πεδίο χυδαίας λασπολογίας από την πρώτη στιγμή της νίκης της. Κάποιοι έβγαλαν ακόμα και τον ηγέτη της, Β.Ι. Λένιν πράκτορα των... Γερμανών, παρομοιάζοντας την πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση του πλανήτη με... πραξικόπημα. Η αλήθεια όμως είναι, ότι οι μπολσεβίκοι κατόρθωσαν να μετατρέψουν έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο (τον πόλεμο με τη Γερμανία) σε μία νικηφόρα επανάσταση και να εγκαθιδρύσουν για δεύτερη φορά στην παγκόσμια ιστορία (μετά την Κομμούνια του Παρισιού) μια εξουσία που υπηρετούσε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

■ Ρωσία

Από την επανάσταση του 1917 στο θρίαμβο του νέου «τσάρου» (1)

ΠΙΝΑΚΑΣ 1: Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ (σε ποσοστά του 1940)

ΕΤΟΣ	1940	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1955 (*)
Σύνολο βιομηχανίας	100	77	93	118	141	173	202	223	294
Μεταβολή		-23.0%	20.8%	26.9%	19.5%	22.7%	16.8%	10.4%	31.8%
Παραγωγή Μέσων Παραγωγής	100	82	101	130	163	205	239	267	369
Μεταβολή		-18.0%	23.2%	28.7%	25.4%	25.8%	16.6%	11.7%	38.2%
Παραγωγή Ευδών Κατανάλωσης	100	67	82	99	107	123	143	156	257
Μεταβολή		-33.0%	22.4%	20.7%	8.1%	15.0%	16.3%	9.1%	64.7%

(*) Σύμφωνα με το πλάνο

Πηγή: «Περεστρόικα, η ανώτατη φάση του παλινορθωμένου καπιταλισμού», εκδόσεις «Οκτώβρης» Σεπτ. 1988

Αυτό το έδειξαν από την πρώτη κιόλας στιγμή που η κρατική εξουσία πέρασε στα χέρια των Σοβιέτ. Μια μέρα μετά τη νίκη της επανάστασης, το δεύτερο συνέδριο των Σοβιέτ ψήφισε δύο διατάγματα. Το ένα ήταν για την ειρήνη και το δεύτερο για τη γη. Με το πρώτο σταμάτησε ο αιματηρός ιμπεριαλιστικός πόλεμος (πράγμα που επιτεύχθηκε μετά από χρονοβόρες διαπραγματεύσεις, με μεγάλες θυσίες από τη νεαρή σοβιετική δημοκρατία) και με το δεύτερο καταργήθηκε η ιδιοκτησία των τσιφλικιών στη γη χωρίς καμία αποζημίωση. Γρήγορα ακολούθησαν και άλλα μέτρα που προκάλεσαν την παγκόσμια αγανάκτηση των υποστηρικτών του κεφαλαίου. Εθνικοποιήσεις τραπεζών, σιδηροδρόμων, μεγάλης βιομηχανίας. Χωρισμός της εκκλησίας από το κράτος. Κατάργηση εθνικών και θρησκευτικών περιορισμών. Ισονομία γυναικών και όλων των εθνοτήτων της Ρωσίας πάνω στη βάση της εθελοντικής ένωσης και του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης (με δυνατότητα κρατικού αποχωρισμού). Ακύρωση όλων των δανείων που υποδούλωναν τη χώρα στο ξένο κεφάλαιο.

Ολ' αυτά δεν ήταν δυνατόν να μείνουν αναπάντητα από το διεθνές κεφάλαιο που οργάνωσε ιμπεριαλιστική επέμβαση το Γενάρη του 1919, που έμεινε στην ιστορία ως η εκστρατεία της Ουκρανίας (σ' αυτή συμμετείχε και το Ελληνικό Α' Σώμα Στρατού με εντολή του «θανάρχη» Ε. Βενιζέλου). Ομως, η σοβιετική εξουσία συνέτριψε τους εισβολείς πληρώνοντας βαρύ τίμημα. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι η συνολική παραγωγή της αγροτικής οικονομίας το 1920 (τρία χρόνια μετά την επανάσταση) αποτελούσε μόνο το μισό περίπου της προπολεμικής παραγωγής, ενώ η παραγωγή της μεγάλης βιομηχανίας τον ίδιο χρόνο έφτανε μόλις στο ένα έβδομο περίπου της προπολεμικής παραγωγής¹¹.

Παρολαυτά, η σοβιετική εξουσία κατόρθωσε να ανατρέψει αυτή την κατάσταση, που γέννησε ανταρσίες (όπως η περίφημη εξέγερση της Κροστάνης), που οργανώθηκαν από λευκοφρουρούς βασιζόμενες στη δυσανεξία τμήματος του πληθυσμού για την οικονομική κατάσταση της χώρας (μικροαστικών στρωμάτων κυρίως).

Ανταρσίες που το νεοσύστατο σοβιετικό κράτος ήταν υποχρεωμένο να καταστείλει πράγμα που πέτυχε. Ο δρόμος προς την κοινωνική απελευθέρωση δεν ήταν στρωμένος με... λουλούδια, αλλά η σοβιετική εξουσία κατόρθωσε να ξεπεράσει τους σκοπέλους και ν' ανορθώσει την κατεστραμμένη οικονομία, να προχωρήσει στην εκβιομηχάνιση της χώρας και να κάνει πράξη την κολεκτιβοποίηση.

Στην κολεκτιβοποίηση

Ιδιαίτερα η κολεκτιβοποίηση ήταν ένα ακόμα... ανοσιούρηγμα των μπολσεβίκων, που δέχτηκε τόνους λάσπης από τους απολογητές του παγκόσμιου καπιταλισμού. Κι όμως, σε αντίθεση με όσα λέγονται από τους κατακριτές των μπολσεβίκων σήμερα για το «βίαιο» χαρακτήρα της κολεκτιβοποίησης, στη λογοδοσία της Κεντρικής Επιτροπής στο 15ο συνέδριο του κόμματος των Μπολσεβίκων, το Δεκέμβριο του 1927, που παρουσιάστηκε από τον ίδιο τον Στάλιν, επισημαιοτάνα:

«Η διέξοδος βρίσκεται, στο να περάσουμε από τα μικρά, σκόρπια αγροτικά νοικοκυριά στις μεγάλες και συνενωμένες επιχειρήσεις, με βάση την κοινή καλλιέργεια της γης, στο να περάσουμε στη συλλογική (κολεκτιβιστική) καλλιέργεια της γης, με βάση την ανώτερη τεχνική. Η διέξοδος βρίσκεται στο να συνενωθούν τα μικρά και μικρότατα αγροτικά νοικοκυριά, σιγά-σιγά αλλά σταθερά -όχι με την πίεση αλλά με την απόδειξη και την πειθώ- σε μεγάλα νοικοκυριά, με βάση την κοινωνική, συντροφική, συλλογική καλλιέργεια της γης, με αγροτικές μηχανές και τρακτέρ, με την εφαρμογή επιστημονικών μεθόδων εντατικοποίησης της γεωργίας»¹².

Ολ' αυτά σήμερα, τόσες δεκαετίες μετά, φαντάζονται αδιανάθητα να ειπώθηκαν, αφού το κεφάλαιο παγκόσμια πασχίζει να ταυτίσει τον κομμουνισμό με τον φασισμό και τον Στάλιν με τον Χίτλερ. Δεν είμαστε εμείς που θα ισχυριστούμε ότι όλα ήταν ρόδινα την εποχή της πρώτης προσπάθειας οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μία χώρα, ούτε ότι δεν υπήρξαν ταξικές συγκρούσεις εκείνη την περίοδο. Ομως, οι οποιοδήποτε καθεστρώσεις, αντιθέσεις και λάθη αν θέλετε, αναπτύσσονταν στο έδαφος

του αγώνα μιας κοινωνίας για την απελευθέρωση του μοναδικού παραγωγού του κοινωνικού πλούτου, του εργαζόμενου ανθρώπου. Κι αυτή η νέα κοινωνία είχε ν' αντιμετωπίσει σημαντικά (αλλά όχι ανυπέβλητα) προβλήματα.

Πρώτα απ' όλα, έπρεπε να ανασυγκροτήσει την κατεστραμμένη από τους χρόνιους πολέμους οικονομία, εξαλείφοντας τη μικρή παραγωγή, που ξαναγεννά τον καπιταλισμό κάθε μέρα, κάθε ώρα και σε μαζική κλίμακα (όπως τονίζει ο Λένιν), ν' αντιμετωπίσει το σαμποτάζ και τη βίαιη αντίδραση των πλούσιων αγροτών (κουλάκων), που αντιτίθονταν στην κολεκτιβοποίηση, και να θέσει τις βάσεις για να εξαλειφθούν δύο σημαντικές αντιθέσεις που κληρονόμησε αυτή η κοινωνία από τα προηγούμενα κοινωνικοοικονομικά συστήματα: η αντίθεση πόλης-χωριού και η αντίθεση διανοητικής-σωματικής εργασίας.

Αυτά δε θα μπορούσαν να γίνουν με ευχολόγια, αλλά με σκληρή και επίπονη πάλη για την ανάπτυξη σε κολεκτιβιστική βάση της υπαίθρου και την κατάκτηση της τεχνικής σε μια βάση ριζικά αντίθετη από τον καπιταλισμό, μετατρέποντάς την σε κτήμα του ίδιου του εργάτη. Σε αντίθεση με τον βασικό οικονομικό νόμο του καπιταλισμού, την εξασφάλιση δηλαδή του ανώτατου κέρδους, μέσω της εκμετάλλευσης, της καταστροφής και της εξαθλίωσης των λαών, ο βασικός οικονομικός νόμος του σοσιαλισμού διατυπωνόταν με τον εξής τρόπο: «Εξασφάλιση της ανώτατης ικανοποίησης των διαρκώς αναπτυσσόμενων υλικών και εκπαιδευτικών αναγκών ολόκληρης της κοινωνίας, μέσω της αδιάκοπης ανάπτυξης και τελειοποίησης της σοσιαλιστικής παραγωγής πάνω στη βάση της πιο υψηλής τεχνικής»¹³.

Το πόσο το πέτυχε αυτό ξεφεύγει από τα όρια αυτής της ανάλυσης, όμως εδώ πρέπει ν' αναγνωρίσουμε το γεγονός ότι αυτά τα ζητήματα τέθηκαν τότε και συζητήθηκαν από τους... αιμοσταγείς μπολσεβίκους που είχαν στη διάθεσή τους λιγότερο από δυο δεκαετίες «ειρηνικής» περιόδου για να τ' αντιμετωπίσουν, πριν ξαναμπούν, παρά τη θέλησή τους, στη φωτιά ενός ακόμα πιο αιματηρού Πα-

γκόσμιου Πολέμου.

Η σοβιετική οικονομία μετά τον πόλεμο

Η σοβιετική οικονομία κατόρθωσε ν' αναστηλωθεί γρήγορα από τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο που κόστισε τη ζωή σε πάνω από 20 εκατομμύρια σοβιετικούς πολίτες. Η ανάπτυξη ήταν πραγματικά θεελλώδης, με τη σοβιετική βιομηχανία να ξεπερνά τα προπολεμικά επίπεδα το 1948, όπως φαίνεται από τον Πίνακα 1, που αναδημοσιεύουμε από τη μπροσούρα «Περεστρόικα - Η ανώτατη φάση του παλινορθωμένου καπιταλισμού» (εκδόσεις «Οκτώβρης», Σεπτ. 1988). Κι όχι μόνον αυτό. Η ανάπτυξη αυτή γινόταν παράλληλα με την πτώση των τιμών στο λιανικό εμπόριο. Πέντε φορές στο διάστημα 1947-1952 έπεσαν οι τιμές των εμπορευμάτων. Το 1952 οι τιμές τροφίμων και βιομηχανικών προϊόντων ήταν κατά μέσο όρο δύο φορές χαμηλότερες από το 1947¹⁴!

Αυτό έγινε κατορθωτό χάρη στην άνοδο της παραγωγικότητας της εργασίας, που επέτρεπε να παράγεται αφθονία προϊόντων με χαμηλό κόστος. Η σοσιαλιστική αμίλλα, που τόσο λοιδορήθηκε από τους οπαδούς της καπιταλιστικής σκλαβιάς, λειτούργησε εκείνη την περίοδο. Αυτό το επισημαίνει ένας δηλωμένος αντισταλινικός, ο Λουί Αραγκόν, στο έργο του «Παράλληλη Ιστορία», από το οποίο προέρχεται το παρακάτω απόσπασμα:

«Το 1946, οι εργάτες και οι τεχνικοί έκαναν πέντε εκατομμύρια προτάσεις, βρίσκοντας παραγωγικότερες μεθόδους εργασίας. Η εξάπλωση του κινήματος της σοσιαλιστικής αμίλλας, που ξαναμπήκε σε εφαρμογή από τον Μάιο, ύστερα από πρωτοβουλία των μεταλλουργών του εργοστασίου Κύροβ της Μακέγιβκα και στην οποία πήραν σε λίγο μέρος τα ανθρακωρυχεία, τα υφαντουργεία, οι μεταφορές, η ελαφρά βιομηχανία, η βιομηχανία αυτοκινήτων, η βιομηχανία πετρελαίου και τροφίμων, οι οικοδομοί κλπ. δείχνει ότι η σοβιετική δημοκρατία λειτουργούσε σωστά την εποχή εκείνη, παρ' όλο που είχε δεχτεί καίρια χτυπήματα στον κυβερνητικό μηχανισμό. Το 1946, το 80% των εργατών πήραν μέρος στο κίνημα της σοσιαλιστικής αμίλλας».

Ομως, το πρώτο σοσιαλιστικό εγχείρημα στον κόσμο μερικά χρόνια αργότερα ανατράπηκε και μάλιστα από τα μέσα. Ο σοσιαλισμός έδωσε τη θέση του σ' έναν κρατικό καπιταλισμό με σοσιαλιστικό προσωπείο, που διέφερε από τον κλασικό καπιταλισμό μόνο ως προς αυτό: στην κρατική μορφή ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής. Γι' αυτά όμως θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο.

Κώστας Βάρλας

Παραπομπές

1. Ιστορία του Κομμουνιστικού Κόμματος (μπολσεβίκων) της Σοβιετικής Ένωσης, σελ. 262.
2. Στο ίδιο, σελ. 304.
3. Ι.Β. Στάλιν, Οικονομικά προβλήματα του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ, σελ. 35.
4. Περεστρόικα - Η ανώτατη φάση του παλινορθωμένου καπιταλισμού. Συνοπτική ανάλυση της ΣΑΚΕ (εκδόσεις «Οκτώβρης», Σεπτ. 1988).

«Οι απεργίες πείνας αναθερμαίνουν το κίνημα των πολιτικών κρατούμενων». Η εκτίμηση αυτή διατυπώθηκε από το Μουράντ Τζαντάλα, εκπρόσωπο της παλαιστινιακής οργάνωσης για τα ανθρώπινα δικαιώματα «Addameer», σε συνέντευξη που έδωσε την 1η Μαρτίου κατά την επίσκεψή του στη Βρετανία για να μιλήσει σε εκδήλωση για το κίνημα των παλαιστίνων πολιτικών κρατούμενων, η οποία οργανώθηκε από την «Palestine Solidarity Campaign» και την οργανωτική επιτροπή της «Israeli Apartheid Week». Η «Addameer» ιδρύθηκε το 1991 στην Ιερουσαλήμ και το 1994 απαγορεύτηκε η λειτουργία της και μεταφέρθηκε στη Δυτική Οχθη. Υποστηρίζει τα δικαιώματα των πολιτικών κρατούμενων στις ισραηλινές και στις παλαιστινιακές φυλακές και τους προσφέρει δωρεάν νομική βοήθεια με ένα επιτελείο δέκα δικηγόρων. Επαιξε επίσης κρίσιμο ρόλο στην απεργία πείνας του Χαντέρ Αντνάν.

Από τη συνέντευξη του Μουράντ Τζαντάλα στη βρετανίδα δημοσιογράφο Asa Winstanley, η οποία παρουσιάζει εξαιρετικά ενδιαφέρον, παραθέτουμε τα πιο αξιοσημείωτα αποσπάσματα.

Στην ερώτηση της δημοσιογράφου γιατί δόθηκε τόση προσοχή στην περίπτωση του Χαντέρ Αντνάν, τη στιγμή που πάνω από 300 Παλαιστίνιοι βρίσκονται υπό διοικητική κράτ-

Οι απεργίες πείνας αναθερμαίνουν το κίνημα των πολιτικών κρατούμενων

ση, ο Μουράντ Τζαντάλα απάντησε:

«Είχε συλληθεί πολλές φορές από το Ισραήλ πριν από την τελευταία σύλληψή του. Είχε επίσης συλληθεί και από την Παλαιστινιακή Αρχή. Εφτά μήνες πριν από την τελευταία σύλληψή του στις 17 Δεκεμβρίου είχε ειδοποιηθεί από τις ισραηλινές υπηρεσίες Πληροφοριών να συναντηθεί μαζί τους κι αυτός αρνήθηκε να πάει. Νομίζουμε ότι ο Χαντέρ Αντνάν είναι ένας ιδιαίτερος κρατούμενος, γιατί από τη δεύτερη μέρα της σύλληψής του άρχισε την απεργία πείνας και τη συνέχισε για 66 μέρες. Στο διάστημα αυτό αρνήθηκε να μιλήσει στον ισραηλινό ανακριτή, στον διευθυντή της φυλακής και στους φρουρούς. Αρνήθηκε να προσφέρει οποιαδήποτε νομιμοποίηση στις υπηρεσίες της ισραηλινής φυλακής, στη δύναμη κατοχής και στο ισραηλινό στρατιωτικό δικαστήριο της Οφερ».

Στη διαπίστωση της δημοσιογράφου ότι η απεργία πείνας του Αντνάν ήταν απόρριψη ολόκληρου του συστήματος, ο Μουράντ Τζαντάλα απάντησε:

«Ακριβώς. Αυτός συνέχισε την απεργία πείνας των πα-

λαιστίνων κρατούμενων τον περασμένο Σεπτέμβριο (η οποία ξεκίνησε από τον ηγέτη του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης Αχμάντ Σααντάτ). Ο Αντνάν είπε: "Δεν κάνω εγώ την πρώτη απεργία πείνας, εγώ απλά συνεχίζω την παλαιστινιακή αντίσταση μέσα στις φυλακές και δεν θέλω να νομιμοποιήσω την ισραηλινή κατοχή και δεν θέλω το λαό μου διαιρεμένο. Γι' αυτό δεν μπορούμε να αφήσουμε τους κρατούμενους του Λαϊκού Μετώπου μόνους, εξαιτίας αυτού που έγινε μετά την απεργία πείνας το Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο».

Στην ερώτηση τι έγινε μετά από εκείνη την απεργία πείνας, ο Μουράντ Τζαντάλα απάντησε:

«Μετά την απεργία πείνας, το Ισραήλ συνέλαβε 150 Παλαιστίνους από το Λαϊκό Μέτωπο, γιατί ήθελε να τιμωρήσει όλους τους ακτιβιστές που υποστηρίζαν την απεργία πείνας. Σ' όλους αυτούς επιβλήθηκε διοικητική κράτηση. Αυτοί εξακολουθούν να βρίσκονται υπό διοικητική κράτηση, γιατί υποστηρίζαν την απεργία πείνας των παλαιστίνων κρατούμενων».

Στην ερώτηση αν το Ισραήλ

τηρήσει τη συμφωνία για την απελευθέρωση του Αντνάν τον Απρίλιο ή θα υπαναχωρήσει, ο Μουράντ Τζαντάλα απάντησε: «Και στις δύο περιπτώσεις ο Χαντέρ Αντνάν βγαίνει κερδισμένος. Γιατί ανάγκασε το δικαστήριο να ορίσει ότι αυτή η διοικητική κράτηση είναι η πρώτη και η τελευταία. Αυτό είναι μια νίκη. Όμως δεν υπάρχει καμιά εγγύηση ότι δεν θα του επιβληθεί μια νέα διοικητική κράτηση λίγες μέρες μετά την αποφυλάκισή του. Ωστόσο, το σημαντικό είναι ότι η περίπτωση του Χαντέρ Αντνάν ενθάρρυνε πολλούς ανθρώπους να συνεχίσουν την απεργία πείνας ενάντια στη διοικητική κράτηση. Ανοιξε ένα νέο σχολείο για τους παλαιστίνους κρατούμενους. Και όλοι όσοι βρίσκονται στις φυλακές σήμερα με διοικητική κράτηση, μετά την απεργία πείνας του Χαντέρ Αντνάν, μπουκόταραν το στρατιωτικό δικαστήριο».

Στην ερώτηση αν η περίπτωση του Χαντέρ Αντνάν έχει αναθερμάνει το κίνημα των κρατούμενων, ο Μουράντ Τζαντάλα απάντησε:

«Ακριβώς. Κι αυτή είναι η δεύτερη ώθηση για το κίνημα των κρατούμενων. Η πρώτη άρχισε με την απεργία πείνας το Σε-

πτέβριο, έπειτα έγινε η ανταλλαγή στις 18 Οκτώβρη, έπειτα η δεύτερη φάση (της ανταλλαγής) στις 18 Δεκέμβρη και ακολούθησε η απεργία πείνας του Αντνάν. Όλα αυτά συνέβηκαν σε λιγότερο από έξι μήνες».

Στην ερώτηση αν η Παλαιστινιακή Αρχή έχει κάποιο ρόλο στη σύλληψή του, ο Μουράντ Τζαντάλα απάντησε:

«Ο μυστικός του φάκελος φτιάχτηκε βασικά από τις πληροφορίες που δίνουν οι παλαιστινιακές δυνάμεις Ασφάλειας. Αυτός είναι ο λόγος που όταν η Addameer ετοίμασε το βιογραφικό του μετά από 10 μέρες απεργία πείνας και το στείλαμε στα παλαιστινιακά μίντια, αρνήθηκαν να το δημοσιεύσουν. Η Παλαιστινιακή Αρχή άρχισε να μιλάει για τον Χαντέρ Αντνάν μόνο όταν έφτασε στην 34η μέρα της απεργίας πείνας. Θυμάμαι στην απεργία πείνας του Σεπτεμβρίου που όλα τα νεολαιίστικα κινήματα ζητούσαν από τον Αμπάς να μιλήσει για τους ανθρώπους που έκαναν απεργία πείνας και αυτός αρνήθηκε».

Όσο για τον Χαντέρ Αντνάν, νομίζω ότι είναι πολύ έξυπνος. Γιατί όλοι, ακόμη και μέσα στη Φατάχ, μιλούν για ειρηνική λαϊκή αντίσταση. Τι περισσότερο

χρειάζεσαι για να υποστηρίξεις μια απεργία πείνας, αν πραγματικά ενδιαφέρεσαι για τη λαϊκή αντίσταση; Γιατί τα παλαιστινιακά μίντια και η Παλαιστινιακή Αρχή αγνόησαν τον Χαντέρ Αντνάν και την απεργία πείνας που έκανε; Επειδή συνδέεται με την Ισλαμική Τζιχάντ ή επειδή φέρνει τη μνήμη πίσω στις μέρες που οι κρατούμενοι καθοδηγούσαν την εθνική αντίσταση;

Ο Χαντέρ Αντνάν είναι ένας νέος άνθρωπος, 34 χρόνων, και απεδείξε ότι είναι ένας ηγέτης. Όλοι οι άνθρωποι στο δρόμο τον αποκαλούν ο ηγέτης Χαντέρ Αντνάν. Εχεις λοιπόν ένα νεολαιίστικο κίνημα στο δρόμο και τελικά αυτό βρήκε ένα ηγέτη. Στη διάρκεια των κινητοποιήσεων και των διαδηλώσεων υποστήριξης στον Χαντέρ Αντνάν, όλη η νεολαία από όλα τα πολιτικά κόμματα, επειδή έβλεπε ότι έχει ταύτησή μ' αυτόν τον ηγέτη, έλεγε: Να ένας ηγέτης. Ο Σαέμπ Ερεκάτ (ο διαπραγματευτής της Παλαιστινιακής Αρχής) δεν είναι ηγέτης».

Ο Μουράντ Τζαντάλα έκλεισε με τα εξής λόγια:

«Όλοι εμείς γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η διοικητική κράτηση είναι ενάντια στο ανθρωπιστικό δίκαιο, ενάντια στις συνθήκες της Γενεύης κλπ. Όμως δεν καταφέραμε ποτέ ως υπερασπιστές των ανθρώπινων δικαιωμάτων να πολεμήσουμε ενάντια στη διοικητική κράτηση με τον τρόπο που το έκανε ο Χαντέρ Αντνάν».

Κλιμακώνεται ο πόλεμος κατά της «τρομοκρατίας»

Μετά τη φάρα των εκλογών του περασμένου Φλεβάρη, που ανέδειξαν στην προεδρία ως διάδοχο του δικτάτορα Αλί Σάλεχ το μοναδικό υποψήφιο και υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ αντιπρόεδρο του καθεστώτος Μανσούρ Χάντι, ο Λευκός Οίκος κλιμακώνει τον πόλεμο εναντίον των ισλαμιστών ανταρτών στη χώρα, σε στενή συνεργασία με το νέο πρόεδρο.

Σύμφωνα με τους «New York Times» (26/2/12), η κυβέρνηση Ομπάμα θέτει σε εφαρμογή ένα φιλόδοξο και ριψοκίνδυνο σχέδιο για να βοηθήσει τη νέα κυβέρνηση στην Υεμένη να αντιμετωπίσει στρατιωτικά τους αντάρτες του Ανσάρ αλ - Σαρία, που έχει καταλάβει μεγάλα τμήματα στα νότια της χώρας. Το σχέδιο αυτό έχει δύο σκέλη. Το ένα σκέλος προβλέπει τη χρήση αμερικανικών τηλεκατευθυνόμενων αεροσκαφών, τα οποία με στοχευμένες επιθέσεις θα εκτελούν στελέχη του Ανσάρ αλ - Σαρία, όπως συμβαίνει στο Αφγανιστάν και στο Πακιστάν. Το άλλο σκέλος προβλέπει την εκπαίδευση και τον εξοπλισμό του στρατού της Υεμένης από τις ΗΠΑ σε συνεργασία με τη Σαουδική Αραβία και τους άλλους συμμάχους τους του Περσικού Κόλπου. Υστερα από το μεγάλο αριθμό στρατιωτών, ακόμη και ανώτατων αξιωματικών, που εγκατέλειψαν τα πόστα τους και τάχθηκαν με το μέρος των διαδηλωτών κατά τη διάρκεια της λαϊκής εξέγερσης, σημαντικό ζήτημα θεωρείται η ενίσχυση της συνοχής και του επαγγελματισμού του στρατού, ώστε να υπα-

κούει και να ελέγχεται από μία ενιαία διοίκηση, που θα δίνει αναφορά στον πρόεδρο.

Το σχέδιο αυτό παρουσίασε, σύμφωνα με τους «New York Times», στη μεταβατική κυβέρνηση της Υεμένης, ο κορυφαίος σύμβουλος του Ομπάμα στον τομέα της «αντιτρομοκρατίας», ο Τζον Μπρέναν, κατά την επίσκεψή του στην Υεμένη λίγο πριν από τις εκλογές, την 7η και τελευταία τρία χρόνια, ενώ μέσα στο Μάρτιο αναμένεται στην Ουάσινγκτον μια υψηλού επιπέδου αντιπροσωπεία του στρατού της Υεμένης, η πρώτη σε μια σειρά αμοιβαίων επισκέψεων. Συνεπώς, το αμερικανικό σχέδιο έχει τη συναίνεση και των αστικών πολιτικών δυνάμεων της αντιπολίτευσης, που υποστηρίζαν αρχικά τις διαδηλώσεις και στη συνέχεια αποδέχθηκαν το αμερικανόπνευστο σχέδιο μεταβίβασης της εξουσίας του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου και συμμετέχουν μαζί με το κόμμα του Αλί Σάλεχ (με τους μισούς υπουργούς) στη μεταβατική κυβέρνηση.

Φυσικά, επιχειρήσεις παρακολούθησης και στοχευμένες επιθέσεις από αμερικανικά τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη γίνονται εδώ και πολύ καιρό στο έδαφος της Υεμένης, πολύ πριν από τη λαϊκή εξέγερση, κατά τη διάρκεια της οποίας απλά περιορίστηκαν. Η πιο γνωστή περίπτωση είναι η δολοφονία τον περασμένο Σεπτέμβριο του γεννημένου στις ΗΠΑ κληρικού Ανουάρ αλ - Αουλάκι και του αμερικάνου Σαμίρ Κχαν, ηγετικών μορφών

του ισλαμικού κινήματος στην Υεμένη. Επίσης, για πρώτη φορά αποκαλύφτηκε ότι βρίσκονται ήδη και επιχειρούν στη χώρα αμερικανικά στρατεύματα, μετά την επίθεση που δέχτηκε ομάδα αμερικανών στρατιωτών σε δρόμο της νότιας πόλης Αντεν την 1η Μαρτίου από ισλαμιστές αντάρτες. Αξιοσημείωτο είναι ότι ο Πενταγώνος αναγκάστηκε να επιβεβαιώσουν την επίθεση, παρόλο που μέχρι τώρα ο Λευκός Οίκος επέμενε ότι στην Υεμένη αποστέλλονται μόνο σύμβουλοι και εκπαιδευτές και όχι στρατεύματα εδάφους.

Βέβαια, τα σχέδια που καταστρώνουν και οι στρατηγικές που χαράσσουν τα αμερικανικά επιτελεία δεν είναι καθόλου εύκολο να αποφέρουν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Όπως έχει αποδείξει ο πόλεμος στο Αφγανιστάν και η αμερικανική «αντιτρομοκρατική» εκστρατεία στο γειτονικό Πακιστάν, ούτε τα πάνω από 100.000 αμερικανονατοϊκά στρατεύματα έχουν καταφέρει να κάμψουν την αντίσταση των Ταλιμπάν, ούτε πολύ περισσότερο οι στοχευμένες δολοφονικές επιθέσεις με τα τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη και οι επιλεκτικές δολοφονίες στελεχών καθορίζουν την εξέλιξη του πολέμου.

Η κατάσταση που έχουν να αντιμετωπίσουν στην Υεμένη ο διάδοχος του Αλί Σάλεχ και η μεταβατική κυβέρνηση είναι εξαιρετικά δύσκολη. Από τη μια υπάρχει η πίεση που ασκούν ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας,

ιδιαιτέρως της νεολαίας, που συνεχίζει να διεκδικεί την ικανοποίηση των αιτημάτων της λαϊκής εξέγερσης, οι προσδοκίες των πλατιών μαζών για κάποια μέτρα βελτίωσης του βιοτικού τους επιπέδου, καθώς και η πίεση που ασκούν τα αυτονομιστικά κινήματα στο βορρά και στο νότιο της χώρας και το ισχυρό ισλαμικό κίνημα, τα οποία άλλωστε είχαν καλέσει σε αποχή από τη φάρα των πρόσφατων προεδρικών εκλογών. Και από την άλλη υπάρχει η πίεση που ασκεί ο Λευκός Οίκος, ο οποίος έχει θέσει ως πρώτιστο καθήκον στο νέο πρόεδρο τη συντριβή του Ανσάρ αλ - Σαρία, που το χαρακτηρίζει παρακλάδι της Αλ Κάιντα.

Εν μέσω της λαϊκής εξέγερσης, οι αντάρτες του Ανσάρ αλ - Σαρία καταφέρναν να θέσουν υπό τον έλεγχό τους το μεγαλύτερο τμήμα της νότιας επαρχίας Αμπιάν, αφού κατέλαβαν το Μάρτιο του 2011 την πόλη Τζάαρ και δύο μήνες αργότερα την πρωτεύουσα της επαρχίας, τη Ζινζιμπάρ. Εκτοτε κυβερνητικά στρατεύματα επιχειρήσαν με επανειλημμένες επιθέσεις να ανακαταλάβουν την πρωτεύουσα, χωρίς να καταφέρουν.

Από τις 25 Φλεβάρη που ανέλαβε ο διάδοχος του Αλί Σάλεχ, οι αντάρτες του Ανσάρ αλ - Σαρία κλιμακώνουν τις επιθέσεις τους εναντίον κυβερνητικών στόχων. Με αποκορύφωμα την επίθεση με δύο αυτοκίνητα παγιδευμένα με εκρηκτικά σε στρατιωτική βάση δυτικά της Ζινζιμπάρ την περασμένη Κυριακή, 4 Μαρτίου. Εκμεταλλούμενοι

τον πανικό που προκλήθηκε από τις εκρήξεις, ισχυρή δύναμη ανταρτών εισέβαλε στη βάση, κατέλαβε βαριά όπλα και τα χρησιμοποίησε εναντίον των κυβερνητικών δυνάμεων. Στις συγκρούσεις, που συνεχίστηκαν και την επόμενη μέρα, τουλάχιστον 185 κυβερνητικοί στρατιώτες και 32 αντάρτες έχασαν τη ζωή τους και εκατοντάδες τραυματίστηκαν. Επίσης, οι αντάρτες ανακοίνωσαν ότι συνέλαβαν αιχμάλωτους 70 στρατιώτες και το βράδυ της 5ης Μαρτίου έκαναν πανηγυρική παρέλαση στους δρόμους της πόλης Τζάαρ κάνοντας επίδειξη του οπλισμού που είχαν καταλάβει. Πρόκειται για την πιο πολύνεκρη για τον κυβερνητικό στρατό επιχείρηση από τότε που ξεκίνησαν οι συγκρούσεις με τους αντάρτες του Ανσάρ αλ Σαρία.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Αμερικάνοι και οι ντόπιοι λακέδες τους δεν θεωρούν μόνο το ισλαμικό αντάρτικο εχθρική και αποσταθεροποιητική δύναμη. Στο ίδιο στρατόπεδο, αλλά ίσως ευκολότερα διαχειρίσιμα, τοποθετούν και τα αυτονομιστικά κινήματα στο βορρά και στο νότιο της χώρας. Η Υεμένη έχει τεράστια στρατηγική σημασία λόγω της θέσης της στο δρόμο διακίνησης του πετρελαίου και των εκτεταμένων βόρειων συνόρων της με τη Σαουδική Αραβία. Γι αυτό και η αποκατάσταση κάποιας σταθερότητας και στοιχειώδους ασφάλειας είναι πρωταρχικής σημασίας για τα αμερικανικά συμφέροντα στην περιοχή.

Δυο δρόμοι

Τον ένα δρόμο τον ζούμε καθημερινά: φτώχεια, εξαθλίωση, ανεργία, εκλογολογία και... κίνημα της πατάτας. Τα ΜΜΕ, μάστορες στην προπαγάνδα και στη μαζική πλύση εγκεφάλου, καταριούνται καθημερινά τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την ανεργία, «συμπάσχουν» με τους εργαζόμενους, «κατανοούν» τα προβλήματά τους. Λειτουργούν σαν εθνικοί εξορκιστές που αφού καταραστούν τα δαιμόνια, προτείνουν λύσεις.

Τρέξετε σαν κοπάδια ν' αγοράσετε με το τσουβάλι τις φτηνές πατάτες. Σκεφτείτε καλά τι θα ψηφίσετε στις επόμενες εκλογές. Γιατί πρέπει οπωσδήποτε να ψηφίσετε. Προβληματιστείτε πάνω στα προεκλογικά δεδομένα. Θέλετε ένα κόμμα αυτοδύναμο ή θέλετε μια ευρύτερη συγκυβέρνηση, με Σαμαρά, με Βενιζέλο και μια εσάνς από Κουβέλη;

Κάπου-κάπου, εμφανίζεται στα ερτζιανά ο Καψής και μας θυμίζει ότι τον Ιούνιο θ' αποφασιστούν νέα μέτρα, που θ' αφορούν το 2013 και το 2014. Κι ο Κουτρουμάνης βάζει τα παπαγαλάκια του να γράφουν σε καθημερινή βάση, ότι το φθινόπωρο το ΙΚΑ δε θα μπορεί να πληρώσει συντάξεις, γι' αυτό είναι απαραίτητο από τώρα να σχεδιαστεί μια... μεταρρύθμιση της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης.

Πού οδηγεί αυτός ο δρόμος; Στη μοιρολατρία και την υποταγή στην «κινεζοποίηση», με ενδιαμέσο σταθμό τις εκλογές, που θ' αποτυπώσουν «τη θέληση των πολιτών». Με αποτυπωμένη αυτή τη «θέληση» θα σχηματιστεί το επόμενο σχήμα διακυβέρνησης, το οποίο απλά θα διαχειριστεί μια δεδομένη πολιτική. Δηλαδή, οι «πολίτες» καλούνται να επιλέξουν το σχήμα που θα διαχειριστεί την εξαθλίωσή τους!

Υπάρχει, όμως, και ο άλλος δρόμος. Αυτός που οδηγεί έξω από το ατομικό καβούκι. Ο δρόμος της αντίστασης και όχι της κακομοίρικης διαμαρτυρίας. Ο δρόμος της ουσιαστικής συλλογικής δράσης και όχι της καρικατούρας της. Μιας δράσης που ξέρει τι θέλει και πώς θα το κατακτήσει.

Πάνω σ' όσα σχετίζονται μ' αυτόν τον δεύτερο δρόμο πρέπει ν' ανοίξει μεγάλη συζήτηση. Γιατί οι καρικατούρες συλλογικής δράσης είναι πολλές. Και αρκετές απ' αυτές εμφανίζονται με τα λαμπερά χρώματα της αγωνιστικότητας και της αισιοδοξίας. Για να φτάσουν στο τέλος σε νέα αδιέξοδα και να παράξουν νέες απογοητεύσεις.

Η δική μας πολιτική πρόταση είναι σαφής και διαυγής. Θεωρούμε ότι η πείρα των τελευταίων χρόνων θέτει επιτακτικά επί τάπητος το ζήτημα της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης. Για να κλείσει -καταρχάς για ν' αρχίσει να κλείνει- το τεράστιο πολιτικό κενό που έχει αποκαλύψει η κρίση. Αν πρέπει να συζητήσουμε πάνω σε κάτι είναι τα «πώς» και τα «διότι» αυτού του μεγάλου καθήκοντος.

Οι πρωτοπόροι εργάτες, ιδιαίτερα οι νεότεροι στην ηλικία, πρέπει να βάλουν στον εαυτό τους αυτό το ιστορικό καθήκον και να το φέρουν σε πέρας. Οι καιροί δεν περιμένουν και οι σημερινές γενιές φέρουν τεράστια ιστορική ευθύνη.

■ Η γλώσσα του σώματος

Αδιάμευστος μάρτυρας η γλώσσα του σώματος. Η φωτογραφία αριστερά είναι από τις Κάννες, από εκείνη τη βραδιά που ο Παπανδρέου κλήθηκε σε απολογία από τους Μερκοζί και του ανακοινώθηκε ο πολιτικός του θάνατος. Η στάση του είναι στάση μαθητή που περιμένει ν' ακούσει την «καμπάνα» από το λυκείαρχη. Η φωτογραφία δεξιά είναι από τις Βρυξέλλες. Το δέος και η στωικότητα είναι αποτυπωμένα στο πρόσωπο του Σαμαρά. Ενώ η Μέρκελ ποζάρει άνετη, ο Σαμαράς είναι σφιγμένος, σαν τον μαθητή που μόλις πήρε συγχώρεση από τον αυστηρό λυκείαρχη, δίνοντας το λόγο του ότι δεν θα το ξανακάνει...

■ Κοινωνική πρόκληση

Είναι πρόκληση! Την ώρα που ένας στους δυο νέους είναι άνεργος, την ώρα που πετσκόβουν για πολλοστή φορά μισθούς και συντάξεις, οργανώνουν φιέστες για να εγκαινιάσουν το «Ευρωπαϊκό Έτος Ενεργούς Γήρανσης». Τι σημαίνει «ενεργός γήρανση»; Να δουλεύουν οι εργαζόμενοι και στα γεράματα, δηλαδή να μειωθεί όσο γίνεται ο χρόνος κατά τον οποίο ένας εργαζόμενος είναι συνταξιούχος. «Ενεργός γήρανση» σημαίνει καθεστώς γαλέρας, όπως εύστοχα έχει επισημανθεί.

«Η Ελλάδα, μαζί με τις άλλες χώρες της Ευρώπης, γνωρίζει σημαντική γήρανση του πληθυσμού της», σημειώνεται στο σχετικό Δελτίο Τύπου που εκδόθηκε από το εδώ γραφείο της Κομισιόν, για τη φιάστα που οργανώθηκε την Παρασκευή 2 Μάρτη, με κεντρικό ομιλητή τον Κουτρουμάνη. Κάποια λαμόγυια θα «μασουλήσουν» τα ευρωπαϊκά κονδύλια που θα διατεθούν γι' αυτές τις «δράσεις» στη διάρκεια του 2012, με αποστολή να κάνουν προπαγάνδα υπέρ της «ενεργούς γήρανσης». Και βέβαια, δεν πρόκειται ν' ασχοληθούν καθόλου με τη «νεολαιίστικη γήρανση», με το τεράστιο πλήθος των νέων παιδιών που τριανταρίζουν κι ακόμα δεν ξέρουν τι σημαίνει μισθός ή μεροκάματο.

■ ΝΔ εναντίον ΝΔ!

Ο πρωθυπουργός της συγκυβέρνησης Λ. Παπαδήμος και οι δυο αντιπρόεδροι της ΝΔ και υπουργοί της συγκυβέρνησης Δ. Αβραμόπουλος και Στ. Δήμας υπέγραψαν την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, η οποία καταργεί τον ΟΕΚ και τον ΟΕΕ (όπως

προβλέπει το Μνημόνιο-2) και μεταφέρει τις αρμοδιότητές τους στον ΟΑΕΔ. Ο τομεάρχης Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης της ΝΔ, Ν. Νικολόπουλος όμως, θεωρεί ότι πρόκειται για «αιφνίδια κατάργηση» (όταν ψήφισε κι αυτός κι ο αρχηγός του το Μνημόνιο-2 δεν το είχε διαβάσει;), η οποία είναι «προδήλως μη αποδοτική και αναποτελεσματική». Υπόσχεται, δε, ότι «η ΝΔ σε συνεργασία με τους Κοινωνικούς Εταίρους και τους εργαζόμενους θα προωθήσει λύση βιώσιμη για τους δυο Οργανισμούς που θα είναι δημοσιονομικά ουδέτερη, θα εξασφαλίζει τις κοινωνικές υπηρεσίες με αποδοτικότητα, αποτελεσματικότητα και ποιότητα προς τους δικαιούχους, θα σέβεται την περιουσία αλλά και την παράδοση των δύο Οργανισμών παράλληλα με τον αναγκαίο εκσυγχρονισμό και αναδιάρθρωση των δομών τους». Καταλήγει, δε, στη δήλωσή του, ότι «δεν θα γίνουν ανεκτά προεκλογικό παιχνίδι εκβιασμών, υποσχέσεων, και εκμετάλλευση της αγωνίας των Εργαζόμενων αλλά και των δικαιούχων των δυο μεγάλων κοινωνικού χαρακτήρα Οργανισμών».

Ποιος κάνει προεκλογικά παιχνίδια; Και οι Αβραμόπουλος και Δήμας; Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με υπουργική απόφαση ή με νομοσχέδιο του Κουτρουμάνη, αλλά με Πράξη του υπουργικού συμβουλίου, που την υπογράφουν ο πρωθυπουργός και όλοι οι υπουργοί. Σαν πολύ δεν πάει το δούλεμα, ωρέ... παλικάρια της Συγγρού;

ΥΓ: Ο ίδιος «γαλάζιος» τομεάρχης εμφανίστηκε σε ραδιοφωνική εκπομπή και δήλω-

σε ότι «προκαλεί έως και ανατριχίλα το γεγονός πως από το νέο "τσεκούρι" σε μισθούς, συντάξεις κλπ., δεν γλυτώνει ούτε το επίδομα ανεργίας», τη μείωση του οποίου χαρακτήρισε «ανάληψη και εξωφρενική», καταλήγοντας ότι «δεν περιμένουμε τίποτα από μία κυβέρνηση που μόνο διεκπεραιώνει το γραφειοκρατικό της έργο. Περι-

■ Ηθικοί αυτουργοί

Όλο και περισσότερος κόσμος καταλαβαίνει ότι η υστερία με τον «πόλεμο της πατάτας», ανεξάρτητα από το πώς ξεκίνησε, είναι πια κατευθυνόμενη από τα αστικά ΜΜΕ, που βρήκαν μια καλή ευκαιρία να σπρώξουν τον κόσμο σε ανώδυνες κατευθύνσεις εκτόνωσης.

Σ' αυτή τη βρώμικη ιστορία, όμως, υπάρχουν και οι ηθικοί αυτουργοί. Δεν εννοούμε μόνο το ΣΥΡΙΖΑ και τα διάφορα παρακλάδια του, αλλά και μια σειρά άλλες ομαδοποιήσεις, ακόμη και του αντιεξουσιαστικού χώρου, που εδώ και καιρό προωθούν διάφορες σάπιες ιδέες περί «μη εμπορευματικών ανταλλαγών», «αλληλέγγυου εμπόριου», «τραπεζών χρόνου» και δεν συμμαζεύεται. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμη και η ναυαρχίδα του κακόφημου Συγκροτήματος, τα «Νέα», εμφανίστηκε αφιέρωμα με τίτλο «Κύτταρα αλληλεγγύης ενάντια στην κρίση», ενώ έχουν γίνει ακόμα και τηλεοπτικές εκπομπές ανάλογης θεματολογίας.

Ο «εναλλακτισμός» ως πολιτική κατεύθυνση βολεύει μια χαρά τον καπιταλισμό, γιατί δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι στο πλαίσιο του μπορούν να δημιουργηθούν «νησίδες» αλληλεγγύης, που θα ξεφεύγουν από την κυριαρχία της εμπορευματικής παραγωγής. Ας μην κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν, λοιπόν, διάφοροι «εναλλακτικοί». Το δρόμο για την κατευθυνόμενη υστερία και την αγελοποίηση του κόσμου τον άνοιξαν αυτοί ή έστω τον διευκόλυναν. Και δεν είναι η πρώτη φορά στην Ιστορία, που διάφορα τέτοια ρεύματα αφομοιώνονται από την αστική ιδεολογία και γίνονται εξαρτήματά της.

μένουμε από την επόμενη κυβέρνηση»!!!

■ Λάιτ «μνημονιακοί»

«Σήμερα υπάρχει ένα σοβαρό πολιτικό κενό, πέρα από την ψευδεπίγραφη αντιπαράθεση Μνημονιακών – Αντιμνημονιακών», λέει η Λούκα Κατσέλη στην «Ισοτιμία» (3.3.12), δίνοντας το στίγμα του κόμματος που ετοιμάζει με τον Καστανίδη. Αφού, λοιπόν, η αντίθεση «μνημονιακών-αντιμνημονιακών» είναι ψευδεπίγραφη, ποιο ακριβώς κενό θα έρθει να καλύψει το νέο κόμμα; Το κενό που κάλυπτε η ΝΔ μέχρι το Νοέμβριο που πέρασε στη συγκυβέρνηση. Το κενό μιας δήθεν κριτικής στη «μνημονιακή» πολιτική από αναπτυξιακή σκοπιά. Και βέβαια, σε επίπεδο πολιτικής δημαγωγίας, αυτή η δήθεν κριτική συνοδεύεται από άφθονες σπονδές στην κοινωνία, στους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους, τη «μεσαία τάξη» και από ακόμα πιο άφθονες καταγγελίες κατά των βάρβαρων αντιλαϊκών μέτρων που παίρνονται.

Όταν, όμως, έρχεται η ώρα των προγραμματικών προτάσεων, αυτή η δήθεν κριτική εξαφανίζεται ως διά μαγείας. Προσέξτε το προγραμματικό τρίπτυχο του υπό εκκώλαφη νέου κόμματος, όπως το παρουσίασε στην ίδια συνέντευξη η Κατσέλη: «Τρεις είναι οι μεγάλες προτεραιότητες σήμερα: Παροχή ρευστότητας στην πραγματική οικονομία, ριζική απλοποίηση του θεσμικού πλαισίου για την αδειοδότηση επενδύσεων και τη λειτουργία επιχειρήσεων, και ολοκληρωμένες αναπτυξιακές παρεμβάσεις σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, με κινητοποίηση ιδιωτικών πόρων, επιχειρήσεων, ανθρώπινου δυναμικού και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και στήριξη από το ΕΣΠΑ». Βλέπετε πουθενά μέτρα υπέρ των εργαζόμενων και των συνταξιούχων; Μόνο μέτρα υπέρ των καπιταλιστών υπάρχουν. Δεν διακηρύσσεται καν ως προτεραιότητα η κατάργηση των μέτρων που έχουν παρθεί στον τομέα των μισθών, των συλλογικών συμβάσεων και των συντάξεων.

■ Μαυρογιαλούροι

Τα χώνουμε, βέβαια, στον Νικολόπουλο, αλλά δεν πάει πίσω σε μαυρογιαλουρισμό ο Κουτρουμάνης. Επί μια βδομάδα έστησε και έπαιζε το σόου «εξαίρεση του επιδόματος ανεργίας». Ο ίδιος δεν έκανε καμιά δήλωση. Εβαζε, όμως, τα παπαγαλάκια του να βομβαρδίζουν τους ανέργους με «πληροφορίες» για τις «εξαιρέσεις» που δήθεν μελετούσε ο Κουτρουμάνης. Πότε «μελετούσε» δήθεν κλιμακωτή εξαίρεση και πότε μελετούσε δήθεν εξαίρεση κάποιων κατηγοριών ανέργων. Στο τέλος, βέβαια, δεν εξαιρέθηκε κανένας και τα παπαγαλάκια έριξαν την ευθύνη στην τρόικα.

Και για να τελειώνουμε. Ηδη στο Μνημόνιο-1 υπήρχε αναφορά σε μείωση της δαπάνης για την επιδότηση των ανέργων ύψους μισού διο. ευρώ. Το πεσοκόμμα του κατώτερου μισθού και μεροκάματου ήταν απλώς το τεχνικό μέσο, το εργαλείο και για την προγραμματισμένη και προαναγγελλείσα μείωση του επιδόματος ανεργίας. Ο Κουτρουμάνης, όμως, επέλεξε να δώσει ένα σόου μαυρογιαλουρισμού με τις δήθεν εξαιρέσεις που δήθεν μελετούσε.

■ Εσείς είστε οι ηθικοί αυτουργοί

Ενα ανέκδοτο λέει πως όταν οι ναζί μπήκαν στο εργαστήριο του Πικάσο στο Παρίσι, ο επικεφαλής αξιωματικός του έδειξε τη «Γκερνίκα» και τον ρώτησε: «Εσείς το κάνατε αυτό;». «Όχι, εσείς», απάντησε ο μεγάλος Ισπανός εικαστικός. Το θυμηθίκαμε καθώς διαβάζαμε την παρακάτω δήλωση του Κυριάκου Μητσοτάκη: «*Η Αριστερά εξάσκησε μια ιδεολογική κυριαρχία τα τελευταία 35 χρόνια στην Ελλάδα, η οποία δεν απαντήθηκε επαρκώς από την Κεντροδεξιά. Αυτή η ιδεολογική κυριαρχία οδήγησε σε πολλά συμπλέγματα και στρεβλώσεις την ελληνική κοινωνία, τα οποία ήρθε η ώρα να απαντηθούν σε ιδεολογικό επίπεδο*».

Αφήνοντας στην άκρη αυτό που ο υιός Μητσοτάκης περιγράφει με τη φράση «ιδεολογική τρομοκρατία των τελευταίων 35 χρόνων», που δεν είναι παρά η ρεφορμιστική στρέβλωση των επαναστατικών ιδεών από τη σοσιαλδημοκρατία και την καθεστωτική αριστερά (έναντος Μητσοτάκης δεν μπορούσε παρά να είναι και αγνώμων έναντι αυτών που προστάτησαν το κοινό τους σύστημα), πρέπει να του πούμε ότι την ιδεολογική κυριαρχία των ιδεών της κοινωνικής απελευθέρωσης την προκάλεσε η κάστα των πολιτικών σαν τον πατέρα του, που υπηρέτησαν σαν σκυλιά το σύστημα της αρπαχτής και της ξενοδοουλίας. Όσο για τις απαντήσεις που τάχα θα δώσουν ο Κυριάκος και η όμοιοί του, ας μην πολυζορίζεται, γιατί διάλεξε λάθος εποχή. Η βαρβαρότητα και η εξαθλίωση δεν αποτελούν έδαφος για την άνθιση του ασπικού λόγου, αλλά για την άνθιση ενός νέου επαναστατικού λόγου που θα καθαρώνει τη σοσιαλδημοκρατική και αναθεωρητική σκουριά.

✓ «*Εννιά-εννιά, τα κατσίκια και τ' αρνιά!* Τη θυμόσαστε τη διαφήμιση γνωστής αλυσίδας σούπερ-μάρκετ, που έκανε τους χασάπηδες να βγάλουν φλύκτανες πριν μερικά χρόνια, καθώς πουλούσε τα πασχαλινά αρνιά 20% φθηνότερα; Το θυμίζουμε γιατί και το ντάμπινγκ είναι μέθοδος που ρίχνει επιλεκτικά τις τιμές, προκειμένου να μονοπωληθεί μια αγορά.

Κάποιοι πουλάνε φτηνές πατάτες κι ο κόσμος τρέχει ν' αγοράσει. Ως εδώ καλά. Το φαινόμενο κάθε άλλο παρά καινούργιο είναι στην καπιταλιστική αγορά. Πας για παράδειγμα στο σούπερ μάρκετ και το πρώτο πράγμα που κοιτάξεις είναι οι προσφορές. Αμα πάρεις τρία πακέτα κριθαράκι γνωστής μάρκας, παίρνεις ένα τέταρτο πακέτο δωρό, ήτοι έκπτωση 25%. Μα θύμα είσαι; Πρέπει να τρώμε δυο φορές την εβδομάδα γκιουβέτσι, αλλιώς το κριθαράκι θα πιάσει μαμούνια, σου λέει η έμπειρη σύζυγός σου και σε κοιτάζει επιτιμητικά για την ασχετοσύνη σου. Μήπως με το πενηντάκιλο τσουβάλι με τις πατάτες το ίδιο δεν θα πάθεις; Αν δε θες να σου χαλάσουν, θα πρέπει να καταναλώνεις τουλάχιστον 6-7 κιλά τη βδομάδα επί δίμηνο. Κι αυτό, όμως, είναι φαινόμενο της λειτουργίας της αγοράς. Συχνά πετάμε πράγματα, γιατί δεν κάνουμε καλό κουμάντο, αν και πλέον το φαινόμενο έχει περιοριστεί, όπως δείχνει και η μείωση του όγκου των λιανικών πωλήσεων ακόμη και στα τρόφιμα.

Το πρόβλημα αρχίζει από τη στιγμή που

ή αλλιώς οι χοντρέμποροι, στα χέρια των οποίων θα περάσει η διακίνηση του συγκεκριμένου προϊόντος τους επόμενους μήνες του χρόνου. Οι «κινηματίες», όμως, δεν το βάζουν κάτω. Ηδη ετοιμάζονται για το «κίνημα της ντομάτας», αλλά και για το «κίνημα του βελιά», αν και σ' αυτό θ' αντιμετώπισουν κάποια... προβληματάκια, επειδή χρειάζονται ψυγεία. Εν πάση περιπτώσει, η στήλη εκπμά ότι ένα μικρό «σόου» θα δοθεί και με τα πασχαλινά αμνοερίφια (κι ο αναστάς Χριστός βοηθός, γιατί το κρέας είναι ευπαθές προϊόν).

Οποιοι γνωρίζει έστω και λίγο την ιστορία της τελευταίας τριακονταετίας θα θυμάται ασφαλώς ότι η «μάχη κατά των μεσαζόντων» έχει «δοθεί» ουκ ολίγες φορές. Ιδιαίτερα τη δεκαετία του '80, όταν το ΠΑΣΟΚ «έπαιρνε τα μυαλά» των αγροτών με τις σοσιαλδημοκρατικές θεωρίες περί συνεταιρισμών. Όταν υποτίθεται ότι τα έβαζε με τη «μαφία των λαχαναγορών» και «παρέδιδε τις αγорές στους ίδιους τους παραγωγούς» κτλ. κτλ. Πού κατέληξαν οι αγροτικοί συνεταιρισμοί; Στην κατάπτωση, τη διάλυση, τη μετατροπή τους σε κα-

Πραγματικότητα και ιδεολογική φενάκη

μια μορφή εμπορίου αρχίζει και ιδεολογικοποιείται, αυτοανακηρυσσόμενη σε κίνημα, το «κίνημα της πατάτας». Τα αστικά ΜΜΕ μυρίζονται «αίμα» κι αρχίζουν την... κινηματοποίηση. Ακολουθούν διάφοροι δήμαρχοι που γίνονται μεσαζόντες στην πώληση της πατάτας Νευροκοπίου (και άλλων περιοχών πλέον), επενδύοντας όχι σε άμεσο μεσοπικό κέρδος, αλλά σε μελλοντικό εκλογικό όφελος. Συντηρητικός αρθρογράφος των «Νέων», ο οποίος ζητάει συνεχώς καταστολή ακόμη και των μαθητών που μουντζώνουν στις παρελάσεις, αποφαινεται με πανηγυρικό ύφος ότι «αυτό όντως είναι αριστερό» και όχι η «στείρα άρνηση», η «υπονόμηση του δημόσιου χώρου» (οι διαδηλώσεις, δηλαδή) και ο «επανάστατικός» μηδενισμός». Ακόμα και το νεοφιλελεύθερο απόκομμα της Μπακογιάννη εξέδωσε θερμή ανακοίνωση, εισηγούμενο να επεκταθεί το φαινόμενο και σ' άλλα προϊόντα, διότι μ' αυτόν τον τρόπο «*η αγορά αυτορρυθμίζεται προς όφελος του καταναλωτή και εις βάρος των δομών μεσαζόντων και επιτηδείων που λυμαινόνται την αγορά με κρατική, φυσικά, ανοχή και επιβράβευση*». Και βέβαια, από το εθνικό μέτωπο κατά των μεσαζόντων, στο οποίο είχαν από την αρχή προσχωρήσει και ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΔΗΜΑΡ, δε θα μπορούσε να λείπει το κόμμα του αναήψαντος Καρατζαφέρη, που σημείωσε: «*Εμείς πιστεύουμε σε αυτές τις πρωτοβουλίες, που μπορούν να νικήσουν τις φοβίες και τις αναστολές της κυβέρνησης απέναντι στους πελάτες της, τους μεσαζόντες και τους χονδρεμπόρους*».

Το «κίνημα της πατάτας» θα τελειώσει σε λίγο, διότι η πατάτα θα βγει από τα χωράφια και θα πρέπει ν' αποθηκευτεί για να πουληθεί μετά. Και ποιοι διαθέτουν αποθηκευτικούς χώρους; Οι μεσαζόντες

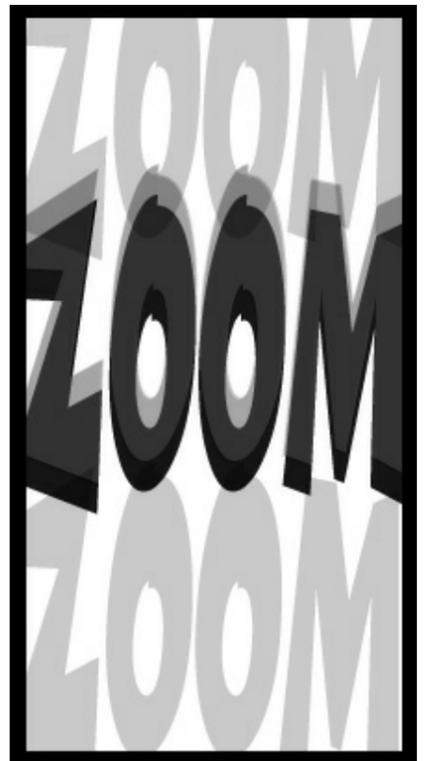
θαρά καπιταλιστικές επιχειρήσεις ελεγχόμενες από τους πλούσιους αγρότες. Η δε διακίνηση των αγροτικών προϊόντων παρέμεινε στα χέρια των χονδρεμπόρων και των κυκλωμάτων τους, που δεν ελέγχουν μόνο τη διανομή, αλλά ακόμη και την παραγωγή, αφού συχνά προαγοράζουν τη σοδειά από την περίοδο της σποράς.

Αλλά κι αν ακόμη κάναμε την εξωπραγματική υπόθεση ότι ο τομέας της μαναβικής θα περνούσε στην εμπορική «αυτοοργάνωση», με τη βοήθεια διάφορων Δονκιχότηδων (οι περισσότεροι από τους οποίους κάθε άλλο παρά από την ευγένεια, την ανιδιοτελεια και τον αλτρουισμό του ήρωα του Θερβάντες χαρακτηρίζονται), μήπως θα μπορούσε να μας πληροφορήσει κάποιος ποιο είναι το ποσοστό του «καλαθιού της νοικοκυράς» που αντιπροσωπεύει η μαναβική (ακόμα κι αν προσθέσουμε το λάδι, το ρύζι, τα φασόλια, το αρνί του Πάσχα και το γουρούνι των Χριστουγέννων); Τι θα γίνει με τα βιομηχανοποιημένα τρόφιμα, με τα καύσιμα, με το ηλεκτρικό και μια σειρά υπηρεσίες, οι οποίες δεν μπορούν να διανεμηθούν «κινηματικά» και που αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό του «καλαθιού της νοικοκυράς»;

Αν αυτοί οι γιγαντινές Δονκιχώτες, που προσπαθούν να μετατρέψουν την ελληνική φτωχολογιά σε κοπάδι που θα τρέχει αλαφιασμένο ν' αγοράσει τότε πατάτες, τότε λάδι και τότε κρεμμύδια από τις αυτοσχέδιες λαϊκές αγορές των δημάρχων, διάφορων καθηγητάδων και διάφορων ΜΚΟ (σύντομα θα προστεθούν στους εθελοντές οι νεολαίες των κομμάτων, η Εκκλησία και ποιος ξέρει ποιοι άλλοι), αν λέμε ήταν στοιχειωδώς έντιμοι, θα έπρεπε να πουν ευθέως ότι επανέρχονται στην ιδέα του «καταναλωτικού συνεταιρισμού»,

που δούλεψε η σοσιαλδημοκρατία την εποχή της αστικής-σπορτουριστικής της μετάλλης (στις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα). Τότε, θα μπορούσαμε να συζητήσουμε μαζί τους, όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και με βάση την ιστορική πείρα. Να μιλήσουμε για το ναυάγιο αυτής της ιδεολογικής φενάκης, που έκανε πλούσιους κάποιους σοσιαλδημοκράτες (εργατοπατέρες, δημάρχους και λοιπούς «φυλάρχους») και κατέληξε στη μετατροπή αυτών των συνεταιρισμών σε καπιταλιστικές επιχειρήσεις του εμπόριου. Μήπως θυμάται κανείς σε τι έχουν εξελιχθεί τα σούπερ-μάρκετ coop στην Ελλάδα ή τα σούπερ-μάρκετ του ΙΝΚΑ;

Και κάτι ακόμη. Πριν από αρκετά χρόνια, στα Ναυπηγεία Σκαρामαγκά και στα Ναυπηγεία Ελευσίνας (ίσως και σε άλλες μεγάλες επιχειρήσεις, αλλά ο γράφων γνω-

ρίζει από προσωπική εμπειρία αυτές τις δύο) λειτουργούσαν σούπερ-μάρκετ, από τα οποία οι εργάτες ψώνιζαν σε τιμές σχετικά φτηνότερες από την υπόλοιπη αγορά. Ήταν μια «προσφορά» της επιχειρήσεως, στο πλαίσιο του λεγόμενου participial management (συμμετοχική διοίκηση). Ήταν, μήπως, αυτό φαινόμενο κατά του καπιταλιστικού εμπόριου;

Τέλος, μήπως γνωρίζει να μας πει κάποιος από τους όψιμους «κινηματίες» ποια ήταν η εξέλιξη των συνεταιρισμών των μικρεμπόρων, που δημιουργήθηκαν για να αγοράζουν ομαδικά και να πετυχαίνουν καλύτερες τιμές από τους βιομηχανούς και τους χοντρέμπορους; Να σας πούμε εμείς. Πνήγκαν από τη διαφθορά εκείνων που έκαναν το κουμάντο (που κοιτάζαν το συμφέρον του δικού τους μαγαζιού και χρηματιζόνταν από τις βιομηχανίες και τους χοντρέμπορους) και από τον ανταγωνισμό των μεγάλων αλυσίδων, οι οποίες τελικά αγόρασαν όλες τις «συνεταιριστικές» δομές (όσες είχαν καπιταλιστικό ενδιαφέρον, ενώ οι υπόλοιπες έκλεισαν).

Μια οικονομικά χαρακτηρίζεται από τις παραγωγικές της σχέσεις. Και μες ζούμε στον καπιταλισμό. Που σημαίνει ότι το εμπόριο θα είναι καπιταλιστικά ελεγχόμενο, χωρίς τη δυνατότητα δημιουργίας μη καπιταλιστικών νησιδων ή έστω τη δυνατότητα παράκαμψης κάποιων κρίκων του συστήματος. Και βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε το βασικό εμπόρευμα που εξασφαλίζει στον εργάτη τα προς το ζην: την εργατική δύναμη και την τιμή της.

Πέτρος Γιώτης

Ένα κουκούλωμα με... βάθος

Όταν θέλεις να κουκουλώσεις μια κρατική αυθαιρεσία, ιδιαίτερα των δυνάμεων καταστολής, διατάξεις μια ΕΔΕ. Όταν θέλεις να κουκουλώσεις ένα πολιτικό σκάνδαλο, στήνεις μια Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής. Πιστοί σ' αυτό το δόγμα και εκμεταλλεύμενοι την πλειοψηφία που ακόμη έχουν στη Βουλή, οι Πασόκοι κατάφεραν να στήσουν μια Εξεταστική, προκειμένου να καθαρίσουν τον Παπανδρέου και τον Παπακωνσταντίνου από τις κατηγορίες ότι «έστησαν» τα στοιχεία της ΕΛΣτατ για το έλλειμμα.

Αντίθετα, η ΝΔ δεν ήθελε να στηθεί Εξεταστική, για να σέρνεται το θέμα προεκλογικά και να μπορεί να το εκμεταλλεύεται από τα μπαλκόνια. Γι' αυτό και δεν συμμετέχει στην Εξεταστική. Στην πραγματικότητα, η ΝΔ ξέρεει ότι πρακτικά δεν μπορεί να βγει τίποτα απ' αυτή την Εξεταστική. Εφόσον η εκτίμηση του ελλείμματος φέρει τη σφραγίδα της Eurostat, οι Πασόκοι τυπικά είναι καλυμμένοι. Όπως καλυμμένοι θα ήταν και οι Νεοδημοκράτες στην περίπτωση που οι Παπανδρέου-Παπακωνσταντίνου έκαναν πράξη την παλαιότερη απειλή τους και έστηναν Εξεταστική για την οικονομική διαχείριση του 2004-2009. Γιατί και τότε η Eurostat έβαζε τη σφραγίδα της στα νούμερα του Αλογοσκούφη και του Παπαθανασίου. Τώρα, λοιπόν, η ΝΔ πληρώνει το ΠΑΣΟΚ με το ίδιο νόμισμα. Με πολιτική σπέκουλα.

Όπως και άλλες φορές έχουμε γράψει, ο τρόπος με τον οποίο αποτυπώνονται τα οικονομικά δεδομένα δεν υπόκειται σε κάποιους αυστηρούς επιστημονικούς κανόνες, αλλά υπακούει σε πολιτικές σκοπιμότητες. Πρώτα έχουν καθορίσει το αποτέλεσμα, με βάση την πολιτική σκοπιμότητα της συγκυρίας, και μετά ανοίγουν ή κλείνουν τη βεντάλια, ώστε να βγει τελικά το προκαθορισμένο αποτέλεσμα. Ποιος δεν γνωρίζει τα τερατουργήματα που έγιναν την περίοδο της συγκρότησης της Ευρωζώνης; Είχαν αποφασίσει πολιτικά ποιες χώρες θα περιληφθούν και μετά, όταν τα στοιχεία δεν έβγαιναν, τα «μαϊμούδιζαν». Αυτό δεν αφορούσε μόνο την Ελλάδα (που έμπαζε και στον τομέα του ελλείμματος και στον τομέα του χρέους), αλλά ακόμη και τη Γερμανία και τη Γαλλία, που το χρέος τους ξεπερνούσε το όριο του 60% που είχε τεθεί από τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

Πρόκειται, λοιπόν, για ένα διαρκές πολιτικό έγκλημα. Για ένα εργαλείο που χρησιμοποιείται εδώ και χρόνια ενάντια στους λαούς. Αυστηροποιούν τα κριτήρια, μεγαλώνουν το δημοσιονομικό έλλειμμα και σκληραίνουν τη λιτότητα. Αυτό γίνεται διαχρονικά, αυτό έγινε και την τελευταία διετία. Όσο για τους δήθεν ενιαίους στατιστικούς κανόνες, αυτός ο ισχυρισμός, που τον επαναλαμβάνει συνεχώς ο Παπακωνσταντίνου, είναι για γέλια. Τόλμησε κανείς να πάει να ελέγξει τα στατιστικά στοιχεία της Γερμανίας ή της Γαλλίας; Τόλμησε κανείς να θέσει υπό επιτροπεία τη Γερμανία ή τη Γαλλία, όταν πριν από μερικά χρόνια το έλλειμά τους είχε ξεπεράσει κατά πολύ το 3%;

Αυτό που θα κάνει η επιτροπή Πρωτόπαπα θα είναι ένα ακόμη κουκούλωμα. Πίσω απ' αυτό το κουκούλωμα, όμως, υπάρχει μεγάλο πολιτικό βάθος. Κι αυτό είναι που πρέπει να συνειδητοποιηθεί και όχι το τυπικό ζήτημα αν υπάρχει ή όχι πονικό αδίκημα. Το έγκλημα είναι διαρκές και είναι πολιτικό.

Είναι χαρακτηριστικό αυτό που αποκαλύφθηκε από την κατάθεση του πρώτου κιόλας μάρτυρα στην Εξεταστική, του προέδρου της ΕΛΣτατ Α. Γεωργίου. Ο ανεξάρτητος βουλευτής Π. Κουρουμπλής κατέθεσε έγγραφο, από το οποίο προκύπτει ότι ο Γεωργίου ήταν σε επαφή με τον τρούικανό Πολ Τόμσεν, τον ενημέρωνε για προβλήματα στη λειτουργία της ΕΛΣτατ και τονίζε την ανάγκη να γίνουν τροποποιήσεις στο νομικό πλαίσιο της Αρχής. Λέτε ο Γεωργίου να ενεργούσε ερήμην της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Οικονομικών, η οποία τον είχε διορίσει σ' αυτό το πόστο; Ούτε μικρά παιδιά δεν θα πίστευαν μια τέτοια δικαιολογία. Απλά, ο Γεωργίου ανέλαβε να διεκπεραιώσει μέσω του Τόμσεν αυτό που πριν από λίγες μέρες έγινε νόμος του κράτους. Δηλαδή, να φτιάξουν μια υπηρεσία που θα διοικείται από έναν απόλυτο μονάρχη και όχι από ΔΣ, για να μπορούν να «μαϊμούδιζουν» με άνεση τα στοιχεία. Αυτό βολεύει και τους αποικιοκράτες της τρούικας και την πολιτική ηγεσία της αποικίας.

■ Για την κατάργηση της διοικητικής κράτησης

Συνεχίζει την απεργία πείνας η Χάνα Σαλάμπι

Ακολουθώντας σταθερά τα βήματα του ηρωικού απεργού πείνας Χαντέρ Αντνάν, η παλαιστίνια αγωνίστρια Χάνα Σαλάμπι αρνήθηκε να αποδεχτεί την απόφαση του ισραηλινού δικαστηρίου στις 4 Μαρτίου, που μειώνει το χρόνο της διοικητικής κράτησης από 6 σε 4 μήνες, και συνεχίζει την απεργία πείνας διεκδικώντας την κατάργηση της διοικητικής κράτησης.

Η Χάνα Σαλάμπι, που κατάγεται από το χωριό Μπουργκίν της βόρειας Δυτικής Οχθης, συνελήφθη από ισραηλινούς στρατιώτες, που εισέβαλαν τα μεσάνυχτα της 16ης Φεβρουαρίου στο σπίτι της, αφού την χτύπησαν, την έδυσαν για να της κάνουν σωματική έρευνα και ποδοπάτησαν τη φωτογραφία του νεκρού από τα πυρά του ισραηλινού στρατού αδελφού της, μαχητή της οργάνωσης Τζι-χάντ. Η Χάνα Σαλάμπι ξεκίνησε την απεργία πείνας αμέσως μετά τη σύλληψή της και στις 23 Φεβρουαρίου ισραηλινό δικαστήριο της επέβαλε διοικητική κράτηση 6 μηνών, χωρίς να υπάρχει κανένα ενοχοποιητικό στοιχείο σε βάρος της. Με την αιτιολογία ότι αποτελεί απειλή για την ασφάλεια του Ισραήλ και του λαού του και ότι σχεδίαζε στρατιωτικές επιχειρήσεις, αμέσως μετά την απελευθέρωσή της τον Οκτώβριο του 2011 με τη συμφωνία ανταλλαγής του ισραηλινού στρατιώτη Γκι-

λάντ Σαλίμ με 1.054 παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές, όπου η Χάνα Σαλάμπι είχε παραμείνει για 2,5 χρόνια με το καθεστώς της διοικητικής κράτησης.

Η Χάνα Σαλάμπι δεν είναι η μόνη πολιτική κρατούμενη που ξαναρίχνεται στη φυλακή τέσσερις μήνες μετά την απελευθέρωσή της. Σύμφωνα με το «International Middle East Media Center», 380 Παλαιστίνιοι συνελήφθησαν συνολικά μέσα στο Φλεβάρη από τις ισραηλινές αρχές, ανάμεσα στους οποίους οι 9 είχαν απελευθερωθεί τον περασμένο Οκτώβριο με τη συμφωνία ανταλλαγής. Άλλοι δέχονται απειλές ή καλούνται να παρυσιάζονται σε γραφεία του ισραηλινού στρατού. Σε αρκετούς απαγορεύεται να ταξιδέψουν για να υποβληθούν σε θεραπευτική αγωγή για σοβαρά προβλήματα υγείας που απέκτησαν λόγω των επικίνδυνων

και εξαιρετικά ανθυγιεινών συνθηκών στις ισραηλινές φυλακές.

Το μέλος του πολιτικού γραφείου της Χαμάς, Σάλεχ Αρούρι, πρώην πολιτικός κρατούμενος και υπεύθυνος στη Χαμάς για τα ζητήματα των πολιτικών κρατούμενων, προειδοποίησε για το κύμα συλλήψεων και την εκδικητική πολιτική των ισραηλινών αρχών σε βάρος των αγωνιστών που απελευθερώθηκαν με τη συμφωνία ανταλλαγής και σε πρόσφατη συνάντησή του γι' αυτό το ζήτημα με αιγύπτιους κυβερνητικούς αξιωματούχους κάλεσε την αιγυπτιακή κυβέρνηση, που είχε αναλάβει το ρόλο του μεσολαβητή και του επιβλέποντα στη συμφωνία ανταλλαγής, να παρέμβει και να απαιτήσει να σταματήσουν οι συλλήψεις των απελευθερωθέντων, να απελευθερωθούν όσοι έχουν συλληφθεί και να καταργηθεί η διοικητική κράτηση. Όσο για την Παλαιστινιακή Αρ-

χή, κρατάει παθητική στάση στο σημαντικό αυτό ζήτημα και δεν έχει πάρει κανένα μέτρο για την προστασία των αγωνιστών της παλαιστινιακής αντίστασης, πολλοί από τους οποίους προέρχονται από τη Δυτική Οχθη.

Με την απεργία πείνας (66 μέρες) του Χαντέρ Αντνάν και στη συνέχεια της Χάνα Σαλάμπι, που βρίσκεται στην 20η μέρα τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές, αναδείχτηκε για πρώτη φορά τόσο πολύ και τέθηκε τόσο επιτακτικά το ζήτημα της κατάργησης της διοικητικής κράτησης, που χρησιμοποιείται από τους σιωνιστές εντελώς αυθαίρετα για να φυλακίζουν και να κρατούν με αλληπάλληλες παρατάσεις για χρόνια στα κατεργά τους, χωρίς κατηγορίες και χωρίς δίκη, αγωνιστές της παλαιστινιακής αντίστασης. Ο Χαντέρ Αντνάν έφτασε ένα βήμα πριν από το θάνατο για να αναγκαστούν να κάνουν μισό βήμα πίσω και να του μειώσουν την ποινή της διοικητικής κράτησης κατά 2 μήνες. Το ίδιο έσπευσαν πολύ πιο γρήγορα να κάνουν και με τη Χάνα Σαλάμπι. Αυτό που δεν θέλουν με τίποτα είναι να αμφισβητηθεί το δικαίωμά τους να τη χρησιμοποιούν ως προληπτικό μέτρο καταστολής, παραβιάζοντας κάθε έννοια δικαίου. Γι' αυτό και η αναμέτρηση θα είναι πολύ σκληρή και πιθανόν να κοστίσει ακόμη και ανθρώπινες ζωές.

■ Ελληνικό

Χάντρες και καθρεφτάκια σε ιθαγενείς

Σε συνέχεια προηγούμενου άρθρου μας για το σχέδιο νόμου που αφορά την «ανάπτυξη» του Ελληνικού, επανερχόμαστε για ν' απαντήσουμε στα ψέματα και τις λαθροχειρίες της αιτιολογικής έκθεσης του σχεδίου νόμου, όπως κατατέθηκε στη βουλή την 1η Μάρτη, αλλά και στο δελτίο Τύπου του ΥΠΕΚΑ την ίδια μέρα. Πριν περάσουμε στην ανάλυση των βασικών σημείων της έκθεσης, επισημαίνουμε το ύψος και την ουσία των επιχειρημάτων της. Ηδη από τις πρώτες γραμμές της δίνεται η εντύπωση ότι ο υπουργός ΠΕΚΑ Γ. Παπακωνσταντίνου αντιμετωπίζει τον ελληνικό λαό σαν ιθαγενείς, οι οποίοι με αντάλλαγμα λίγες χάντρες και καθρεφτάκια θα δεχτούν να τσιμεντοποιηθεί ένας από τους τελευταίους εν δυνάμει πνεύμονες πρασίνου της Αθήνας.

Η αιτιολογική έκθεση ξεκινά με το επιχείρημα ότι η σχεδιαζόμενη τσιμεντοποίηση του Ελληνικού θα δημιουργήσει 26.000 νέες θέσεις εργασίας στην περιοχή. Πατώντας πάνω στα ψηλά ποσοστά ανεργίας που χτυπάνε τον ελληνικό λαό και κυρίως τη νεολαία, πετάει το τυράκι των θέσεων εργασίας,

καλώντας το λαό της Αθήνας να υποταχθεί στα σχέδια τσιμεντοποίησης της περιοχής. Συνεχίζοντας, πιάνει το ζήτημα του πρασίνου και της σχέσης του με τον δομημένο χώρο. Κάνοντας μια μεγαλοπρεπή λαθροχειρία, προσπαθεί να μας πείσει ότι πράσινο δεν θα είναι μόνο το Μητροπολιτικό πάρκο των 2.000 στρεμμάτων (στην πραγματικότητα, πράσινο είναι μόνο 1.500 στρέμματα και το υπόλοιπο θα είναι δομημένος χώρος, κάτι το οποίο παραδέχεται το υπουργείο στην έκθεση του), αλλά 3.600 στρέμματα συνολικά στην έκταση των 6.200 στρεμμάτων της περιοχής.

«Ξεχνά», βέβαια, να αναφέρει ότι το υπόλοιπο των 2.100 στρεμμάτων προκύπτει από την αναλογία δομημένου-αδόμητου χώρου στις ζώνες προς «αξιοποίηση», η οποία πλησιάζει το 1:1. Η συγκεκριμένη αναλογία αποτελεί βασική παράμετρο στον πολεοδομικό σχεδιασμό μιας περιοχής. Με απλά λόγια, οι συγκεκριμένες εκτάσεις θα αποτελούν τον περιβάλλοντα χώρο στα κτίρια που θα οικοδομηθούν. Βέβαια, ο αδόμητος χώρος που θα προκύψει στην περίπτωση του

Ελληνικού σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να αποτελέσει πράσινο προσβάσιμο σε όλους. Στην περίπτωση των τουριστικών χρήσεων πολύ πιθανόν αυτοί οι χώροι να περιφραχτούν και να χρησιμοποιούνται αποκλειστικά από τους καπιταλιστές του τουρισμού και τους διακεκριμένους πελάτες τους, ενώ στα κτίρια γραφείων και στις άλλου είδους εγκαταστάσεις οι χώροι αυτοί θα είναι πιθανότατα φρουρούμενοι από εταιρίες security.

Προχωρώντας λίγο παρακάτω, κάνει σύγκριση μεταξύ του σχεδιαζόμενου Μητροπολιτικού Πάρκου και άλλων αστικών πάρκων ανά τον κόσμο. Αναφέρει, λοιπόν, ότι το πάρκο του Ελληνικού θα είναι ένα από τα μεγαλύτερα παγκοσμίως, μετά το Central Park της Νέας Υόρκης και το Hyde Park-Kensington Garden του Λονδίνου, ενώ είναι μεγαλύτερο από το Parc de la Villette του Παρισιού. Παραλείπει βέβαια να μας πει ποια είναι η αναλογία πρασίνου ανά κάτοικο στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις. Χαρακτηριστικά, η αναλογία τετραγωνικών μέτρων πρασίνου ανά κάτοικο στη Μόσχα είναι 35 τ.μ. (κλη-

Στο 21% η επίσημη ανεργία

Στο 21% ανέβηκε το Δεκέμβριο του 2011 η επίσημη (και προκλητικά υποεκτιμημένη) ανεργία που καταγράφει η ΕΛΣτατ, έναντι 20,9% το Νοέμβριο και 14,8% το Δεκέμβριο του 2010. Μέσα σ' ένα χρόνο, δηλαδή, το ποσοστό της ανεργίας αυξήθηκε κατά 42%. Οι άνεργοι (όχι όλοι, αλλά αυτοί που μετράει σαν άνεργους η ΕΛΣτατ) ξεπέρασαν το ένα εκατομμύριο, αυξημένοι κατά 300.000 άτομα σε σχέση με το Δε-

κέμβριο του 2010.

Κι ενώ η κατάσταση είναι εφιαλτική, η κυβέρνηση από τη μια χειροτερεύει τους όρους βάσει των οποίων ένας απολυμένος δικαιούται επιδότηση ανεργίας και από την άλλη πετοσόβει κατά 22% το άθλιο επίδομα ανεργίας. Επαιξε το θέατρό του ο Κουτρουμάνης, βάζοντας τα παπαγαλάκια του να γράφουν ότι προσανατολίζεται στην εξαίρεση του επιδόματος ανεργίας από τη

μείωση του βασικού μισθού της ΕΓΣΣΕ ή στην εξαίρεση κάποιων κατηγοριών ανέργων. Αφού, λοιπόν, έπαιξε για μια ακόμη φορά το κακόγουστο θέατρο του «φιλεργατικού» υπουργού που «δίνει μάχη με την τρόικα», στο τέλος πετοσόβει το επίδομα ανεργίας, όπως ήταν από την αρχή προγραμματισμένο (από το Μνημόνιο-1 ακόμη). Όσο για τους νέους άνεργους, αυτοί ρίχνονται εξαρχής στον Καιάδα.

Τσιράκι του Μάνεση ο Κουτρουμάνης

Ως προκλητικός υποστηρικτής του Μάνεση εμφανίστηκε στη Βουλή ο υπουργός Εργασίας Γ. Κουτρουμάνης, που πλέον πρέπει να βγει προσωπικά μπροστά στην υπόθεση της απεργίας στην Ελληνική Χαλυβουργία, μετά την παραίτηση του Κουτσούκου. Απαντώντας την περασμένη Δευτέρα σε επίκαιρη ερώτηση του Κριτωτάκη (ΣΥΡΙΖΑ), δικαίωσε απόλυτα τον Μάνεση και έριξε την ευθύνη στους εργάτες που δεν δέχτηκαν τις αξιώσεις του βιομήχανου να δουλεύουν με μειωμένο ωράριο και τα μισά λεφτά.

«Τι θέλουμε όταν υπάρχει αποδεδειγμένα μείωση του κύκλου εργασιών σε μία επιχείρηση και αδυναμία να απασχολήσει το προσωπικό που απασχολούσε κάποια συγκεκριμένη περίοδο; Θέλουμε να επαναλάβουμε πρακτικές σαν κι εκείνες που οδήγησαν την Pirelli, την Γειραική Πατραϊκή, την Ελληνική Χαρτοποιία στο να κλεί-

σουν ή να αλλάξουν χώρα;», είπε εισαγωγικά, για να περάσει στη συνέχεια στον δήθεν ισομερισμό των ευθυνών: «Υπάρχει ευθύνη και στις δύο πλευρές, γιατί, για παράδειγμα, θα μπορούσε να είχε συμφωνηθεί περιορισμός του χρόνου εργασίας και μικρότερη αμοιβή για τέσσερις μήνες που ήταν η αρχική πρόταση. Στη συνέχεια, βεβαίως, η επιχείρηση έχει σοβαρές ευθύνες γιατί δεν συμφώνησε με το Σωματείο όταν φαινόταν ότι υπήρχε μία σωστή προσέγγιση από την πλευρά τους».

Αν προσέξετε τη διατύπωσή του, θα δείτε ότι την ευθύνη τη ρίχνει στους εργάτες που δεν δέχτηκαν την πρόταση του Μάνεση. Για ξεκάρφωμα, ρίχνει ευθύνη στον Μάνεση, που υπαναχώρησε από τη συμφωνία που έγινε στις 21 Δεκέμβριο στην τριμερή υπό τον Κουτσούκο (με σοβαρές υποχωρήσεις εκ μέρους του σωματείου). Και τι έκανε η κυβέρνηση έκτοτε για να στριμώξει τον Μάνεση; Τίποτα υπέρ της συμφωνίας, αλλά πολλά υπέρ του Μάνεση. Μάλιστα, του ενέκρινε άδεια για δημιουργία ιδιωτικού λιμανιού στον Ασπρόπυργο,

που δείχνει ότι κάθε άλλο παρά άσχημα πηγαίνει η Ελληνική Χαλυβουργία. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο Κουτρουμάνης «ξέχασε» να απαντήσει στο σχετικό ερώτημα που του υπέβαλε ο Κριτωτάκης. Δεν τον συμφέρει, βέβαια, να σχολιάσει το γεγονός ότι η κυβέρνηση, που κόπτεται δήθεν υπέρ της συμφωνίας της 21ης Δεκεμβρίου, δεν χρησιμοποίησε την αδειοδότηση σαν μοχλό πίεσης πάνω στον βιομήχανο.

Ο Κουτρουμάνης ανήγγειλε στη Βουλή ότι τις επόμενες μέρες θα κάνει «διαδοχικά συναντήσεις και με τους εργαζόμενους και με τους εκπροσώπους της επιχείρησης, προκειμένου να δούμε ποια είναι η προοπτική, έτσι ώστε να οδηγηθούμε σε μία συμφωνία προς όφελος των εργαζόμενων, προς όφελος εκείνων που απεργούν, αλλά κυρίως των ανθρώπων εκείνων οι οποίοι θέλουν πραγματικά να μείνει ανοιχτή η επιχείρηση, για να μπορέσουν αυτοί να έχουν τη δουλειά τους την επόμενη μέρα». Σύμφωνα με όσα κατήγγειλε το σωματείο των χαλυβουργών, στη δική τους συνάντηση τους είπε να σταματήσουν την απεργία και να συνεν-

νοηθούν με τον Μάνεση! Δυο μέρες μετά, ο καπιταλιστής έστειλε και νέα χαρτιά απολύσεων σε εργάτες, κάνοντας χρήση του αυξημένου ποσοστού ομαδικών απολύσεων που του δίνει ο «μνημονιακός» νόμος.

Και βέβαια, στη συνάντηση που είχε με το σωματείο, αρνήθηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματα για έκτακτο βοήθημα των απεργών από τον ΟΑΕΔ. Κατάλαβε ότι υπάρχει αδυναμία (τι άλλο εκτός από αδυναμία αποκαλύπτει ένα τέτοιο αίτημα;) και αυξάνει τον εκβιασμό, κάνοντας πράξη τη γεμάτη νόημα κατακλιδα της τοποθετήσής του στη Βουλή: «Με ρωτάτε με ποιους είμαι. Είμαι με εκείνη την επιλογή που οδηγεί σε μια επιχείρηση ανοικτή και τους εργαζόμενους να μπορούν να παίρνουν το μεροκάματό τους. Δεν ξέρω αν η επιλογή ή οι προθέσεις, καλύτερα, εκείνων που εξωθούν τους εργαζόμενους σε αυτές τις επιλογές, είναι προς το συμφέρον των εργαζομένων».

Η στάση Πόντιου Πιλάτου που ακολουθεί η κυβέρνηση αποτελεί στάση στήριξης της προκλητικότητας του Μάνεση που θέλει να τσακίσει τους απεργούς χαλυβουργούς.

ρονομία του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της πόλης, την εποχή του Στάλιν), στο Αμστερνταμ 27 τ.μ., στο Βερολίνο 13 τ.μ., στο Λονδίνο 9 τ.μ και στην Αθήνα μόλις 2,5 τ.μ. (πολύ κάτω από τα 8 τ.μ. τα οποία θεωρούνται τα ελάχιστα για μια πόλη).

Κλείνοντας αυτό το σημείωμα, θ' αναφερθούμε στην προσπάθεια του υπουργείου να δικαιολογήσει τη δόμηση ακόμα και εντός του πάρκου. Στην έκθεση χαρακτηρίζεται ως «αναγκαιότητα», προκειμένου να γίνει ελκυστικός ο χώρος, η δόμηση των 500 στρεμμάτων με χρήσεις αναψυχής, λες και από μόνο του το πράσινο είναι κάτι αδιάφορο στο λαό της Αθήνας. Ντύνουν με το μανδύα του «αναγκαίου κακού» την επιδίωξή τους να τσιμεντοποιήσουν ακόμα και το πάρκο, μετατρέποντάς το σε εξάρτημα της «ανάπτυξης» τους.

Σταματήστε το έγκλημα, αποφυλακίστε τη Στέλλα Αντωνίου

Την πέμπτη αίτηση αποφυλάκισης κατέθεσε την περασμένη Πέμπτη στο Συμβούλιο Εφετών η Στέλλα Αντωνίου, η οποία αντιμετωπίζει σοβαρό και σπάνιο πρόβλημα υγείας που χρήζει εξειδικευμένης ιατρικής παρακολούθησης. Στη νέα αίτηση αποφυλάκισης περιλαμβάνεται έγγραφο υπογεγραμμένο από μεγάλο αριθμό γιατρών, που μιλούν για κίνδυνο να υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη της υγείας της, εξαιτίας της ασθένειάς της σε συνδυασμό με τις συνθήκες κράτησης στη φυλακή.

Η Στέλλα Αντωνίου κατηγορείται για συμ-

μετοχή στη ΣΠΦ και είναι προφανής η εκδικητικότητα την οποία αντιμετωπίζει. Ο περιβόητος αστικός νομικός πολιτισμός γίνεται κουρέλια, όταν έχει απέναντί του πολιτικούς αντίπαλους του καθεστώτος, ανεξάρτητα από το αν αποδέχονται ή όχι το κατηγορητήριο που τους προσάπτουν. Ο ελληνικός λαός, όμως, έχει τις δικές του παραδόσεις πολιτισμού, παραδόσεις αλληλεγγύης και ανθρωπιάς, και στο όνομα αυτών πρέπει να ακουστεί δυνατά η φωνή όλων: να σταματήσει το έγκλημα, να αποφυλακιστεί η Στέλλα Αντωνίου.

Ανασχηματισμός οπερέτα

Μόνο ως ανασχηματισμός οπερέτα μπορεί να χαρακτηριστεί αυτός που έκανε την περασμένη Τρίτη ο Παπαδήμος. Όμως, οι αλλαγές που έγιναν με τη μέθοδο της καραμπόλας (έναν υπουργός παραιτήθηκε, τρεις νέοι ορκίστηκαν συν έναν υφυπουργός) δεν στερούνται παραπολιτικής σημασίας. Έχουν παραπολιτική σημασία, ακριβώς επειδή δεν μπορούν να έχουν πολιτική, δεδομένου ότι η σημερινή κυβέρνηση, σύμφωνα με τα έως τώρα γνωστά, δεν έχει υπόλοιπο ζωής πάνω από δυο μήνες.

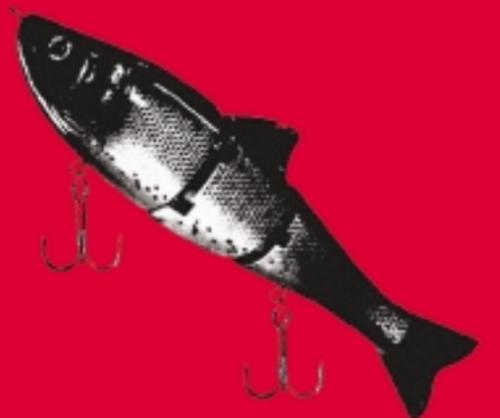
Καταρχάς, ο Χρυσοχοϊδης αναγκάστηκε να πάρει τον πούλο από το ΥΠΑΑΝ και να επιστρέψει στο αγαπημένο του Προ-Πο (ή αλλιώς υπουργείο Μπάτσων και Καστολής). Γύρισε εκεί απ' όπου έκανε αγώνα για να φύγει. Και γύρισε ταπεινωμένος, με το κεφάλι κάτω, επιβεβαιώνοντας πως πρόκειται για έναν πολιτικό νάνο, μια ασημαντότητα που καβάλησε το καλάμι και νόμιζε ότι έγινε κάποιος. Αν είχε τόση δα αξιοπρέπεια δεν θα δεχόταν αυτή τη μετακίνηση, που έγινε επειδή τόλμησε να βγάλει γλώσσα στον Ρέσλερ. Μπορεί ο Ρέσλερ να είναι σήμερα ένα μηδενικό, αλλά δεν παύει να είναι μέλος της γερμανικής κυβέρνησης. Γι' αυτό και η αυθάδεια του Χρυσοχοϊδη δεν συγχωρήθηκε.

Χάρη του έκανε ο Παπαδήμος που τον μετακίνησε. Του έδωσε έναν εύσχημο τρόπο να ανακοινώσει διά της τεθλασμένης ότι δεν πρόκειται να είναι υποψήφιος πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ. Αφού τον ξεφτίλισε πρώτα, αφήνοντας τον εκτός της απουσίας του πήγε στις Βρυξέλλες για να διαπραγματευθεί θέματα αποκλειστικής αρμοδιότητας ΥΠΑΑΝ, του έκανε τη χάρη να τον στείλει στον φυσικό του χώρο (μπάτσος με πολιτικά). Γιατί θα μπορούσε κάλλιστα να ορκίσει υπουργό τον υφυπουργό Οθωνα και να προάγει σε υφυπουργό τον απόστρατο μπάτσος Οικονόμου, ο οποίος τελικά πήρε την προαγωγή κι έτσι το Προ-Πο απέκτησε ξανά δυο υφυπουργούς (να 'χει να πληρώνει ο ελληνικός λαός).

Όμως, η μετακίνηση του Χρυσοχοϊδη δεν έγινε μόνο για να παραμείνει αυτός στην κυβέρνηση. Επρεπε να βρεθεί ένας τρόπος για να φύγει από το Παιδείας η Διαμαντοπούλου που έχει γίνει κόκκινο πανί όχι μόνο για φοιτητές και μαθητές, αλλά ακόμα και για τη συντηρητική κοινωνική και πολιτική ομάδα των πρυτάνεων. Στη θέση της στάλθηκε ο Μπαμπινιώτης, για να καταφέρει να ηρεμήσει κάπως τα πράγματα. Το μόνο που δεν ξέρουμε είναι αν ήταν ο Παπαδήμος που έδειξε την έξοδο του Παιδείας στη Διαμαντοπούλου ή αν το ζήτησε και η ίδια, μπας και μέσω προεκλογικής αναπτυξιολογίας καταφέρει να κάνει να φιλοξεχαστούν τα αίσχη της κατά της Παιδείας και διασωθεί εκλογικά.

16/3

Η ΓΗ ΤΡΕΜΕΙ
(1948)
του Λουκίνο Βισκόντι

■ Υποκρισία

Τα δάκρυα της Διαμαντοπούλου είναι κροκοδείλια και οι συγγνώμες της σκέπη υποκρισία. Η κυρία, που δε χάνει ευκαιρία σε κάθε εμφάνισή της να προκαλεί τον χειμαζόμενο ελληνικό λαό με τη φανατική προσήλωσή της στις συνταγές του Μνημόνιου, αλλά και με προτάσεις που κάνουν σκόνη ακόμη και αυτούς τους υποκριτικούς θεσμούς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (ακύρωση εκλογών στο διηνεκές, κυβέρνηση «αρίστων»), επιχειρεί τώρα με φθηνά κόλπα να εξαπατήσει την «κοινή γνώμη», επειδή ψυχανεμίζεται ότι στις εκλογές θα πιάσει πάτο, ενώ και στο εσωκομματικό παιχνίδι έχει περάσει στ' αζήτητα.

Αφού επανέφερε, μετά την κατάργησή του (έστω και κουτσουρεμένα, αφού αφορά υποψήφιους μόνο των δυο προηγούμενων ετών) το δικαίωμα των υποψηφίων για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, να καταθέτουν απλά μηχανογραφικό, χωρίς να δίνουν πανελλαδικές εξετάσεις, για το 10% των θέσεων, τώρα προχώρησε σε ένα ακόμη επικοινωνιακό τρικ. Ζήτησε συγγνώμη για τις επικριτικές δηλώσεις της εναντίον των μαθητών που μούντζωσαν με την ψυχή τους την εξέδρα των επισημών στα Γιάννενα, κατά την παρέλαση της 21ης Φεβρουαρίου. Αυτή που αποτελεί μια εκ των γκεσεμιών της «κινεζοποίησης» των εργαζόμενων, τώρα παριστάνει ότι κατανοεί «την οργή και το θυμό» της νεολαίας που βιώνει άγριες μέρες στο σπίτι, το σχολείο και τον κοινωνικό της περίγυρο και νιώθει ότι δεν έχει μέλλον.

«Σε μια εποχή, που η ζωή σε κάθε οικογένεια αλλάζει δραματικά και τα νέα παιδιά δεν βλέπουν ελπίδα και προοπτική, είναι κατανοητό να υπάρχει οργή και θυμός. Με οργή, θυμό, αλλά πέρα από τους κανόνες συμπεριφοράς της κοινωνίας μας εκφράστηκαν και οι μαθητές στα Γιάννενα, προσφάτως, στην παρέλαση. Εν θερμώ αντέδρασαν και εγώ απέναντι στο γεγονός ως Υπουργός Παιδείας. Λάθος!...», δήλωσε η κυρία Διαμαντοπούλου. Βρε ουστ!

■ Στον Καιάδα

Στο όνομα της «απογκετοποίησης» το υπουργείο Παιδείας επιχειρεί να βάλει λουκέτο και στα διαπολιτισμικά σχολεία. Μια μικρή παραχώρηση προς τα παιδιά των μεταναστών, που δεν ξέρουν την ελληνική γλώσσα (που έγινε για να εξυπηρετήσει συγκεκριμένες τακτικές της ΕΕ σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή), τώρα θεωρείται πολυτέλεια. Και παίρνεται πύσω.

Το κράτος με όλους τους τρόπους (και με νομοθετήματα που ετοιμάζει και με την ένταση της καταστολής) στραγγαλίζει τους μετανάστες. Εδώ η λαίλαπα του Μνημόνιου στραγγαλίζει τους ντόπιους, πόσο μάλιστα τους αδύναμους, τους μετανάστες και τα παιδιά τους. Το επιχείρημα που επιστρατεύεται φθηνό και γελόιο. Το ακούσαμε και όταν επιχειρήθηκε το κλείσιμο των ειδικών σχολείων. «Οχι στα σχολεία "γκέτο"». Ενταξη στα κανονικά σχολεία», ακούσαμε. Το σύνθημα επαναλαμβάνεται σαν ηχώ και τώρα στην περίπτωση των διαπολιτισμικών σχολείων. Τη συνέχεια την ξέρουμε. Στον Καιάδα τα παιδιά με ειδικές ανάγκες, στον Καιάδα και τα παιδιά των μεταναστών.

Δεν υπάρχει καλή αξιολόγηση στον καπιταλισμό

Οι μάσκες έπεσαν. Το υπουργείο Παιδείας απεκάλυψε το πραγματικό πρόσωπο της αξιολόγησης. Είναι ο τρομοκρατικός θεσμός που θα επικρέμαται ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των εκπαιδευτικών, εξασφαλίζοντας την υποταγή και τη χειραγωγή τους, διότι διαφορετικά δεν θα εξασφαλίζεται (;) η βαθμολογική και μισθολογική εξέλιξή τους (σύμφωνα με το νέο ενιαίο φτωχολόγιο), ενώ πάντα θα μένει ανοικτή και η πόρτα της πιθανής απόλυσής τους.

Ετσι κανείς δε θα μπορεί να παίξει πια τα πλάνα παιχνιδιά της αξιολόγησης, που δήθεν έχει ως στόχο της τη βελτίωση του εκπαιδευτικού και του παρεχόμενου εκπαιδευτικού έργου. Μονοκοντυλιά σβήστηκαν οι τεράστιες ευθύνες του κράτους για την άθλια κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει τα σχολεία, τα δεινά στα οποία βύθισαν την εργαζόμενη κοινωνία τρόικα και ντόπια αφεντικά, το κοινωνικο-οικονομικό και μορφωτικό φορτίο των μαθητών και υποδεικνύεται ο ένοχος για όλα τα δεινά της εκπαίδευσης, ο δάσκαλος!

Μέχρι και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των εκπαιδευτικών εξερράγη και ζώστηκε φυσεκλίκια για να σταθεί, λέει, εμπόδιο στα σχέδια του υπουργείου Παιδείας. Παράλληλα, όμως, συνεχίζει το ίδιο βρόμικο παιχνίδι της. Πασχίζει να σφηνώσει στα κεφάλια των εκπαιδευτικών την ιδέα ότι μπορεί στο σύστημα που ζούμε να έχουμε μια καλή αξιολόγηση, μια αξιολόγηση που θα είναι σε όφελος του εκπαιδευτικού και του σχολείου.

Ας δούμε, λοιπόν, αν έχει δίκιο.

Έχουμε ένα σχολείο ανεταγωνιστικό, όπου οι μαθητές διαγκωνίζονται όχι για να ρουφήξουν τη γνώση, αλλά για να πετύχουν καλύτερους βαθμούς, ένα σχολείο που στραγγαλίζει την προσωπικότητα και βάζει φρένο στην ανάπτυξη και ανάπτυξη των ιδιαίτερων ικανοτήτων και χαρακτηρισμών των μαθητών, που κατευθύνει και εμμένει πεισματικά στην αποστήθιση πληροφοριών, πολλές φορές ασύνδετων, περιττών, αναχρονιστικών, ένα σχολείο με ανεπαρκή ή και άθλια υλικοτεχνική υποδομή. Ένα σχολείο που μηρυκάζει ιδεοληψίες, αντιδραστικές και ανιστόρητες απόψεις και επαινεί συμπεριφορές, που κάθε άλλο παρά σε σκεπτόμενο άνθρωπο προσιδιάζουν, μαχητή και διεκδικητή της ζωής.

Κανείς, ούτε μαθητής, ούτε εκπαιδευτικός δεν είναι ευχαριστημένος μ' ένα τέτοιο σχολείο. Ούτε, βέβαια, γονιός, ο οποίος, μάλιστα, το πληρώνει και αδρά, αφού η δωρεάν Παιδεία έχει από χρόνια καταστεί ένα πουκάμισο αδειανό.

Δεν είναι, λέει, ευχαριστημένο ούτε το υπουργείο Παιδείας. Γι' αυτό και ετοιμάζει ένα σχολείο χειρότερο από αυτό. Η γνώση απαλείφει-

ται ακόμη και ως όρος από τα περισπούδαστα κείμενα των εγκυφάτων του. Τώρα μιλάμε μόνο για κατάκτηση δεξιοτήτων. Ο μαθητής χρειάζεται να ξέρει λίγα ελληνικά, λίγα αγγλικά, να ξέρει κάτι από μαθηματικά και φυσικές επιστήμες και να γνωρίζει τη χρήση των Η/Υ. Διότι έτσι χρειάζεται τον εργαζόμενο το κεφάλαιο τη σημερινή ημέρα: αναλώσιμο. Το περιθώριο αυτό του το έχει δώσει η αλματώδης ανάπτυξη της τεχνολογίας και της πληροφορικής, που πέρασε μεγάλο μέρος της γνώσης στις μηχανές. Γιατί, λοιπόν, το κράτος των αστών να ξοδεύει πολλά για τους μελλοντικούς του εργαζόμενους, όταν αυτοί θα χρειάζεται να μην σκέφτονται ή να σκέφτονται ελάχιστα για να ανταποκριθούν στην εκτελεστική εργασία που θα τους αναθέτει κι όταν τα λίγα στελέχη που χρειάζεται για να επανδρώσουν την παραγωγή και τους κρατικούς μηχανισμούς έτσι κι αλλιώς τα εξασφαλίζει από τις τάξεις των προνομιούχων; Εξ ου και το φθηνό σχολείο, η εξαφάνιση σχεδόν της κρατικής επιχορήγησης της δημόσιας εκπαίδευσης, τα ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια στη λειτουργία των σχολείων, το μπάτε σκύλοι αλέστε στις διάφορες εταιρίες, αλλά ακόμα παραπέρα και το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο και τα τρία έτη σπουδών της Μπολόνια.

Στην κατεύθυνση αυτή εντάσσονται και οι σχεδιαζόμενες αλλαγές στο εξεταστικό σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, που υψώνουν ανυπέβλητους ταξικούς φραγμούς όχι μόνο για την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο, αλλά και για την αποφοίτηση από το Λύκειο. Και βέβαια, αυτό το σχολείο, που προετοιμάζει το φθηνό και αναλώσιμο εργαζόμενο, το φοβισμένο και υποταγμένο στην ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για μέγιστο κέρδος, χρειάζεται και ένταση του αυταρχικού πλαισίου μέσα στο οποίο θα λειτουργεί. Οι διευθυντές-μάντζερ, αξιολογητές και πειθαρχικοί προϊστάμενοι, η πλήρης περιθωριοποίη-

ση του συλλόγου διδασκόντων, η ενεργοποίηση του θεσμού του δόκιμου εκπαιδευτικού, κλπ. εκεί ακριβώς στοχεύουν.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, η αξιολόγηση που θα εφαρμοστεί (και στην περίπτωση του σχολείου που είχαμε και σ' αυτή του σχολείου που στήνεται) θα κληθεί να υπηρετήσει συγκεκριμένους στόχους. Θα κρίνει το δάσκαλο κατά πόσο είναι διατεθειμένος να βάλει πλάτη σ' αυτό το ανοσιούρημα. Από αυτή τη διαδικασία για ένα είμαστε σίγουροι, ότι θα επιπλεύσουν οι «φελλοί», ενώ θα σπινταριστούν και διωχθούν οι εκπαιδευτικοί που παλεύουν ν' ανοίξουν έστω και μικρές χαραμάδες στους τοίχους του σχολείου για να περάσει το φως στα μυαλά των παιδιών της εργαζόμενης κοινωνίας, αυτοί που δε «χωρούν» μέσα σ' αυτό το σάπιο σύστημα και παλεύουν για να το ανατρέψουν.

Κι εδώ γίνεται το επόμενο βήμα, που καθιερώνει τα κριτήρια, τους δείκτες, με τους οποίους θα γίνεται αυτή η αξιολόγηση. Πώς θα μετρηθεί η «απόδοση» του εκπαιδευτικού; Μα, με την «απόδοση» των μαθητών του λέει το υπουργείο. Και για να υπάρξει «αντικειμενικοποίηση» στη μέτρηση της επίδοσης των μαθητών οσονούπω θα καθιερωθούν και τεστ και εξετάσεις πανελλαδικού χαρακτήρα. Κοντολογίς, η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού συνδέεται άρρηκτα με την αξιολόγηση του μαθητή, τον οποίο φορτώνει με επιπρόσθετους ταξικούς φραγμούς. Η επιλογή αυτή εκτός από μαθητοκτόνα είναι συνάμα τουλάχιστον αντιεπιστημονική. Γιατί επιχειρεί να ποσοτικοποιήσει μια διαδικασία πολύ πολύπλοκη, όπως είναι η μαθησιακή διαδικασία, στην οποία επεμβαίνει με καθοριστικό τρόπο η προέλευση του μαθητή, το οικογενειακό και κοινωνικό φορτίο που αυτός κουβαλά (οι ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση είναι ένα παραμύθι).

Και το σχοινί γίνεται κορδόνι. Η σχολική μονάδα θα αξιολογείται με βάση τις επιδόσεις των μαθητών

της, αλλά και με το πόσους πόρους «από τρίτους» θα ψάχνει και θα φέρνει στο πενιχρό ταμείο της ο διευθυντής της-μάντζερ και τα «καινοτόμα» προγράμματα που θα αναλαμβάνουν οι εκπαιδευτικοί της, με την ευγενική «χορηγία» προθύμων ιδιωτών. Θα αξιολογείται με βάση τη διαχείριση του εκπαιδευτικού χρόνου, που δε χάθηκε σε απεργίες, μαθητικές καταλήψεις και αποχές και άλλα τέτοια κατακριτέα. Τούτα διαρρέει το υπουργείο Παιδείας ότι θα αποτελούν τα κριτήρια της αξιολόγησης. Δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι θα είναι κάτι διαφορετικό, αφού σ' όλες τις μητροπόλεις του καπιταλισμού όπου εφαρμόστηκε η αξιολόγηση, αυτό ακριβώς το περιεχόμενο είχε, με ολέθριες συνέπειες για τα σχολεία των φτωχών λαϊκών συνοικιών και για τα παιδιά της εργατικής τάξης.

Όλα τούτα έρχονται απλά να εξηγήσουν και να ενισχύσουν μια αλήθεια: ότι το σχολείο είναι ισχυρός ιδεολογικός μηχανισμός του αστικού κράτους, μηχανισμός αναπαραγωγής των εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής. Η αστική τάξη δεν θα επιτρέψει ουδεμία παρέκκλιση πάνω σ' αυτό. Η οποιαδήποτε χαλάρωση της σιδερένιας τανάλιας του, αποτέλεσμα μακροχρόνιων και δυναμικών αγώνων της εκπαιδευτικής κοινότητας και του λαού, αφήνουν ανεπηρεάστο τον πυρήνα και την ουσία του. Αν θέλουμε ν' αλλάξουμε το σχολείο, πρέπει ν' αλλάξουμε την κοινωνία, πρέπει ν' ανατρέψουμε τον καπιταλισμό.

Οι εκπαιδευτικοί έχουν κάθε λόγο ν' αντιδρούν στην αξιολόγηση, η οποία σε κάθε περίπτωση είναι χειραγωγή και υποταγή. Μια αξιολόγηση πρέπει να επιδιώκουν μέσα σ' αυτό το σύστημα: Το κατά πόσο προωθούν με τη δουλειά τους, με τη στάση ζωής τους, με τους αγώνες τους τα συμφέροντα των παιδιών της εργατικής τάξης, τα συμφέροντα της εργαζόμενης κοινωνίας.

Γιούλα Γκεσούλη

Θράσος δωσιλόγων

Η προεκλογική τακτική της ΝΔ έχει περιλάβει ως στοιχείο της και επιθέσεις ενάντια στην κοινοβουλευτική-καθεστωτική αριστερά. Για ευνόητους λόγους. Πρέπει η ΝΔ να βρει άλλοθι για την «έξοδό» της από το «αντιμνημονιακό» μέτωπο. Καλά θα κάνουν, όμως, τα γκεσεμία της Δεξιάς, ν' αφήσουν στη μπάντα τον χυδαίο αντικομμουνισμό της μετεμφυλιακής περιόδου και της χούντας, γιατί δεν τους παίρνει. Οχι και να μας παραδίνουν μαθήματα οι πολιτικοί απόγονοι των δωσιλόγων.

Σαν τον Δένδια, που εμφανίζεται στην πολιτική πιάντα σαν «κεντροδεξιός» και είτε, απευθυνόμενος στους βουλευτές του Περισού, τα εξής εκπληκτικά την περασμένη Τρίτη στη Βουλή: «Θα μου επιτρέψετε να σας πω -διότι ιστορία γνωρίζουμε όλοι- ότι και την 5η Ολομέλεια γνωρίζουμε και την "πολιτική των ασυρμάτων" γνωρίζουμε και "το όπλο παραπόδα" γνωρίζουμε, εάν θέλουμε να πάμε πίσω στο '49. Και τις απόψεις του ΚΚΕ για

την ελληνική ιστορία και την ανεξαρτησία γνωρίζουμε και για την ακεραιότητα της χώρας τη γνωρίζουμε. Εάν θέλετε, δείξαμε τεράστια ιστορική ανοχή εμείς της κεντροδεξιάς απέναντι στην αριστερά. Σας παρακαλώ, όμως ειλικρινώς μην εκμεταλλεύεστε αυτή την ανοχή. Σας σεβαστήκαμε απολύτως, σεβαστήκαμε τις απόψεις σας, αλλά μέχρι εκεί. Μέχρι εκεί! Δεν μπορεί να πάει πιο πέρα».

Όταν οι πολιτικοί του μπαμπάδες έστηναν δωσιλογικές κυβερνήσεις και συνεργάζονταν με τους κατακτητές ή την έκαναν για το Κάιρο, για να σιτιστούν στην «αυλή» των Αγγλων ιμπεριαλιστών, οι κομμουνιστές σήκωσαν τα λάβαρα της αντίστασης και έχυσαν ποτάμια αίμα. Κι όταν τα τοιράκια των Αγγλών γύρισαν από το Κάιρο, εξαπέλυσαν νέα κατοχική τρομοκρατία ενάντια στους κομμουνιστές και τους αγωνιστές της Αντίστασης. Με τι μούτρα τολμά και μιλά ο κάθε Δένδιας;

Ένα σκανδαλώδες νομοσχέδιο

Στο δεύτερο δημοσίευσμά μας, Σαπ' αφορμή το νομοσχέδιο με τίτλο «Διαχείριση και προστασία ακινήτων Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων», το οποίο συζητήθηκε στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής, σημειώναμε: «Η ιστορία αυτή έχει κι άλλες ενδιαφέρουσες πλευρές που επιβεβαιώνουν για μια ακόμη φορά, ότι ο καπιταλισμός δεν γιατρεύεται, αλλά πρέπει και μπορεί ν' ανατραπεί». Πριν περάσουμε στην ανάλυση αυτών των πλευρών, είναι σκόπιμο να σχολιάσουμε τη διάθεση αγροτικής γης που ανήκει στο υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων σε ανέργους με πολύ χαμηλό μίσθωμα, την οποία η πολιτική ηγεσία χρησιμοποίησε ως βαρύ πυροβολικό προκειμένου να κρύψει όλα όσα της καταμαρτυρούμε.

Η ιδέα να μοιραστεί γη σε ανέργους με πολύ χαμηλό μίσθωμα (π.χ. 5 ευρώ το στρέμμα) ήταν ενός υπηρεσιακού παράγοντα που δεν ανήκει στον κομματικό χώρο του ΠΑΣΟΚ και ο οποίος κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να πείσει την πολιτική ηγεσία. Ο υπηρεσιακός αυτός παράγοντας παροπλίστηκε, γιατί έθεσε και άλλα ζητήματα που δεν ήταν αρεστά στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η πολιτική ηγεσία των υπουργείων, όλων των κυβερνήσεων, διαμορφώνει τη δημόσια διοίκηση στα μέτρα της και όσοι υπηρεσιακοί παράγοντες αρνούνται να εκτελέσουν τις παράνομες αποφάσεις της παροπλίζονται.

Το μεγαλύτερο μέρος της αγροτικής γης θα δοθεί στην πλούσια αγροτιά και στο μεγάλο κεφάλαιο για μια σειρά δραστηριοτήτες πέραν της αγροτικής παραγωγής. Αυτού του είδους οι παραχωρήσεις αποτυπώνονται στο άρθρο 4 του νομοσχεδίου, όπως ψηφίστηκε στην Διαρκή Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου. Ας αφήσουν λοιπόν τα παραμύθια τους οι Κ. Σκανδαλίδης και Ι. Δριβελέγκας, ότι δήθεν ενδιαφέρονται για τη φτωχή αγροτιά. Και κάτι ακόμη. Το προηγούμενο διάστημα, ο Ι.

Δριβελέγκας μοίρασε στην Καβάλα 180 στρέμματα σε εννέα αγρότες, δηλαδή κατά μέσο όρο 20 στρέμματα το άτομο.

Μπορούν να μας πουν τι αγροτικά προϊόντα θα καλλιεργήσουν για να μπορέσουν να βγάλουν εισόδημα για να ζήσουν; Όσο και αν προσπαθήσουν, δε θα μπορέσουν να βρουν τέτοια αγροτικά προϊόντα.

Με το άρθρο 4, παρ.1β, θέλουν να συνεχίσουν την πρακτική των προηγούμενων πολιτικών ηγεσιών, να παραχωρούν δηλαδή ακίνητα σε καπιταλιστές ή σε ιδιωτικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις δωρεάν για να πραγματοποιήσουν υποτίθεται κοινωφελείς σκοπούς. Σε προηγούμενο άρθρο αναφερθήκαμε σε κτίσμα 1.500 περίπου τ.μ. του ΟΓΕΕΚΑ ΔΗΜΗΤΡΑ, που παραχώρησε ο υπουργός Κ. Σκανδαλίδης στην Αμερικάνικη Γεωργική Σχολή Θεσσαλονίκης για 20 χρόνια με δωρεάν χρήση. Από τη στιγμή που ο ΟΓΕΕΚΑ ΔΗΜΗΤΡΑ δε θα το χρησιμοποιεί για επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση των αγροτών, ανοίγει ο δρόμος για να περάσει στην κυριότητα της Αμερικάνικης Γεωργικής Σχολής. Από την εποχή που ο υπουργός Γεωργίας ήταν ο Γ. Δρυς, έχουν ψηφιστεί νόμοι που δίνουν τη δυνατότητα να παραχωρούνται και σε Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου ακίνητα του υπουργείου για χρήση, χωρίς μίσθωμα. Απ' όσο γνωρίζουμε, υπάρχουν ακίνητα που ακόμη δεν έχουν δοθεί σε ΝΠΙΔ και γι' αυτό επαναλαμβάνεται η συγκεκριμένη διάταξη και σ' αυτό το νομοσχέδιο. Στη Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης, για παράδειγμα, υπάρχει ακίνητο του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης 18.500 τ.μ., που έχει ελάχιστους υποαλλήλους. Αυτό το ακίνητο είναι ένα από τα υποψήφια θύματα, χωρίς να είναι το μοναδικό που θα δοθεί σε ΝΠΙΔ. Υπάρχει ακόμη ακίνητο στα Ιλίσια, πάνω από 4.500 τ.μ., όπου το προσωπικό είναι λιγότερο απ' αυτό που θα μπορούσε να στεγαστεί στο κτίριο. Θα στεγαστούν άραγε και άλλες υπηρεσίες του υπουργείου ή θα παρα-

χωρηθεί σε καμιά εταιρία για «κοινωφελείς σκοπούς»;

Το 2010, το υπουργείο πλήρωσε γύρω στα 5 εκατ. ευρώ για τα κτίρια που νοικιάζει. Μετά από πιέσεις του υπηρεσιακού παράγοντα που προαναφέραμε, τα ενοίκια μειώθηκαν κατά 600.000 ευρώ το χρόνο. Παρά ταύτα, το υπουργείο εξακολουθεί να πληρώνει πολλά λεφτά για τα κτίρια που νοικιάζει για να στεγάσει τις υπηρεσίες του και η πολιτική ηγεσία σκέφτεται να παραχωρήσει ακίνητα με δωρεάν χρήση! Αυτό κι αν είναι σκάνδαλο.

Με τα άρθρα 2 και 29 μπαίνει χέρι στο τεκμήριο του δημοσίου, ανοίγοντας το δρόμο στην καταπάτηση και άλλων γεωργικών εκτάσεων και δασικών εποικιστικών εκτάσεων.

Στο υπουργείο είχε συγκροτηθεί επιτροπή για να μελετηθούν τα προβλήματα που υπάρχουν στο υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης με τα ακίνητα και τις γεωργικές εκτάσεις. Δεν γνωρίζουμε τον ακριβή τίτλο της, αλλά γνωρίζουμε ποιοι συμμετείχαν σ' αυτή την επιτροπή που μπορεί να ονομάστηκε π.χ. ομάδα εργασίας. Γνωρίζουμε ότι συμμετείχε και ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Γ. Κανελλόπουλος. Την πενταετία 2005-2009 η εταιρία Αγοργή ΑΕ με το Φωτοορθοστατικό Σύστημα (GIS) σάρωσε από δορυφόρο όλη την Ελλάδα και κατέγραψε όλες τις εκτάσεις και ακίνητα του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης, εκτός από μερικές περιοχές (τον ορεινό όγκο της Ευρυτανίας, τα νησιά Λευκάδα, Κέρκυρα, Κεφαλονιά, το 18% της Θεσσαλονίκης και το 50% της Δράμας). Η αγροτική γη που ανήκει στο υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης ανέρχεται σε 11.800.000 στρέμματα και απ' αυτή το 50% (5.900.000 στρέμματα) είναι δασωμένες εποικιστικές εκτάσεις.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, θα παραμείνουν στο υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και θα τις διαχειρίζεται όπως θέλει η πολιτική του ηγεσία, που είναι η μόνη που γνωρίζει τις συντεταγμένες της θέσης τους και την έκτα-

σή τους. Όσες φορές κι αν ρωτήσαμε τρεις Διευθύνσεις της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος, δεν είχαν εικόνα για την έκταση και τις θέσεις των δασικών εποικιστικών εκτάσεων.

Η επιτροπή διαπίστωσε ότι στην Αττική καταπατήθηκαν εκτάσεις (ακόμη και δασικές εποικιστικές) 380.000 στρεμμάτων, σε Καβούρι, Γλυφάδα, Βάρη, Βάρκιζα, Υμηττό, Εκάλη, Διόνυσο, Αγίο Στέφανο κ.α. Εκτάσεις φιλέτα όπου χτίστηκαν πολυτελείς βίλες και πολυκατοικίες. Εάν εγειρόταν θέμα ιδιοκτησίας, θα συγκεντρώνονταν αποζημιώσεις αρκετών δισ. ευρώ (άγνωστο πόσων ακριβώς), όχι από φτωχά δάκια φυσικά. Ο παροπλισμένος υπηρεσιακός παράγοντας έθεσε αυτό το ζήτημα και εισέπραξε την απομόνωση σ' ένα γραφείο του 5ου ορόφου του κτιρίου της Αχαρνών 2.

Στο Βοτανικό, το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης διαθέτει ακίνητο 11,5 στρεμμάτων (αρχικά ήταν 16 στρέμματα, αλλά τα 4,5 δόθηκαν στο δήμο Αθήνας). Πότε θα γίνει το τοπογραφικό διάγραμμα και πότε θα κατοχυρωθεί ως περιουσία του; Γιατί η πολιτική ηγεσία του υπουργείου δε δίνει τέλος σ' αυτή την πολύ περιεργή ιστορία; Υπάρχουν, επίσης, τα 300-400 στρέμματα των λεγόμενων βασιλικών κτημάτων. Πότε θα γίνει το τοπογραφικό διάγραμμα, πότε θα καταγραφούν ως περιουσία του υπουργείου και πότε θ' αρχίσουν να αξιοποιούνται;

Το μοίρασμα αγροτικής γης σε μικρούς και ανέργους αγρότες δεν μπορεί ν' αλλάξει τη φύση αυτού του νομοσχεδίου. Δεν μπορεί να κρύψει ότι είναι νομοσχέδιο προς όφελος του Κ. Στέργου και διάφορων άλλων καπιταλιστών. Δεν μπορεί να κρύψει ότι άφησε στο έλεος των καταπατητών της μπουρζουαζίας της Αθήνας 380.000 στρέμματα γης φιλέτου, ότι θα δοθούν βορά στους καταπατητές της μπουρζουαζίας τα 5.900.000 στρέμματα δασικών εποικιστικών εκτάσεων.

■ Γιαλαντζι νταβαντούρι

Προς τι ο θόρυβος για το δημοσίευμα του Spiegel, σύμφωνα με το οποίο θα χρειαστεί και τρίτο πακέτο «ενίσχυσης» για την Ελλάδα, ύψους 50 δισ. ευρώ; Αυτό ήταν γνωστό, είχε αναφερθεί στον ξένο Τύπο, πέρασε –έστω και στα φιλά– και στον ελληνικό Τύπο. Αν υπάρχει είδηση, είναι ότι το συγκεκριμένο σημείο αφαιρέθηκε από την τελική έκθεση της τρόικας. Όμως, αυτή η έκθεση (κατασκευής ΔΝΤ) δεν έχει δοθεί στη δημοσιότητα για να ξέρουμε αν αφαιρέθηκε το σημείο ή όχι. Σημασία, όμως, δεν έχει αν αφαιρέθηκε αυτή η επισήμανση, αλλά ότι υπήρξε και αυτό ήταν γνωστό. Μην κάνουν πως έπεσαν από τα σύννεφα διάφοροι στα ελληνικά ΜΜΕ.

Για του λόγου το αληθές, παραθέτουμε αυτό που γράφαμε εμείς πριν από δυο βδομάδες, βάσει πληροφοριών από τον διεθνή Τύπο και όχι επειδή είχαμε πρόσβαση στην απόρρητη έκθεση της τρόικας:

«Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι εντελώς στα φιλά πέρασε από τον ελληνικό Τύπο (εν αντιθέσει με τον ξένο και ιδιαίτερα τον αγγλοσαξονικό Τύπο) η προαναφερθείσα μελέτη του ΔΝΤ, η οποία περιλαμβάνει διάφορα σενάρια. Υπάρχει το βασικό σενάριο (αυτό που υιοθετήθηκε από το Eurogroup), που στηρίζεται στις εξωφρενικές παραδοχές ότι η καπιταλιστική ύφεση θα είναι 4,3% το 2012 (!!!!), θα μηδενιστεί το 2013 και θα μετατραπεί σε ανάπτυξη κατά 2,3% το 2014. Άλλη εξωπραγματική παραδοχή αυτού του σεναρίου είναι ότι θα υπάρξουν πρωτογενή πλεονάσματα ίσα με 1,8% του ΑΕΠ το 2013 και πάνω από 4% για καθέναν από τους επόμενους χρόνους!»

Όμως, ακόμη και με βάση αυτό το εντελώς εξωπραγματικό σενάριο, το ΔΝΤ εκτιμά ότι η Ελλάδα θα χρειαστεί νέο πακέτο χρηματοδότησης ύψους 50 δισ. ευρώ για το διάστημα 2015-2020!».

Τι αποδεικνύει αυτή η ιστορία; Οτι τα οικονομικά δεδομένα «μπαλαμουτιάζονται» για να υπηρετήσουν πολιτικές σκοπιμότητες. Οπως ακριβώς «μπαλαμουτιάζαν» τα στοιχεία για το ελληνικό (και όχι μόνο) έλλειμμα και χρέος την περίοδο της συγκρότησης της ΟΝΕ, προκειμένου να υπηρετήσουν την πολιτική απόφαση να μπει η Ελλάδα στην Ευρωζώνη, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο «μπαλαμουτιάζονται» τις οικονομικές προβολές που κάνουν οι τεχνοκράτες, προκειμένου να βγάλουν βιώσιμη τη συγκεκριμένη διαχείριση του ελληνικού κρατικού χρέους, που με πολιτικά κριτήρια έχουν αποφασίσει.

■ Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη...

Τρεις και την κακή του μέρα. Στο Ιλιον, τρίτο κατά σειρά σταθμό της προεκλογικής εκστρατείας της Άννας Νταλάρα, μετά μουσικής του αριστεροπλούσιου συζύγου της, έφτασε η στιγμή για να εισπράξει ο λεγόμενος τις... εκδηλώσεις λατρείας του φιλόμουσου κοινού. Συνθήματα, μπινελίκια κι επειδή ο ψευτομαγκας δεν έφτυγε, ήρθε η ώρα των νερών, των φραπέδων και των γιορτιών. Δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να συμπληρώσουμε τίποτ' άλλο, εκτός από το πιο σημαντικό: όσοι θα μιλήσουν και πάλι για «στημένη ενέργεια» ας μας εξηγήσουν γιατί κανένας από τους υπόλοιπους δεν κινήθηκε εναντίον τους; Γιατί;

■ Η κυρία της αρπαχτής

Με ποιο κόμμα ετοιμάζεται να κατέβει στις επερχόμενες εκλογές η κα Βαγενά; Με τη ΔΗΜΑΡ, με τον ΣΥΡΙΖΑ ή με τους Κατσελοκατοανιδήδες; Με θράσος χιλίων μαϊμούδων εμφανίστηκε στην εκπομπή του Πρετεντεράκου για να πει ότι αυτή δεν ήταν ποτέ ΠΑΣΟΚ και να κάνει σπονδές «στην Αριστερά». Κι αφού δεν ήταν ποτέ ΠΑΣΟΚ, πώς βρέθηκε στα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ, πρώτη επιλαχούσα στη Β' Αθηνών; Είδε φως και μπήκε;

Μιλάμε για το άκρον άωτον της πολιτικής χυδαιότητας, του αριβισμού, της αρπαχτής. Κάποτε η κα Βαγενά ήταν Περισόος. Δεν ξέρουμε μέσα από ποιες διαδικασίες βρέθηκε στο ΠΑΣΟΚ, ξέρουμε πάντως ότι από το ΠΑΣΟΚ εξασφάλισε ένα ιδιόκτητο θέατρο στην τότε ανερχόμενη (εμπορικοκαλλιτεχνικά) περιοχή του Μεταξουργείου. Αν δεν την είχε προσπεράσει σε ψήφους η επίσης ηθοποιός κα Ζούνη, δεν αμφιβάλουμε ότι θα ψήφιζε κι αυτή Μνημόνιο και εφαρμοστικούς νόμους. Της ήρθαν βολικά τα πράγματα, πάντως. Η κα Ζούνη την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια, έντρομη για το μέλλον της ως ηθοποιός, η κα Βαγενά βρέθηκε βουλευτής τη μέρα που ψηφίζονταν το Μνημόνιο-2 και έκανε ένα ανέξοδο σόου από το βήμα της Βουλής (κάκιστης υποκριτικής ποιότητας), το οποίο το έκαναν σημαία ορισμένα αστικά ΜΜΕ, ακριβώς επειδή δεν έλεγε τίποτα πέρα από μια κλαψούρα.

Ετσι, τώρα που το ΠΑΣΟΚ είναι στα πολύ κάτω του, η κα Βαγενά έγινε πολύφερνη νύφη για τα αντι-ΠΑΣΟΚ σχήματα. Δείχνοντας δε τον πολιτικό αμοραλισμό της, δηλώνει ότι «ποτέ δεν ήταν ΠΑΣΟΚ» κι ας εκλέχτηκε με το ψηφοδέλτιο αυτού του κόμματος. Βρήκε την ευκαιρία για μια ακόμα αρπαχτή. Την ευκαιρία που περίμενε εδώ και χρόνια. Είναι πολλά τα λεφτά (της Βουλής) Άννα. Ειδικά όταν το θέατρο περνάει κεοσάτια...

Πολιτικά παιχνίδια με το... αυτονόητο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

μπεριφερόμενος ως ο... Λοβέρδος της ΝΔ. «Η αυτοδυναμία δεν είναι αυτοσκοπός για τη ΝΔ», δηλώνει, διατηρώντας στην επικαιρότητα το θέμα της νέας συγκυβέρνησης, σπάζοντάς την στον Σαμαρά και ανεβάζοντας τους προσωπικούς του πόντους ανάμεσα στους εκδοτικούς και άλλους κεφαλαιοκρατικούς κύκλους που δε γουστάρουν προεκλογικές εντάσεις και πολύ θα ήθελαν να δοθεί η σκυτάλη από τον Παπαδήμο στον... Παπαδήμο. Και βέβαια, σε μια τέτοια περίπτωση ο Αβραμόπουλος θα διεκδικήσει την αντιπροεδρία της κυβέρνησης, ενώ ο Σαμαράς θα είναι απλώς ο αρμυγός της πλειοψηφίας στη Βουλή. Μόλις γίνει ο σχετικός ντόρος κι αρχίζει ο Σαμαράς να βγάζει καπνούς από τ' αυτιά, ο μαθημένος σε τέτοια κολ-

πα Αβραμόπουλος αμολάει σαν σουπιτά το μελάνι και τάχαμου «μαζεύει» τις προηγούμενες δηλώσεις του, «διευκρινίζοντας» ότι αυτός μίλησε όχι για συγκυβέρνηση, αλλά για... εθνική συνεννόηση και συναίνεση.

Κάπως έτσι θα πορευτούμε μέχρι τις εκλογές. Με ανούσιες κομματικές αντιπαραθέσεις και καντρίλιες των ηγετών και των στελεχών των αστικών κομμάτων. Μετά τις εκλογές θα κάνουν τη σούμα και θα σχηματίσουν κυβέρνηση. Τι είδους κυβέρνηση; Αυτοδυναμική της ΝΔ; Χλομό το κόβουμε. Συνεργασίας ΝΔ-ΛΑ-ΟΣ; Κι αυτό χλομό το βλέπουμε. Πιο πιθανή είναι συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, γιατί αυτά τα δυο κόμματα εκφράζουν με τον πιο αυθεντικό τρόπο τη θέληση της αστικής τάξης. Τα σενάρια μπορεί να είναι πολλά, γιατί κανείς δεν ξέρει

ποια ακριβώς θα είναι η διάταξη του κοινοβουλευτικού χάρτη μετά τις εκλογές. Δεν έχουν ξαναγίνει εκλογές σε τέτοιες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες, για να υπάρχουν κάποιες σταθερές στην ανάλυση.

Τι νόημα, όμως, έχει μια τέτοια ανάλυση, όταν το περιεχόμενο της πολιτικής είναι δεδομένο; Κάθε παραπέρα ενσκόληση με το θέμα μόνο στον αποπροσανατολισμό του λαού μπορεί να συμβάλει. Τα αστικά κόμματα παίζουν προεκλογικά παιχνίδια με το αυτονόητο. Και το αυτονόητο είναι πως αν δεν υπάρξει αυτοδυναμία θα συγκυβερνήσουν, προκειμένου να εφαρμόσουν τη βάρβαρη πολιτική των Μνημονίων, για την οποία έχουν δεσμευτεί και εγγράφως οι αρχηγοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ ενώπιον των αποικιοκρατών.

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηγορία...

Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

Καιρός να κάνουμε τη σκληρή και βαθιά αυτοκριτική μας πριν προχωρήσουμε στην επικαιρότητα, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σπαρταριστή αν δεν την περιέβαλε τόσο γλίτσα, τόσο κρανιακή τρικυμία και τόσο πολιτική ανακολουθία και αμετροέπεια. Λοιπόν, απ' ό,τι φαίνεται, αυτή η στήλη της... αντιεξουσιαστικής και αυτοαποκαλούμενης «Κόντρας» συμμετέχει στην αήθη επίθεση που εξαπολύεται στον προ-

στάτη άγιο των λαϊκών στρωμάτων και των εργατικών νοικοκυριών. Αυτή η κατάπτυστη στήλη μιας σκοτεινής εφημερίδας που -μεταξύ πολλών άλλων ραμμάτων για τη γούνα της- ταυτίζεται και με τη «Χρυσή Αυγή»! Ίσως μάλιστα και με διεθνή κέντρα του νεο-αυτισμού ή έστω του ιμπεριαλισμού και των μονοπωλίων, όπως πιθανότατα θα αποκαλύψουν στη συνέχεια υπό πτώχευση εκδοτικά, rock, funk, χορευτικά ή άλλα συγκροτήματα τύπου Κωστόπουλου. Αν και ένα εύστοχο ρηθέν λέει ότι «ο καλύτερος τρόπος ν' αποδείξεις στον βλάκα ότι κάνει λάθος, είναι να τον αφήνεις να συνεχίζει τον δρόμο του», εμείς θα ζυγιστούμε για να δούμε αν θα καταφέρουμε να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων και των τίτλων που απονεμήθηκαν.

Αν «η θρησκεία είναι το όπιο των λαών», το αυτοαποκαλούμενο «Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας» ήρθε να γνωματεύσει επί των επί μέρους λαϊκών απαρτίων και -σε βόμνο την ιστορική διαδρομή και τον ρόλο του- συμπληρώνει ότι «το "κίνημα της πατάτας" είναι το όπιο του αγρότη». Ρίχνοντας με τα μούτρα πολιτικούς και ιστορικούς αναλόγους στη δουλειά, κάνοντας τους περισσότερο εξ αυτών να τραβάνε τα μαλλιά τους και να κάνουν λόγο για «πατάτα» περί το «κίνημα της πατάτας». Βέβαια αυτή η πατάτα δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία για τον Περισσό, ο οποίος αν κάποτε αποφασίσει να συγκεντρώσει τις «πατάτες», κάνει ένα ωραιότατο γιαχνί και ικανό να θρέψει τον τρίτο κόσμο μέχρι ο κόκκινος γίγαντας ήλιος να σβήσει και να μετατραπεί σε λευκό νάνο, για να μετέδουμε και επιστημονικούς άξονες χρονικών προσδιορισμών. Έτσι που λέτε: Αυτό το κίνημα «είναι στάχτη στα μάτια των πολιτών και επιχείρηση των μεγαλοεκδοτών των ΜΜΕ», γνωμάτευσε το κόμμα της πρωτοποριακής και ιστορικά ανεπανόλητης εκ των έσω κατεδάφισης του συστήματος. Ίσως πάντως και να έπαιξε τον ρόλο του το γεγονός ότι ΣυΡΙΖΑ και ΔημΑρ έσπευσαν να εκδώσουν ανακοινώσεις διά των οποίων εκφράζουν την υποστήριξή τους στο «κίνημα της πατάτας». Το θέμα είναι πάντως ότι μόνο μέσα από την ΠΑΣΥ (Παναγροτική Αγροτική Συμπίεση) μπορεί να λυθεί το συγκεκριμένο ζήτημα και μόνο μέσα από τη συμπόρευση με το «Κ.»Κ.Ε. να ξεπεραστεί το σύνολο των δεινών. Αυτά προκύπτουν από δηλώσεις οφικιούχων Περίσειων «συντρόφων» με τους οποίους συνομιλήσαμε εξασκώντας το άθλιο επάγγελμά μας... «Ενα τέτοιο κίνημα δεν πρόκειται να φέρει αποτέλεσμα» μας είπαν, επαναλαμβάνοντας κατά γράμμα την ανακοίνωση της Κεντρικής Επιτροπής σαν να έβαλλαν το προκαθορισμένο κι απαρέγκλιτο απολυτικό του αγίου Σουλπίκιου. Κι ενώ σε όλη τη χώρα βλέπουμε πρωτοφανείς διαδικασίες αυτοοργάνωσης (με τις όποιες ενστάσεις ή επιφυλάξεις -φυσικά- μπορούν να υπάρξουν, αφού κανένας δρόμος δεν είναι ασφαλτοστρωμένος και στολισμένος με παρτέρια), οι συνομιλητές μας γνωμάτευσαν ότι «ζούμε σ' ένα καπιταλιστικό κι άκρω εξεταστικό -ιδίως σε περιόδους κρίσης- σύστημα και δεν πρόκειται να έρθει αποτέλεσμα». Ωστόσο, τα πράγματα αλλάζουν και τα αποτελέσματα προδιαγράφονται θεαματικά αν βάλουμε το κόμμα (ένα είν' το κόμμα) κορώνα στο κεφάλι μας! Δεν θα συνεχίσουμε ούτε θα παραθέσουμε άλλες από τις λεπτομέρειες που ακούσαμε, ικανές να εξοργίσουν και να ξεσηκώσουν ακόμη και ευρισκόμενους σε μακροχρόνια κωματώδη κατάσταση...

Εκτός από τις πατάτες όμως, υπάρχει και η περιοδεία της Αλέκας Παπαρήγα στην ανατολική Μακεδονία και Θράκη, που ήταν να γίνει πριν από ένα μήνα αλλά την ανέβαλαν οι καιρικές συνθήκες. Κι ενώ η άμα-γάνα θα πάει παντού από Καβάλα-Δράμα και ανατολικότερα, ούτε τότε ούτε τώρα περιλαμβάνεται η Ξάνθη! Γιατί... η πόδα την Ξάνθη των ξεκληρισμένων, της εντυπωσιακής ανεργίας που αγγίζει το 40% και των σφραγισμένων εργοστασίων, ήταν το ερώτημά μας στο γραφείο τύπου του Περιεσού αλλά και σε τοπικά στελέχη: «Κανένας ιδιαίτερος λόγος, πρόπερι είχε αφήσει απ' έξω τη Δράμα, τώρα την Ξάνθη. Δεν μπορεί να ρυθμιστεί διαφορετικά μέσα σε μια διήμερη περιοδεία και να καλυφθεί όλος αυτός ο χώρος από άποψη χρόνου και αποστάσεων» μας είπαν με μια φωνή και με τις ίδιες λέξεις, επαναλαμβάνοντας και πάλι τα προκάτ απολυτικά. Πείθοντας κι αποστομώνοντας μας.

Τελικά πρέπει να γίνεις μεγάλη λέρα -για μένα μιλάω- για να αντέχεις κάθε μέρα σε τέτοια γαλέρα...

Κοκκινσκοουφίτσα

■ 15η συνεδρίαση Τετάρτη, 7.3.12

Μάρτυρες εντελώς αδιάφοροι από πλευράς ποινικής επιβάρυνσης των κατηγορούμενων παρέλασαν και σήμερα από το τρομοδικείο του Κορυδαλλού. Έτσι, η διαδικασία (που διακόπηκε πρόωρα, λόγω ασθένειας της γραμματέα της έδρας) αναλώθηκε σε πολιτικές τοποθετήσεις των μελών του Επαναστατικού Αγώνα. Κατά τα άλλα, αυτή η δίκη είναι ποινική και όχι πολιτική!

Εξή μάρτυρες εξετάστηκαν, από τους οποίους οι πέντε υποτίθεται ότι θα συνεχίσουν στην ποινική διερεύνηση της υπόθεσης (τον έκτο, που κατέθεσε πρώτος στη σειρά, τον αφήνουμε τελευταίο, γιατί πρόκειται για ξεχωριστή και ιδιαίτερος χαρακτηριστική περίπτωση). Κανένας απ' αυτούς τους πέντε μάρτυρες, που αναφέρθηκαν σε τέσσερις ενέργειες του ΕΑ, δεν είχε να συνεχίσει τίποτα. Τότε γιατί τους κάλεσαν; Μπας και δημιουργήσουν εντυπώσεις. Όμως, ούτε σ' αυτό το σημείο τα κατάφεραν και όσοι απ' αυτούς το επεδίωξαν απλώς γελοιοποιήθηκαν.

Όπως ο Κ. Τσιάμης, τώως διευθυντής του 14ου Δημοτικού Σχολείου στην οδό Σίνα, στο οποίο έσπευσαν κάποια τζάμια μετά την έκρηξη από τη ματαιωθείσα ενέργεια κατά Βουλγαράκη (την ώρα που δεν υπήρχε κανένα παιδί στο σχολείο). Έσπευσαν 50 τζάμια, κατέθεσε ο συνταξιούχος σήμερα δάσκαλος. Από τη δικογραφία, όμως, που αναφέρει και το όνομα του εργολάβου που αντικατέστησε τα τζάμια, προκύπτει ότι έσπευσαν 22. Γιατί υπερδιπλασίασε τον αριθμό ο κύριος τώως διευθυντής; Ε, να μην κάνει κι αυτός τον προπαγανδιστικό του τζόγο; Όταν η συνήγορος Δ. Βαγιανού του θύμισε, ευγενικά, τον πραγματικό αριθμό, έσκυψε το κεφάλι.

Όπως η Ειρ. Συγγρού, διευθύντρια του υποκαταστήματος της Eurobank στην Αργυρούπολη, που έλεγε και ξανάλεγε πόσο μεγάλες ήταν οι ζημιές, προκαλώντας την καυστική παρέμβαση του Σπ. Φυτράκη: Μας μιλάτε για τα τζάμια, αλλά για τις καταστροφές που προκαλεί το τραπεζικό σύστημα δεν λέτε. «Αυτή είναι μια μεγάλη συζήτηση, αλλά δεν νομίζω ότι είναι αντικείμενο αυτής της δίκης», προσπάθησε να ξεφύγει η κυρία. Ο αντικτύπος θα ήταν διαφορετικός, αν για παράδειγμα έβαζαν βόμβα σ' ένα ίδρυμα που βοηθάει τον κόσμο, επανήλθε ο Σπ. Φυτράκης, αλλά σε μια τράπεζα... Καθημερινά ακούμε ότι οι αγορές είναι θυμωμένες. Ε, μπορεί να θυμώσει και κανένας αυτόνομος με τις αγορές και να κάνει καμιά συμβολική ενέργεια εναντί τους.

Όπως ο Ι. Μίτζας, σκευοφυλάκας στο κτίριο γραφείων της Shell, που ανέφερε ως... ύποπτο το εξής περιστατικό: ένα περίπου μήνα πριν την ενέργεια του ΕΑ, ένας άνθρωπος φωτογράφιζε φάρα-παρτίδα έξω από το κτίριο, στις 10 το βράδυ, όταν η περιοχή ήταν εντελώς έρημη! Τον πλησίασε ο ίδιος και του είπε ότι τον καταγράφουν κάμερες, αυτός κώλωσε (όπως χαρακτηριστικά είπε ο σκευοφυλάκας) και του έδειξε ότι φωτογράφιζε κάποια αδέσποτα σκυλιά που ήταν ξαπλωμένα έξω από την κεντρική είσοδο του κτιρίου.

Όλοι οι μάρτυρες (στους παραπάνω πρέπει να προστεθούν ο Γ. Δημούλας, σκευοφυλάκας της Citibank, και ο Κ. Σαραφάκης, το αυτοκίνητο του πατέρα του οποίου είχε απαλλοτριωθεί και είχε χρησιμοποιηθεί σ' αυτή την ενέργεια του ΕΑ) δεν ήταν σε θέση ν' αναγνωρίσουν κανέναν από τους κατηγορούμενους. Ιδιαίτερα ο σκευοφυλάκας της Citibank είδε από τις κάμερες τα δύο μέλη του ΕΑ που έκοψαν την αλυσίδα της πόρτας και οδήγησαν στο εσωτερικό το αμάξι με τα εκρηκτικά, αλλά το μόνο που ήταν σε θέση να πει

είναι ότι φορούσαν στο πρόσωπο κάτι σαν αποκριάτικες μάσκες. Ούτε περιγραφή σωματότυπων δεν ήταν σε θέση να κάνουν.

Αξίζει, όμως, να επισημανθεί κάτι άλλο. Όπως κατέθεσαν οι μάρτυρες, στην Αντιτρομοκρατική παραδόθηκε υλικό από πολλές κάμερες και από τη Eurobank της Αργυρούπολης και από τα κεντρικά της Shell και από τα κεντρικά της Citibank στην Κηφισιά (δόθηκε ολόκληρος ο σκληρός δίσκος, κατέθεσε χαρακτηριστικά ο σκευοφυλάκας). Τίποτα απ' αυτό το υλικό δεν υπάρχει στη δικογραφία. Άρα, η Αντιτρομοκρατική, που έψαξε εξονυχιστικά όλες τις καταγραφές των καμερών, δεν βρήκε τίποτα που να μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε βάρος των κατηγορούμενων. Κι όμως, είναι όλοι κατηγορούμενοι για όλες τις ενέργειες του ΕΑ! Και κουβαλούν σαν μάρτυρες ανθρώπους που δεν έχουν να καταθέσουν τίποτα!

Όπως είπαμε, εκείνο που κυριάρχησε και σ' αυτή τη διαδικασία ήταν ο πολιτικός λόγος των μελών του ΕΑ. Πριν ακόμη αρχίσει η εξέταση των μαρτύρων, δόθηκε ο λόγος στον Ν. Μαζιώτη για να κάνει μια τοποθέτηση σχετικά με την ενέργεια στο ΑΤ Ν. Ιωνίας. Ο πρόεδρος αρχικά συνέστησε στον Μαζιώτη να μη χρησιμοποιεί τον όρο μπάτσος στο δικαστήριο, για να του απαντήσει ο τελευταίος χαμογελώντας, ότι έτσι τους λέει ο λαός -παλιότερα τους έλεγε μπασκίνες- κι ότι έχουν γραφτεί και σχετικά τραγούδια. Η ενέργεια στο ΑΤ Ν. Ιωνίας είναι ριζικά διαφορετική από την ενέργεια ενάντια στα ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού, σημείωσε ο Ν. Μαζιώτης. Ήταν μια προειδοποιητική ενέργεια, που ήρθε μετά τις δηλώσεις του αρχιπράιτορα Β. Πολυδώρα, ότι οι αστυνομικοί έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα και μπορούν να τραβήξουν και όπλο. Η απάντηση του ΕΑ ήταν ότι αν οι μπάτσος έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα, και εμείς έχουμε ευαίσθητα αντανακλαστικά. Η ενέργεια αυτή ήταν η προειδοποίηση της οργάνωσης ενάντια στις συνεχείς κτηνωδίες κατά των φοιτητών που κινητοποιούνταν ενάντια στο νόμο Γιαννάκου, ενάντια σε φαινόμενα όπως το λιντσάρισμα του κύπριου φοιτητή στη Θεσσαλονίκη, που κάλυπταν υπουργός και αρχηγός της Αστυνομίας. Ακόμα και οι συνδικαλιστές μπάτσος μιλούσαν τότε ότι πρέπει να μπει τέρμα στο «άβατο των Εξαρχείων». Αυτό έκαναν ο Κορκορέας με τον Σαραλιώτη. Ο ΕΑ είχε προειδοποιήσει ότι θα υπάρξουν νεκροί και δεν διαψεύστηκε.

Η ενέργεια ενάντια στη Eurobank στην Αργυρούπολη ήταν μια ουσιαστική και όχι συμβολική ενέργεια, επείσημε η Π. Ρούπα. Ευελπιστούσε να συμβάλει στην αποσταθεροποίηση του τραπεζικού συστήματος που ευθύνεται για εγκλήματα κατά του ελληνικού λαού. Αναφέρθηκε αναλυτικά στο ρόλο των τραπεζών γενικά και της οικογένειας Λάτση ειδικότερα, στη συνεργασία αυτής της καπιταλιστικής φαμίλιας με τη Deutschebank, στον πρωταγωνιστικό ρόλο που είχε η Eurobank στο σκάνδαλο του χρηματιστηρίου, με το οποίο κατέστρεψαν κόσμο και κοσμάκη εξαπατώντας τον και ληστεύοντάς τον. Όταν χτυπιέται μια τράπεζα ο κόσμος χαίρεται, είτε, και έφερε σαν παράδειγμα το γεγονός ότι τη νύχτα της 12ης Φλεβάρη γέροι άνθρωποι προσπαθούσαν να σπάσουν τράπεζες εκφράζοντας το μίσος τους. Κατέληξε τονίζοντας ότι είναι καθήκον της κοινωνικής επανάστασης να απαλλοτριώσει τις τράπεζες και να μην πληρωθεί δεκάρα από τα κρατικά χρέη προς αυτές.

Αντίθετα, συμβολικό χαρακτήρισε η Π. Ρούπα το χτύπημα που επιχειρήθηκε από τον ΕΑ ανεπιτυχώς (δεν έσκασε ο εκρηκτικός μηχανισμός) κατά της Shell. Ο συμβολικός χαρακτήρας της ενέργειας, είπε, ήταν αναντίστοιχος προς το στόχο. Γιατί η Shell είναι ένας μεγάλος στόχος για όλο τον πληνήτη. Αναφέρθηκε αναλυτικά στα εγκλήματα που

έχουν γίνει και εξακολουθούν να γίνονται στο όνομα του πετρελαίου, με πρωταγωνιστή και τη Shell. Εγκλήματα κατά ολόκληρων λαών, αλλά και κατά της φύσης. Η ιστορία του πετρελαίου, είπε, είναι βαμμένη με αίμα. Πόλεμοι, πραξικοπήματα, τεράστιες καταστροφές, υπερεκμετάλλευση και εξαθλίωση ολόκληρων λαών και φυσικών πόρων, αποικιοκρατία. Ειδικά για τη Shell αναφέρθηκε στον αγώνα του λαού στο Δέλτα του Νίγηρα, που εξελίχθηκε σε ένοπλο αγώνα. Διάβασε χαρακτηριστικές δηλώσεις κατοίκων του Δέλτα για τα εγκλήματα της Shell και των άλλων εταιριών. Αυτός ο ωραίος αγώνας, κατέληξε, αποτελεί παράδειγμα για το πώς πρέπει ν' αντιμετωπίζονται αυτοί οι εγκληματίες. Με εξεγέρσεις και με τα όπλα.

Σοβαρά, τώρα, θα μας δικάσετε για λογαριασμό μιας πολυεθνικής του πετρελαίου; είτε απευθυνόμενος στους δικαστές ο Ν. Μαζιώτης, για ν' αναφερθεί στη συνέχεια στο ρόλο που έπαιξε η Shell στους πολέμους κατά του Ιράκ. Σε άλλη, εκτενέστερη παρέμβαση του αναφέρθηκε στο «κοινοφελές ίδρυμα» της Citibank. Φαντάζομαι, είτε με φανερή ειρωνεία, ότι ο ελληνικός λαός θα στενοχωριόταν πολύ αν η οργάνωση ανατίναζε το κτίριο! Αναφέρθηκε αναλυτικά στα εγκλήματα που συγκεκριμένο τραπεζικό κολοσούο και των ομοίων του και περιέγραψε τη συγκεκριμένη ενέργεια (η οποία δεν ήταν επιτυχής) ως μέρος μιας στρατηγικής της οργάνωσης να σαμποταριστούν δομές του υπερεθνικού κεφάλαιου την περίοδο της κρίσης. Ο ΕΑ ήθελε να σαμποτάρει την παρουσία της Citibank στην Ελλάδα, να σηκωθεί να φύγει. Γι' αυτό έβαλε έναν τόσο μεγάλο εκρηκτικό μηχανισμό. Κι εσείς, κατέληξε, θα μας δικάσετε για λογαριασμό αυτών των καθαρμάτων, αυτών των παγκόσμιων ληστών και εγκληματιών. Διάβασε από την προκήρυξη του ΕΑ αποσπάσματα για την εγκληματική διεθνή δράση της Citibank, ενώ άλλα στοιχεία τα συμπλήρωσε προφορικά.

Κι ερχόμαστε στον πρώτο μάρτυρα, που δεν είναι παρά ο ιδιοκτήτης φωτοτυπιάδικου στην πολυκατοικία που βρίσκεται το γραφείο της Μ. Δαλιάνη. Από το φραξ του μαγαζιού του η συνήγορος έστειλε στο «Ποντίκι» τη δήλωση ανάληψης της πολιτικής ευθύνης από τα μέλη του ΕΑ (τη δήλωση είχε πάρει η συνήγορος Δ. Βαγιανού, είχε κάνει τη συνεννόηση με την εφημερίδα και παρακάλεσε τη συνάδελφό της να τη στείλει, επειδή η ίδια έλειπε εκτός Αθηνών). Το γεγονός, λοιπόν, θεωρήθηκε... ύποπτο από την Αντιτρομοκρατική και από την ανακρίτρια. Και τι έκαναν; Έβαλαν στην δικογραφία το φραξ από τη δεύτερη σελίδα και μετά, παραλείποντας την πρώτη σελίδα που είχε το όνομα, τη διεύθυνση και το τηλέφωνο της Δ. Βαγιανού!

Με σκληρά λόγια μίλησαν οι συνήγοροι Δ. Βαγιανού, Σπ. Φυτράκης, Μ. Δαλιάνη και Αν. Παπαρρουσού, υπερασπιζόμενοι αυτό που έχουν κατακτήσει οι δικηγόροι όσον κατηγορούνται για πολιτικά αδικήματα, να βοηθούν τους εντολείς τους να δημοσιοποιούν τις πολιτικές τους απόψεις. Στην πολιτική ορολογία αυτό λέγεται προβοκάτσια κατά των συνηγόρων υπεράσπισης, είπε η Αν. Παπαρρουσού, καταγγέλλοντας ότι δική της κάρτα, στην οποία είχε γράψει και το τηλέφωνο του Σπ. Φυτράκη και την οποία έδωσε στον ήδη συλληφθέντα Σ. Νικητόπουλο, όταν παρέστη στην έρευνα του πατρικού του σπιτιού, θεωρήθηκε από την ανακρίτρια «ύποπτη» και στάλθηκε για γραφολογική έρευνα και για έρευνα DNA!

Διαδικασία τρομοκρατίας των δικηγόρων κατήγγειλε η Π. Ρούπα, επειδή δημοσιοποίησαν τη δήλωση των τριών έναντι της δίωξής τους, ενώ ο Ν. Μαζιώτης δήλωσε σίγουρος ότι θα φτάσουν στο σημείο να βάζουν και τους δικηγόρους στη φυλακή, όπως έχει γίνει με δικηγόρους της RAF.

ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

■ 8η Συνεδρίαση

Παρασκευή, 2.3.12

Η 8η συνεδρίαση της δίκης των τεσσάρων μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς ήταν η πρώτη που κράτησε μέχρι το μεσημέρι, χωρίς γι' αυτό να έχουν καμιά ευθύνη οι κατηγορούμενοι και οι συνήγοροι, όπως έντεχνα προσπαθούν να τους χρεώσουν ο πρόεδρος Χ. Βρυνιώτης και ο εισαγγελέας Ι. Λιακόπουλος, που θέλουν να κάνουν μια δίκη fast track. Θυμίζουμε ότι στην 6η και την 7η συνεδρίαση υποβλήθηκαν από τους συνηγούς τέσσερις ενστάσεις και τρεις προτάσεις. Ο εισαγγελέας είχε προτείνει την απόρριψη των τριών από τις τέσσερες προτάσεις και είχε επιφυλαχθεί για την τέταρτη (φωνοληψία των πρακτικών), ενώ είχε επιφυλαχθεί και για την ένσταση αοριστίας του κατηγορητηρίου.

Ο πρόεδρος άνοιξε τη συνεδρίαση καλώντας τον εισαγγελέα να τοποθετηθεί επί της τελευταίας πρότασης του συνηγού Φρ. Ραγκούση. Τόσο αυτός όσο και ο εισαγγελέας **έχον ξεχάσει ότι ο τελευταίος έπρεπε να τοποθετηθεί και επί της ένστασης για αοριστία του κατηγορητηρίου!** Έτσι, ο εισαγγελέας δήλωσε ότι έχει αποφανθεί επί όλων των ενστάσεων και των προτάσεων, πλην αυτής για φωνοληψία των πρακτικών με ίδια μέσα! Αυτό αποτελεί ένα ακόμη δείγμα γραφής του ότι έχει καταλήξει σε καταδικαστική πρόταση και γι' αυτό θεωρεί τη δίκη ως τυπική διαδικασία που απλά πρέπει να διεκπεραιωθεί. Και για την πρόταση της υπεράσπισης για φωνοληψία των πρακτικών με ίδια μέσα ο εισαγγελέας ήταν απορριπτικός, προσθέτοντας ότι τα πρακτικά θα τηρούνται μόνο από τον γραμματέα με ευθύνη του προέδρου. Θέλησε να προστατεύσει τον εαυτό του και τον πρόεδρο από τις απανωτές αιθαιραίες τους, να εμποδίσει να καταγραφεί η δίκη και να δοθεί η δυνατότητα να βγουν στην δημοσιότητα οι θέσεις των τεσσάρων μελών της ΣΠΦ, αλλά και να δυσκολέψει το ρεπορτάζ μας, μιας και θα κινδυνεύαμε με διώξεις από την έδρα.

Ο Φρ. Ραγκούσης θύμισε στον πρόεδρο, ότι στη δίκη για την απαγωγή Παναγιώτου επιτράπηκε η μαγνητοφώνηση των πρακτικών και έτσι δημιουργήθηκε νομολογία. Εδώ έχουμε πακέτο απόρριψης, είπε, και επιφυλάσσομαι να τοποθετηθώ μετά την απόφασή σας. Ο πρόεδρος τον διέκοψε λέγοντάς του να τοποθετηθεί πριν την απόφαση, γιατί δε θα του δώσει το λόγο μετά. Ο συνήγορος του θύμισε, ότι με βάση συγκεκριμένο άρθρο του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχει το δικαίωμα να επανέλθει μετά την απόφαση του δικαστηρίου. Τοποθετούμενος αναγκαστικά, επεσήμανε ότι αν συγκρίνουμε τα πρακτικά που κρατάει ο γραμματέας του δικαστηρίου με τα πρακτικά που κρατούν ίσως κάποιοι, θα διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν πολλές ασάφειες.

Το δικαστήριο, χωρίς να αποσυρθεί σε διάσκεψη, αποφάσισε την απόρριψη των τεσσάρων ενστάσεων και των δύο από τις τρεις προτάσεις, χωρίς να παρουσιάσει ούτε συνοπτική επιχειρηματολογία για τους λόγους της απόρριψης. Όσον αφορά την πρόταση για φωνοληψία των πρακτικών από τους συνηγούς, ο πρόεδρος δήλωσε ότι το δικαστήριο δεν θα είχε αντίρρηση να κρατούνται ανεπίσημα πρακτικά με ίδια μέσα για την ενίσχυση του υπερασπιστικού έργου των συνηγών. Το δικαστήριο «άδειασε» τον εισαγγελέα, προφανώς για να έχει να λέει ότι παίρνει και αποφάσεις υπέρ των κατηγορουμένων. Κι ακόμη, γιατί αντιλήφθηκε ότι, εάν έκανε δεκτική την απορριπτική πρόταση του εισαγγελέα, δεν θα μπορούσε ν' αντέξει το βάρος. Ακόμα και στις δίκες σκοπιμότητας υπάρχουν κάποια όρια νομιμοφάνειας. Στη συνέχεια, ζήτησαν και πήραν με τη σειρά το λόγο οι Γ. Νικολόπουλος, Δ. Μπολάνο και Χ. Τσάκαλος.

Με το που πήρε το λόγο ο Γ. Νικολόπουλος και είπε τις πρώτες λέξεις («όταν οι συνηγοροί μου ζήτησαν να διακοπεί η δίκη γιατί συμμετέχουν στην αποχή των δικηγόρων, ο εισαγγελέας ξέσπασε σε παραλήρημα»), πριν ολοκληρώσει την πρότασή του δέχτηκε

καταιγιστικά πυρά από τον πρόεδρο, που έχοντας χάσει τον έλεγχο του εαυτού του και όντας σε έξαλλη κατάσταση, πότε του έλεγε «να τελειώνουμε», πότε «ποια είναι τα αιτήματά σας» και πότε ότι γίνονται πολλές διακοπές και δεν προχωράει η δίκη. Ο Γ. Νικολόπουλος, αφού επανέλαβε τη φράση «ο εισαγγελέας ξέσπασε σε παραλήρημα», θύμισε την εισαγγελική φράση ότι «θα του ζητηθεί να λογοδοτήσει επειδή οι κατηγορούμενοι είναι και κρατούμενοι και αν παρέλθει το 18μηνο θα αποφυλακιστούν». Μ' αυτό, συνέχισε ο Γ. Νικολόπουλος, υπονόησε, ότι θα πρέπει να τελειώνουμε τη δίκη με καταδίκη. Νέα διακοπή από τον πρόεδρο: αφήστε να κρίνει το δικαστήριο τι υπονοεί ο εισαγγελέας. Ο Γ. Νικολόπουλος ολοκλήρωσε την παρέμβασή του θέτοντας το ρητορικό ερώτημα: πού είναι το περιβόητο τεκμήριο αθωότητας, και κατέληξε, ότι οι δικαστές ότι είναι μεγάλοι υποκριτές, γιατί καταπατούν τους νόμους τους, που οι κατηγορούμενοι δεν τους αποδέχονται.

Ο Δ. Μπολάνο είπε στους δικαστές ότι τους πιέζουν να κάνουν μια δίκη fast track. Αν νομίζετε ότι θα ανεχόμαστε τη συνεχώς προκληθείσες σας και θα καθόμαστε με σταυρωμένα τα χέρια, είστε βαθιά γελασμένοι. Θα σας χαλάσουμε τα σχέδια, κατέληξε. Ο Χ. Τσάκαλος θύμισε ότι οι κατηγορούμενοι έχουν το δικαίωμα να σχολιάζουν τις αποφάσεις του δικαστηρίου και γι' αυτό η έδρα είναι υποχρεωμένη να τους αφήνει να ολοκληρώνουν χωρίς διακοπές. Από την έναρξη της διαδικασίας αυτού του στρατοδικείου, είπαμε ότι η δίκη αυτή συμβολίζει τη σύγκρουση δύο κόσμων, σημείωσε. Από τη μια είναι ο κόσμος των νόμων και της εξουσίας και από την άλλη είναι ο κόσμος της αναρχίας, που είμαστε εμείς. Συνέχισε αναδεικνύοντας τις διάφορες ταξικές πλευρές και ρόλους της αστικής δικαιοσύνης και κατέληξε με την επισήμανση ότι με το άνοιγμα άλλων 250 υποθέσεων της επαναστατικής οργάνωσης ΣΠΦ επιδιώκουν να τους κρατήσουν για πολλά χρόνια ομήρους.

Ο εισαγγελέας Ι. Λιακόπουλος ξαναπήρε το λόγο για να σημειώσει την... ελθνικήότητά του, λέγοντας ότι αυτός ομιλεί ελληνικά και δεν συμφωνεί με τη φράση fast track, που χρησιμοποιούν διάφοροι... ψευτοκοινοπολιτιστές. Ο Φρ. Ραγκούσης αρχικά τόνισε, ότι όσοι επικαλούνται το γεγονός ότι οι κατηγορούμενοι είναι και κρατούμενοι προφανώς πιέζουν για να τελειώσει η δίκη πριν περάσει το 18μηνο. Σημείωσε δε ότι δε θα παραμείνει ανεπίσημος ο χαρακτήρας των πρακτικών που θα κρατάνε οι ίδιοι, γιατί κάθε οχτώ μέρες θα ζητούν να γίνεται σύγκριση αυτών των πρακτικών με τα πρακτικά που γραμματέα και θ' αποδεικνύεται, ότι μόνο τα δικά τους πρακτικά είναι έγκυρα και καταγράφουν επακριβώς τη διαδικασία. Κατέληξε με δύο πρόσθετα αιτήματα: Να απορριφθούν όλες οι απορριπτικές αποφάσεις επί των ενστάσεων ως αναπιολόγητες και να μην κατακρατούνται οι ταυτότητες. Συνιστούμε σ' αυτούς που παρακολουθούν τη δίκη να μην φέρουν μαζί τους ταυτότητές τους, είπε.

Ο εισαγγελέας πρότεινε να απορριφθεί το αίτημα της μερικής ανάκλησης της απόφασης για την κατακράτηση των αστυνομικών ταυτοτήτων και το δικαστήριο δέχτηκε την εισήγησή του. Στο πρώτο αίτημα ο πρόεδρος, μετά από μια ολιγόλεπτη συνεδρίαση επί της έδρας, άρχισε να απαγγέλλει μία προς μία τις αιτιολογίες των απορριψεων των ενστάσεων (!) και έκλεισε λέγοντας «αυτά και πληρέστερα όταν πάρετε τις αποφάσεις γραπτά». Θα ήταν κομωδία, αν δεν επρόκειτο για μια δίκη με τόσο σοβαρές κατηγορίες. Αρχικά ανακοινώνονται οι αποφάσεις αναπιολόγητες και στη συνέχεια, μετά από αίτημα του συνηγού, συνεδριάζει το δικαστήριο επί της έδρας και κυριολεκτικά στο γόνατο σκαρώνει αιτιολογία των απορριπτικών αποφάσεων!

Είναι γνωστό ότι στις 21.9.2009, δύο μέρες πριν οι ασφαλίτες μπουν στο σπίτι στο Χαλάνδρι, η ηγεσία της Αντιπρομοκρατικής είχε στείλει τρία στελέχη της να παρακολουθήσουν το σπίτι, προκειμένου να το παρουσιάσουν

σαν γιάφκα της ΣΠΦ και να προετοιμάσουν το κλίμα για τις συλλήψεις που είχαν προγραμματίσει. Εφτασε, λοιπόν, η ώρα να εξεταστούν στο ακροατήριο τα δύο από τα τρία στελέχη της Αντιπρομοκρατικής, οι Χ. Ξένος και Α. Σιώκας. Και όπως συμβαίνει πάντοτε με τους κάθε είδους μπλάτσους, ήρθαν σε πλήρη αντίθεση μ' αυτά που είχαν καταθέσει στην προανάκριση και την κύρια ανάκριση. Αποδείχτηκε, χωρίς καμιά αμφιβολία, ότι έχουμε να κάνουμε με κλασικούς ψευδομάρτυρες που κατέθεσαν καθ' υπαγόρευση.

Τα στοιχεία είναι πάρα πολλά. Θα περιοριστούμε μόνο σ' ένα. Και οι δύο ασφαλίτες, τόσο στην προανακριτική όσο και στην κατάθεσή τους στον ανακριτή, αναφέρουν ότι δεν είδαν κανένα άτομο να βγαίνει και να μπαίνει στο σπίτι, εκτός από έναν νεαρό που φορούσε κράνος και έριξε σκουπίδια στον κάδο. Τώρα ο μόν Α. Ξένος κατέθεσε ότι «αναγνώρισε» δύο άτομα, τον Γ. Νικολόπουλο και τον Δ. Μπολάνο (τον πρώτο είπε ότι τον είδε να βγαίνει με τα πόδια από το σπίτι, και τον δεύτερο να φτάνει με μηχανάκι), ο δε Α. Σιώκας «αναγνώρισε» τον Δ. Μπολάνο. Ενώ έγινε φανερό, ότι και οι δύο εκτελούσαν διατεταγμένη υπηρεσία, είχαν πλήρη στήριξη από τον πρόεδρο και τον εισαγγελέα. Δεν υπέβαλαν στη βάση των ερωτήσεων τους ψευδομάρτυρες, ζητώντας μια αληθοφανή έστω εξήγηση για το ότι στις προδικαστικές καταθέσεις τους δεν έκαναν την παραμικρή αναφορά σε Νικολόπουλο και Μπολάνο. Τόσο οι συνήγοροι όσο και οι κατηγορούμενοι Μ. Νικολόπουλος και Χ. Τσάκαλος ξετίναξαν τους ψευδομάρτυρες ασφαλίτες. Ο Φρ. Ραγκούσης, μάλιστα, υπέβαλε ένσταση κατά της εξέτασης του ενός ψευδομάρτυρα από τον πρόεδρο, υποχρεώνοντάς του να επιφυλαχθεί ν' αποφασίσει.

Μετά την ολοκλήρωση της εξέτασης των δύο ψευδομαρτύρων, πήρε το λόγο ο Δ. Μπολάνο και έκανε μια ολιγόλεπτη δήλωση. Ανάμεσα σ' άλλα είπε: Οι ιδέες, οι αξίες, οι πρακτικές ενώνονται πάντα στον παρονομαστή που έχουμε θέσει ως αναρχικοί. Στον παρονομαστή της διαρκούς επίθεσης απέναντι στις δομές της κυριαρχίας. Της κυριαρχίας που σε παγκόσμιο επίπεδο εξοπλίζεται, καταστρέφει, φυλακίζει, δολοφονεί και θωρακίζεται. Που στέκεται εμπόδιο απέναντι στις επιθυμίες όλων όσων νιώθουν εχθρικά απέναντι στο υπάρχον σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Συνέχισε λέγοντας: Στον αγώνα που διεξάγουμε στεκόμαστε δίπλα σ' όλους τους αναρχικούς αγωνιστές που διώκονται στις διάφορες χώρες και στους τέσσερις αγωνιστές Μ. Τσιλιανίδη, Δ. Δημητριάδη, Σ. Τζιφκα και Γ. Σκουλούδη. Τέλος, απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση της αναρχικής Σ. Αντωνίου που της αρνούνται την απελευθέρωση για λόγους υγείας. Ολοκλήρωσε τη δήλωσή του πετώντας «φλάιερ» στην αίθουσα και φωνάζοντας με τους συντρόφους του, κατηγορούμενους και μη, το σύνθημα: «Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά». Το δικαστήριο αρχικά αιφνιδιάστηκε και μετά από ολιγόλεπτη διακοπή κάλεσε μάρτυρες από την υπόθεση της έκρηξης στο σπίτι του Χηνοφώτη. Η εξέταση των δύο αυτών μαρτύρων ήταν εντελώς τυπική και δεν συνεισέφερε τίποτα στην επιχείρηση ενοχοποίησης των κατηγορουμένων, μολοντί επιδιώχτηκε από τον πρόεδρο και τον εισαγγελέα.

Κατά την εξέταση του πρώτου μάρτυρα, ο πρόεδρος Χ. Βρυνιώτης επεδίωξε να δημιουργήσει ένταση, παίζοντας στην κυριολεξία με τα νεύρα και τις αντοχές των κατηγορουμένων. Διέκοψε την εξέταση του μάρτυρα και με το επιχείρημα ότι φωτογραφήθηκε το δικαστήριο κάλεσε τον επικεφαλής της φρουράς να συλλάβει άτομο από το ακροατήριο, να εκκενώσει την αίθουσα και να κατέχει το κινητό! Η αντίδραση τόσο του κόμμου όσο και των κατηγορουμένων και των συνηγών επέβαλε στον πρόεδρο να πάρει πίσω αυτές τις αποφάσεις και να θεωρήσει λήξαν το θέμα.

Η δίκη θα συνεχιστεί την Παρασκευή, 9 Μάρτη στις 9πμ.

■ Κατρακυλά συνέχεια η οικοδομική δραστηριότητα

Μόλις 20 οικοδομικές άδειες εκδόθηκαν για λογαριασμό του ελληνικού δημόσιου το Νοέμβρη του 2011, σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤατ. Ο αριθμός αυτός αποτελεί αρνητικό ρεκόρ.

Δεν είναι καλύτερα τα πράγματα, όμως, και στον τομέα της ιδιωτικής οικοδομικής δραστηριότητας, όπου η κατρακύλα συνεχίζεται, χωρίς να υπάρχει φρένο. Το Νοέμβρη εκδόθηκαν μόλις 3.437 οικοδομικές άδειες στο σύνολο της χώρας! Συνολικά, η οικοδομική δραστηριότητα το Νοέμβρη του 2011 σημείωσε μείωση κατά 8% στον αριθμό των νέων οικοδομικών αδειών, κατά 28,5% στην επιφάνεια και κατά 26,6% στον όγκο, σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2010.

Σε δωδεκάμηνη βάση (Δεκέμβριος 2010 – Νοέμβριος 2011) η μείωση είναι 24% στον αριθμό των νέων οικοδομικών αδειών, κατά 36,3% στην επιφάνεια και κατά 32,6% στον όγκο, σε σύγκριση με το αμέσως προηγούμενο δωδεκάμηνο.

■ Σιγούρα λεφτά

Αναφερθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο με ειρωνικό τρόπο στη δήλωση του προέδρου της ΕΚΤ Μάριο Ντράγκι, ότι συστήνει στις τράπεζες, στις οποίες μόλις είχε διαθέσει χαμηλότοκα δάνεια τριετούς διάρκειας συνολικού ύψους 530 δισ. ευρώ (περίπου άλλα τόσα είχε χορηγήσει στις 21 Δεκέμβρη), να διαθέσουν αυτή τη ρευστότητα σε δάνεια προς επιχειρήσεις και νοικοκυριά. Πριν αλέκτορα λαλήσει, το ειρωνικό μας σχόλιο ήρθε να επιβεβαιωθεί από τα στοιχεία της ίδιας της ΕΚΤ. Οι τράπεζες για μια φορά ακόμη προτίμησαν να «παρκάρουν» τα κεφάλαια που τους έδωσε ο Ντράγκι στο overnight επιτόκιο της ΕΚΤ, το οποίο είναι μεν χαμηλό, όμως αποτελεί σίγουρη απόδοση. Το επίτεδο-ρεκόρ των 777 δισ. ευρώ έφτασαν οι σχετικές καταθέσεις των τραπεζών στην ΕΚΤ, αμέσως μόλις πήραν το ζεστό ρευστό από τον Ντράγκι. Σηγά που οι τραπεζίτες θα έριχναν τα λεφτά στη λεγόμενη «πραγματική οικονομία», όταν η ίδια η Κομισιόν αναθεώρησε προς τα κάτω τις προβλέψεις της για το 2012, προβλέποντας μηδενική ανάπτυξη για την ΕΕ των 27 και αρνητική (ύφεση -0,3%) για την Ευρωζώνη των 17.

Σε σχόλιο με τίτλο «Μπουρούχα ο σούπερ Μάριο», που δημοσιεύτηκε στο φύλλο της «Κ» της 21ης Γενάρη, πριν δηλαδή η Κομισιόν επικαιροποιήσει προς τα κάτω τις προβλέψεις της για την ανάπτυξη στην ΕΕ, γράφαμε: «Αυτό που έκανε ο Ντράγκι ήταν να παραδώσει ένα καλό δωράκι στους τραπεζίτες, οι οποίοι το αξιοποίησαν δεόντως. Αντί να ριξουν το φτηνό χρήμα που τους δανείζει η ΕΚΤ στην οικονομία, το "παρκάρουν" στο overnight της ΕΚΤ, κερδίζοντας μια μικρή επιτοκοακή διαφορά. Πρόκειται για μια κίνηση συντηρητική, χωρίς το ρίσκο που θα είχε ο δανεισμός των καταπιναστικών επιχειρήσεων. Αυτή η κίνηση σημαίνει ότι οι ευρωπαϊκοί τραπεζίτες δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στις προοπτικές ανάπτυξης της ευρωπαϊκής οικονομίας. Θεωρούν ότι αυτή ξαναμπάνει σε κρίση, γι' αυτό και αρνούνται να τη δανείσουν, εκτιμώντας ότι ένας τέτοιος δανεισμός θα γεννούσε σημαντικές επισφάλειες. Δεν είπαν και όχι, όμως, στην κίνηση Ντράγκι να τους εξασφαλίσει φτηνό χρήμα. Το τσέπωσαν και μ' αυτό κάνουν "δουλειές" της μιας νύχτας, βγάζοντας το "καπίτ" τους από τη διαφορά ανάμεσα στο επιτόκιο με το οποίο τους δανείζει η ΕΚΤ και το overnight επιτόκιο της ίδιας τράπεζας.

Ιδού μερικά στοιχεία, όπως δημοσιεύτηκαν στον ευρωπαϊκό οικονομικό τύπο. Μετά την κίνηση Ντράγκι, οι τράπεζες έσπευσαν και δανείστηκαν 489 δισ. ευρώ (σ.σ. πρόκειται για το πρώτο «πακέτο», της 21ης Δεκέμβρη), γεγονός που προκάλεσε την έκσταση χαράς. Αμέσως, όμως, υπήρξε αύξηση κατά 10% στις καταθέσεις overnight, που έφτασαν τα 452 δισ. ευρώ. Το προηγούμενο ρεκόρ σε καταθέσεις 24 ωρών ήταν 384 δισ. ευρώ και είχε σημειωθεί τον Ιούνη του 2010. Ούτε μεταξύ τους δεν κάνουν πράξεις δανεισμού οι τράπεζες, αλλά περιορίζονται σε πράξεις εντός των μηχανισμών της ΕΚΤ, που τους δίνουν σιγουριά. Έτσι, ο «σούπερ-Μάριο», που θα έβαζε την ΕΕ σε αναπτυξιακή ρότα, αποδείχτηκε σκέτη... μπουρούχα».

Τώρα βλέπουμε νέο ρεκόρ στις καταθέσεις overnight της ΕΚΤ, που επιβεβαιώνει απόλυτα το παραπάνω σχόλιο. Φυσικά, τα τραπεζικά κεφάλαια δεν θα παραμείνουν διά παντός στο «ψυγείο» της ΕΚΤ. Θα φύγουν και θα τοποθετηθούν σε σίγουρες «επενδύσεις». Δηλαδή, σε κρατικά ομόλογα. Στην «πραγματική οικονομία» θ' αρχίσουν να ξανατοποθετούνται μόνο όταν η νέα «ύφεση» κάνει τον κύκλο της και διαφανούν πάλι προοπτικές μικρής έστω αύξησης του ΑΕΠ. Οι τραπεζίτες, καθοδηγητές του χρηματιστικού κεφάλαιου, είναι αυτοί που καθορίζουν πού και σε ποιο βαθμό θα κατευθυνθούν τα κεφάλαια.

«Πριν κατεβάσετε τις κουκούλες, ανεβάστε τα παντελόνια σας»

Η εβδομάδα που πέρασε επεφύλαξε στους ποδοσφαιροπαράγοντες μια διπλή ήττα. Αναγκάστηκαν να έρθουν σε συμβιβασμό με την κυβέρνηση στο θέμα της Επιτροπής Επαγγελματικού Αθλητισμού (ΕΕΑ) και να υπογράψουν τη σύμβαση χορηγίας με τον ΟΠΑΠ, παρά το γεγονός ότι δεν είναι καθόλου συμπερούσα από οικονομικής άποψης. Αναλυτικότερα τα δεδομένα έχουν ως εξής.

Η ψήφιση του αθλητικού νόμου Γερούλανου είχε σαν αποτέλεσμα να έρθουν σε οριακό σημείο οι σχέσεις της κυβέρνησης με τη διοίκηση της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (ΕΠΟ). Ο Πιλάβιος και η παρέα του απειλούσαν με το μπαμπούλα της ΦΙΦΑ, μιλώντας για παραβίαση του αυτοδιοίκητου του ποδοσφαίρου, όμως πολύ γρήγορα έβαλαν την ουρά στα σκέλια και αναγκάστηκαν να καθήσουν στο τραπέζι του διαλόγου. Την περασμένη Τρίτη, οι δυο πλευρές ήρθαν σε συμφωνία και όπως προκύπτει από τις δηλώσεις που έγιναν η ΕΕΑ διατηρεί τον ελεγκτικό της ρόλο σε θέματα ανομίας και διαφθοράς και θα εισηγάει τις ποινές στην ΕΠΟ, η οποία θα τις επιβάλλει. Η ΕΠΟ συμφώνησε να γίνουν πιο αυστηρές οι ποινές για τις ομάδες που δεν θα πληρούν τα κριτήρια της ΕΕΑ, καθώς και ότι οι αποφάσεις της επιτροπής θα είναι δεσμευτικές.

Επί της ουσίας, η συμφωνία αποτελεί ολοκληρωτική επικράτηση της κυβέρνησης, με τον ρόλο της ΕΠΟ να είναι πλέον διακοσμητικός, αφού η μοναδική δικαιοδοσία της είναι να επικυρώνει τις αποφάσεις της ΕΕΑ. Μπορεί ο Πιλάβιος και η παρέα του να προσπαθούν να πείσουν ότι κατάφεραν να οριοθετήσουν το αυτοδιοίκητο του ποδοσφαίρου, όμως δεν πείθουν κανέναν. Αρκεί να διαβάσουμε τις δηλώσεις του Πιλάβιου και του Γενικού Γραμματέα Αθλητισμού Π. Μπίτσαξή και θα καταλάβουμε την κατά κράτος ήττα της ΕΠΟ. Η συμφωνία προβλέπει ότι άμεσα η ΕΠΟ θα στείλει το σύστημα ποινών, που θα είναι πιο αυστηρές από τις σημερινές και στο πνεύμα του νέου αθλητικού νόμου, προκειμένου ο Γερούλανος να τις ενσωματώσει στο ισχύον κανονιστικό πλαίσιο και να κάνει τις αναγκαίες τροποποιήσεις στο νόμο, ώστε να μεταφερθεί η αρμοδιότητα επιβολής των ποινών στην ΕΠΟ.

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο

φύλλο, ότι η οικονομική κρίση έχει φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τους «αντιδοτελείς εργάτες» του ελληνικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου, αφού στην πιάτσα δεν υπάρχουν φράγκα και η μοναδική ίσως οικονομική διέξοδος είναι η κρατική επιχορήγηση και η χορηγία του ΟΠΑΠ. Η κυβέρνηση εκμεταλλεύτηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το αδιέξοδο της ΕΠΟ και των διοικήσεων των ομάδων και επέβαλε τη θέλησή της. Εχοντας κερδίσει τη μάχη, δέχτηκε να διευκολύνει τη διοίκηση της ΕΠΟ και να παρουσιαστεί η συμφωνία ως ισομερής για τις δυο πλευρές. Από τη στιγμή που ο Πιλάβιος δείχνει διατεθειμένος να αποδεχτεί «ρεαλιστικές» λύσεις, η κυβέρνηση έχει λόγους να τον στηρίξει στην προεδρία της ΕΠΟ, ώστε να μην έχουμε αλλαγή ηγεσίας στις εκλογές για το νέο ΔΣ της Ομοσπονδίας.

Στο θέμα της διαμάχης της Λίγκας με τον ΟΠΑΠ για το οικονομικό σκέλος της χορηγίας, ο ΟΠΑΠ κατάφερε να επιβάλλει τους όρους του κόντρα στα συμφέροντα και τις επιθυμίες των ΠΑΕ. Τα φράγκα που θα πάρουν οι ομάδες ως χορηγία είναι πολύ λιγότερα από αυτά που υπολόγιζαν και αν αφαιρεθούν τα λειτουργικά έξοδα της Λίγκας το καθαρό ποσό που θα μπει στο ταμείο κάθε ομάδας δεν θα ξεπερνά τις 100.000 ευρώ. Παρά τις αντιρρήσεις που εξέφρασαν Ολυμπιακός και Αστέρας Τρίπολης, αλλά και τη γκρίνια από τις περισσότερες

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

ΠΑΕ για τη χαμηλή προσφορά, η τελική απόφαση ήταν να δεχτούν τα 5.500.000 ευρώ για τη φετινή χρονιά και τα 8.500.000 ευρώ για την επόμενη, αφού από την πλευρά του ΟΠΑΠ έγινε ξεκάθαρο ότι η προσφορά αυτή δε θα άλλαζε. Στη Λίγκα υπάρχει δυσσαρέσκεια τόσο προς τον ΟΠΑΠ, τον οποίο κατηγορούν ότι είχαν συμφωνήσει το Φλεβάρη στα 17.000.000 ευρώ καθαρά και ο ΟΠΑΠ πρόσφερε περίπου το ίδιο ποσό αλλά μεικτά, ενώ από τις μικρότερες ΠΑΕ υπάρχει και δυσσαρέσκεια για τους χειρισμούς του προέδρου του Ολυμπιακού Βογγέλη Μαρινάκη που επέβαλε την αναστολή μιας αγωνιστικής στο πρωτάθλημα, για να πιεστεί ο ΟΠΑΠ και να αυξήσει την προσφορά του, όμως το αποτέλεσμα ήταν διαφορετικό και σε βάρος της Λίγκας και των ομάδων.

Αυτό που πρέπει να κρατήσουμε από τη συμφωνία Λίγκας-ΟΠΑΠ είναι ότι το ελληνικό πρωτάθλημα, εξαιτίας της άσχημης αγωνιστικής κατάστασης των ομάδων, δεν «πουλάει» ως προϊόν και κατά συνέπεια ο ΟΠΑΠ δεν πιέζεται ιδιαίτερα από την έλλειψη αγωνιστικής δράσης. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την πρόθεση της κυβέρνησης να μεγιστοποιήσει την εξάρτηση του ελληνικού ποδοσφαίρου από το κράτος, οδήγησε τη διοίκηση του ΟΠΑΠ

να θέσει προς τη Λίγκα το δίλημμα «ή αυτά τα ολίγα ή τίποτε». Μάλιστα, ο ΟΠΑΠ κυκλοφόρησε και ένα pop paper για να απαντήσει στη θέση της Λίγκας περί εκβιασμού, στο οποίο τονίζει ότι η χορηγία δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, αφού τα γήπεδα είναι άδεια από φιλάθλους και το ποσοστό των ελληνικών ομάδων στο συνολικό όγκο του Στοιχήματος δεν ξεπερνάει το 5%, αφού οι φιλάθλοι δεν έχουν σε υποληψη τις ελληνικές ομάδες και θεωρούν ότι σε μεγάλο ποσοστό οι αγώνες του ελληνικού πρωταθλήματος είναι στημένοι.

Η συμφωνία είναι σίγουρο ότι θα έχει άσχημες συνέπειες για τις περισσότερες ομάδες, αφού τα έσοδά τους προέρχονται κυρίως από τον ΟΠΑΠ, τα τηλεοπτικά και την κρατική επιχορήγηση. Με εξαίρεση τον Ολυμπιακό, υπό την προϋπόθεση ότι ο Μαρινάκης θα συνεχίσει να βάζει το χέρι στην τσέπη και να καλύπτει τα οικονομικά ανοήματα, στις υπόλοιπες ομάδες δεν υπάρχει μανηλι να κλάψουν και σχοινί για να κρεμαστούν. Και επειδή η κατάσταση σε συνθήκες οικονομικής κρίσης πολύ δύσκολα θ' αλλάξει προς το καλύτερο, το καλοκαίρι αναμένεται ιδιαίτερα θερμό, αφού αν εφαρμοστούν αυστηρά τα κριτήρια αδειοδότησης, πολύ δύσκολα θα καταφέρουν οι ομάδες να πάρουν πιστοποιητικό συμμετοχής.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Στην πιο κρίσιμη καμπή του πρωταθλήματος «κλάταρε» ο Παναθηναϊκός και πλέον οι πιθανότητες να πάρει τον τίτλο είναι ελάχιστες. Ο Φερέϊρα προσπάθησε με ποδοσφαιρικές αλχημίες να κρατήσει σε αγωνιστική ετοιμότητα το ελλειπές ρόστερ, αλλά όπως δείχνουν τα πράγματα δε θα τα καταφέρει. Απαντες στο πράσινο στρατόπεδο ποντάρουν στο ένστικτο αυτοσυντήρησης της ομάδας στο ντέρμπι με τον Ολυμπιακό και στη νίκη που θα αναπτερώσει τις ελπίδες για τον τίτλο, αν και από ποδοσφαιρικής άποψης οι πιθανότητες για μια τέτοια εξέλιξη δεν είναι πολλές.

■ ΑΝΤΡΕΙ ΖΒΙΑΝΓΚΙΝΤΣΕΦ

Ελενα

Η νέα ταινία του ρώσου σκηνοθέτη παρουσιάζει ένα ηλιθιωμένο ζευγάρι που συζεί. Όταν εκείνος παθαίνει μια σοβαρή καρδιακή προσβολή, αποφασίζει να καταστήσει κληρονόμο της περιουσίας του την κόρη του, με την οποία δεν έχει τις καλύτερες σχέσεις. Αντίθετα, εκείνη ανακαλύπτει με πικρία ότι δεν μπορεί να εξασφαλίσει το μέλλον του δικού της γιου που είναι άνεργος. Αυτή η διαπίστωση θα οδηγήσει την Ελενα στα άκρα...

Η ταινία θα μπορούσε να θεωρηθεί οικογενειακό δράμα, αν δεν αποκαλυπτόταν για μια ακόμη φορά ότι στον πυρήνα των οικογενειακών σχέσεων –ακριβώς όπως και στην κοινωνία– βρίσκονται το κέρδος και το συμφέρον. Το συμφέρον εδώ παίρνει –ως συνήθως– τη μορφή της κληρονομιάς και όλες οι σχέσεις που αναπτύσσονται είναι προβληματικές, καθώς κάθε γονιός θέλει για κληρονόμο το δικό του παιδί. Σε μια ατομικιστική κοινωνία αυτή είναι η μο-

ναδική εξασφάλιση των απογόνων και μπροστά σ' αυτό το δεδομένο χάνεται κάθε ουσιαστική σχέση, σεβασμός και αγάπη. Πρόκειται για την ίδια εκείνη αλλοτρίωση που χαρακτηρίζει και παρεμβαίνει σχεδόν σε όλες τις κοινωνικές σχέσεις που διαμεσολαβούνται από το οικονομικό αλισβερίσι και το κέρδος. Η σημερινή κοινωνία της Ρωσίας δεν θα μπορούσε ν' αποτελεί εξαίρεση.

Η ταινία θέτει ζητήματα ηθικής, ενστίκτων και απληστίας και πιθανότατα δεν είναι στις προθέσεις του σκηνοθέτη να ακουμπήσει σε βάθος έννοιες όπως αυτή της οικογένειας και των οικονομικών σχέσεων που τη διέπουν. Παρά ταύτα, δεν μπορεί κανείς να μη δει πίσω από την ταινία αυτή την παρακμή και τον αμοραλισμό της σημερινής ρωσικής πραγματικότητας.

■ ΡΟΜΠΕΡ ΓΚΕΝΤΙΓΙΑΝ

Τα χιόνια του Κιλιμάντζαρο

Σύμφωνα με το σκηνοθέτη, η ταινία είναι εμπνευσμένη από το ποίημα του Βίκτωρα Ουγκώ «Καλοί που ειν' οι φτωχοί». Πρωταγωνιστής ο Μισέλ, απολυμένος, πρόεδρος του σωματείου των εργαζομένων στη δουλειά του, και η γυναίκα του, η Μαρί-Κλερ. Μία ληστεία θα τους κάνει να επαναδιαπραγματευθούν τις απόψεις τους και τη σχέση με τον εαυτό τους.

Μία προσπάθεια για πολιτική ταινία, η οποία μάλλον καταλήγει σε ηθικολογικό μάθημα. Μία χαζορομαντική προέγχιση στα πράγματα, κατά την οποία ακόμα κι αν κάποιος κάνει λάθη, πάντα θα βρίσκεται ο τρόπος να τα διορθώσει, τουλάχιστον ως ένα βαθμό. Μια αφελής ματιά στην

Στην απεργία στις 12ης Φλεβάρη δόθηκε μια δυναμική απάντηση από το λαό και τη νεολαία στην προσπάθεια των μπάτσων να καταστείλουν τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας. Η λαϊκή αντίβία θορύβησε τον ασπικό εσμό και άπαντες έσπευσαν να την καταδικάσουν. Ο πρόεδρος της ΝΔ, Αντώνης Σαμαράς, αποφάσισε να το παίξει μάγκας και δήλωσε: «Να γνωρίζουν αυτά τα καθάρματα ότι όταν έρθει η ώρα, τις κουκούλες τους θα τις κατεβάσω». Την καλύτερη απάντηση στον Σαμαρά (την δανειστήκαμε για τίτλο στη στήλη) την έδωσαν, με το γνωστό ευρηματικό τρόπο που χαρακτηρίζει τους νεολαίους των γηπέδων, οι οργανωμένοι οπαδοί του Πανωνίου στον αγώνα της ομάδας τους με τον Ατρόμητο.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Φασούλι το φασούλι, γίνεται φασολάδα

Χαλβουργοί στη Γαλλία κλείνουν σιδηροδρομικές γραμμές (...)

Κι άλλο κίνημα «πατάτα» (για να μην σκεφτόμαστε την «καυτή πατάτα» αξία της εργατικής δύναμης)

Τις μέρες της κοινοβουλευτικής χούντας δολοφονήθηκε ο
Λάμπρος Φούντας

Το χρέος όλο κουρεύεται, το θέμα είναι ποιος χάνει τα μαλλιά του
Χρυσή αυγή, μαύροι κρίνοι, άσπροι κύκνοι παρελαύνουν στην πύλη

♦ «Η επιλογή Γερούλανου, σε καλύτερες εποχές, θα ήταν για γέλιο». Επειδή ο Γερούλανος δεν ξέρει από ελληνικό πολιτισμό. Ποιος τα λέει αυτά; Ο Θάνος Μικρούτσικος που υπηρέτησε το σύστημα από διάφορα μετερίζια και (αυτοβιογραφούμενος) δεν δύναται να ξεπλύνει τα... αμαρτήματά του (να θέλει να γίνει βεζήρης στη θέση του βεζήρη). (Τα εντός εισαγωγικών από την Αυγή, 4/3/12).

♦ Οχι που δε θα 'κανε πουτινιές ο Πούτιν (η Νόιε Τσέρχερ Τσάιπουνγκ, 5/3/12, αποτιμά την αξία μιας ψήφου στα 550 ρούβλια...).

♦ Τι σημαίνει ολυμπιακοί αγώνες στη Βραζιλία το 2016; Καταρχήν έξωση 4.000 ανθρώπων που ζουν εδώ και χρόνια σε μια φτωχογειτονιά του Ρίο ντε Τζανέιρο, στην οποία η... προοδευτική κυβέρνηση της Ν. Ρούσεφ σχεδιάζει να φτιάξει ένα «φουτουριστικό» ολυμπιακό πάρκο – καταργώντας το μελλον αυτών των ανθρώπων (η είδηση από Ιντερνέτιοναλ Χέ-

ραλντ Τρίμπτιον, 4/3/12).

♦ Πώς και η ΕΣΕ δεν αναφέρει την απεργία πείνας των 300 μεταναστών στο ημερολόγιό της (του '12);

♦ Αμα είναι... καμμένος, και κόκκινη και μπλε και πράσινη και ροζ γραμμή τραβάει...

♦ «Νέα κυβερνώσα αριστερά» - νέος όρος στη συνέντευξη του Δ. Σακελλάρη, μέλους του πολιτικού συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ στην Αυγή, 4/3/12. Πούσαι Χαρίλαε, με το «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων»...

♦ Απολαύστε! «Να έχετε, τέκνα, την ευχήν μου/ κι ακούσατε την απόκρισίν μου/ Εγώ τον ζυγόν δεν τον γνωρίζω/ ούτε ξεύρω να τον νομίζω./ Τρώγω, πίνω, ψάλλω με ευθυμιά./ Τότε υποφέρω αδημονιά./ όστις με βλάβει στην επαρχίαν./ Αυτή του Τούρκου η τυρανία/ σ' εμέ είναι ζωή μακαρία./ Αφού το ράσον τούτο εφόρεσα,/ πλέον νικά ζυγόν δεν εγνωρίσα./ Δύο πόθων, ναι, μα τας εικόνας,/ άσπρα πολλά και καλώς κοκκώννας./ Περί της Ελλάδος,

που λέτε./ δεν με μέλει κι αστυρανιέται./ Μ' αν βαστάζει χωρίς να στενάζει./ όλας τας αμαρτίας ευγάζει./ Ημείς πάντα ξομολογούμεν/ και ψυχικά τους νουθετούμεν./ Πίστιν να έχουν στον Βασιλέα (=Σουλτάνον)/ και σέβας εις τον Αρχιερέα.../ Αυτοί άρχισαν να παρακούσι/ και όλοι ελευθερίαν φρονούσι./ Διά τούτο και ημείς συμφωνούμεν/ ομού με Τούρκους τους βαρβαρούμεν...». Περί του ανωτέρου κλήρου πριν το 1821 (Γ. Κορδάτου - «Η κοινωνική σημασία της ελληνικής επανάστασεως του 1821», Επικαιρότητα, 1974).

♦ Ο πλουσιότερος στον κόσμο Κάρλος Σλιμ μεί μπι ολιμ νείμγουάιζ μπατ μάνιγουάιζ χι ιζ ε φατ κατ.

■ Πικρίες και πείσματα

Αρνήθηκε ο Γκενάντι Ζιουγκάνοφ, ο τύπος που λερώνει τον τίτλο του κομμουνιστή, να συγχαρεί τον Πούτιν για την επανεκλογή του. «Οι εκλογές δεν ήταν ούτε τίμιες ούτε δίκαιες» είπε. Κι ενώ όλοι περίμεναν ότι θα αναφερόταν σε νοθεία, αυτός έφερε σαν μοναδικό επιχείρημα το ότι «οι τίμιες εκλογές προϋποθέτουν πάνω απ' όλα το διάλογο της εξουσίας με την αντιπολίτευση με ίσους όρους» και κατήγγειλε τον Πούτιν επειδή δεν πήρε μέρος στο ντιμπέιτ! Κι όχι μόνο αυτό, αλλά τον κατήγγειλε και για κάτι άλλο: «Προτεινάμε να συγκροτήσουμε μια κυβέρνηση λαϊκής εμπιστοσύνης, με κεντροαριστερή πορεία, σαν εκείνη που βοήθησε τη Ρωσία μετά τη χρεοκοπία του 1998 να βγει από το βαθύτερο λάκκο. Ομως ο Πούτιν αρνήθηκε να συζητήσει αυτά τα μέτρα».

Κοντολογίς, ο Ζιουγκάνοφ εκφράζει την πίκρα του επειδή ο Πούτιν δεν του δίνει μερίδιο στην εξουσία και τη μονοπωλεί! Κι από την πίκρα περνάει στο πείσμα και αρνείται να συγχαρεί τον νέο τσάρο! Σκασιλα του του Πούτιν. Τέτοιες κριτικές, παραποινιάρικες και κλαψούρικες, τον εδραϊώνουν ακόμα περισσότερο στη συνείδηση της ρωσικής μπουρζουαζίας, η οποία θέλει έναν νέο τσάρο στο Κρεμλίνο, επιλέγοντας αυτή τη μορφή διακυβέρνησης.

■ Αποθρονητής των τραπεζιτών

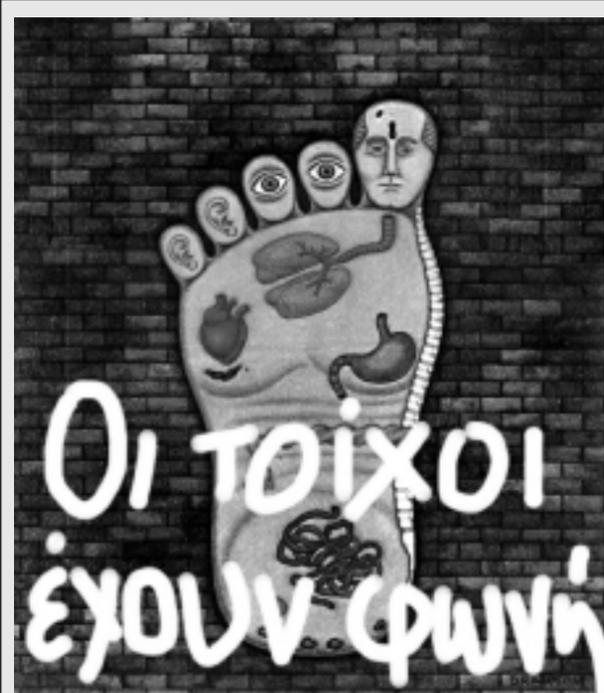
Πέταξε τη μάσκα ο Παπαδήμος και εμφανίστηκε με το πραγματικό του πρόσωπο, αυτό του χυδαίου απολογητή των τραπεζιτών. Όταν του είπαν (συνέντευξη Τύπου στις Βρυξέλλες), ότι οι τράπεζες έχουν κλείσει τη στρόφιγγα προς επιχειρήσεις και νοικοκυριά, επομένως είναι αυτές που δεν αποκαθιστούν το κλίμα εμπιστοσύνης, απάντησε: «*Φοβάμαι ότι η απάντηση είναι απλή αλλά όχι ευχάριστη. Οι τράπεζες έχουν περιορίσει τη χρηματοδότηση της οικονομίας και των επιχειρήσεων επειδή δυστυχώς δεν έχουν ρευστότητα*».

Πάνω από 100 δισ. έχουν πάρει οι τράπεζες με τα διαδοχικά πακέτα εγγυήσεων του ελληνικού κράτους (χωρία αυτά που πήραν από τα δύο πρόσφατα πακέτα Ντράγκι). Πού πήγαν αυτά τα λεφτά, κύριε Παπαδήμει;

ιδιότητα του συνδικαλιστή, που περισσότερο φαίνεται να αναρωτιέται πόσο επαναστάτης ή μικροαστός είναι, επειδή ψήνει λουκάνικα κάθε Κυριακή, παρά να αγωνιά για τις μάχες που δόθηκαν και πρέπει να δοθούν. Μια δήθεν αισιόδοξη οπτική, στην οποία βαφτίζεται πράξη αλληλεγγύης και επανάστασης μια πράξη που ενδεχομένως να κινείται από τις τύψεις. Τέλος, ηθικολογικό μάθημα, γιατί στον πυρήνα της η ταινία περιστρέφεται γύρω από τη μεγαλοψυχία και την καλοσύνη των πρωταγωνιστών, καθιστώντας τους «φωτεινό παράδειγμα» γι' αυτές τους ακριβώς τις ιδιότητες και όχι για την όποια στάση τους στο όποιο (συνδικαλιστικό στην προκειμένη) κίνημα.

Ελένη Π.

♦ **Εγώ τα έφαγα (στένσιλ που απεικονίζει ένα παιδί της Αφρικής)**

Μια οξεία αισθητική παρέμβαση με ένα ξεκάθαρο μήνυμα. Μακάρι να γέμιζαν οι τοίχοι με τέτοιες αισθητικές μηνύματα και όχι με τις μουτζούρες του κάθε «γκραφίτα» που γράφει μόνο τ' όνομά του, βουτηγμένος στον ατομισμό, τον ναρκισσισμό και τον ωχαδερφισμό. Είναι κρίμα που τόσο ταλαντούχοι άνθρωποι χάνονται στον κόσμο του «εγώ» τους, ενώ θα μπορούσαν να δώσουν άλλη διάσταση στην τέχνη του γκράφιτι. Το ίδιο ισχύει και για τους «καλοτεχνίτες», από τους οποίους περιμένουμε να βγουν στο δρόμο.

♦ **Εξεγερμένοι Αραβες γκρεμίζουν δυνάστες και 'δω μαλάκες Έλληνες βρίζουνε μετανάστες (ανυπόγραφο σύνθημα με μαύρο σπρέι σε τοίχο της Πάτρας)**

Στον ίδιο τοίχο φιγουράρει δίπλα, με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα, ένα τεράστιο «Παναχαϊκή 1898». Υποθέτουμε ότι ο συνθηματογράφος είναι ο ίδιος. Ίσως το όνομα της ιστορικής πατρινης ομάδας να έχει θεθεί αντί υπογραφής, για να υποδηλώσει το συλλογικό του πράγματος. Ο,τι και να ισχύει, μικρή σημασία έχει. Σημασία έχει το σύνθημα, το μήνυμα. Σαφέστατο και εύληπτο, παρά τη νεολογιστική απολυτότητα και υπερβολή.

♦ **Τρομοκρατία είναι το δελτίο των 8!!! (ανυπόγραφο σύνθημα με μαύρο σπρέι)**

Ιδεολογική τρομοκρατία ναι, σκέτο τρομοκρατία όχι. Καθένα δελτίο ειδήσεων δεν θα μπορούσε ν' αποτελέσει τρομοκρατία, όσα ψέματα κι αν λέει, όσο κι αν φουσκώνει κάποιες ειδήσεις, όσο κι αν υποβαθμίζει άλλες. Αλλωστε, τα δελτία δεν παράγουν ειδήσεις. Αναπαράγουν –σπρεβλά πάντοτε– τα συμβάντα της ζωής και της ταξικής πάλης. Εκεί που ασκείται η πραγματική τρομοκρατία. Τρομοκρατία είναι ο νόμος του αφεντικού που επιβάλλεται με την απειλή της απόλυσης. Τρομοκρατία είναι τα χαράτσια του κράτους, που επιβάλλονται με την απειλή της διακοπής του ηλεκτρικού ή της κατάσχεσης των προσωπικών περιουσιακών στοιχείων. Τρομοκρατία είναι να σ' απολύει το αφεντικό, να ξέρεις ότι θα κάνεις καιρό να ξαναβρείς δουλειά και το κράτος να σου πετσοκόβει το επίδομα ανεργίας. Τρομοκρατία είναι να σε περιμένει ο πάνοπλος ΜΑΤάς στη διαδήλωση, έτοιμος να σε λιανίσει μόλις δοθεί το σύνθημα. Αυτά και πολλά άλλα είναι τρομοκρατία. Αν αρχίσει ο κόσμος να σπάει αυτή την τρομοκρατία, τότε κανένας δεν θα δίνει σημασία στα υστερικά φρόκαλα που χτυπιούνται στα τηλεπαράθυρα 8 με 9 κάθε βράδυ.

♦ **Τώρα που σου πήραν και τον καναπέ;;; (ανυπόγραφο σύνθημα με μαρκαδόρο)**

Ξέρετε την αλλεργία που αισθάνεται η στήλη απέναντι σε κάθε εκδήλωση ελιτισμού, σε κάθε αυστηρό κούνημα του δαχτύλου ή ειρωνικό ύψωμα του φρυδιού. Σε κάθε συνθηματολογία που προέρχεται από μια ορισμένη κατεύθυνση, πολιτικά ασυγκρότητη, ιδεολογικά ταλαντευόμενη, που αποθεώνει τους «λίγους κι εκλεκτούς» και οικτρίζει τη συμβιβασμένη μάζα. Κι εσύ τι ακριβώς προτείνεις για να συνεγείρεις τον κόσμο και να σηκωθεί από τον καναπέ του, ρε μεγάλε; Απολύτως τίποτα. Γενικολογίες, αερολογίες, πλίνθους και κεράμους ατάκτως ερριμμένους, που συγκινούν μόνο μικρές παρέες. Χωρίς αυτούς του «καναπέ» είσαι χαμένος από χέρι, φίλε μου.

Η παρανομία έγινε κτηνωδία. Η αυθαιρεσία έγινε καθημερινό βασανιστήριο. Στην 33η μέρα απεργίας πείνας βρίσκεται σήμερα ο Μοχάμεντ-Αλι Καϊμπής και η Διεύθυνση Αλλοδαπών παραβιάζει ακόμα κι αυτό το δικαίωμά του, που αναγνωρίζεται από διεθνείς συνθήκες, αλλά και από την ελληνική έννομη τάξη: το δικαίωμα ενός κρατούμενου να προχωρήσει σε απεργία πείνας.

Από το απόγευμα της περασμένης Τρίτης τον

μένοι στην Ελλάδα. Το δικαστήριο αναγνώρισε και στους δύο το ελαφρυντικό των μη ταπεινών απτών, τους καταδίκασε στην όλως ελαφρά ποινή της φυλάκισης 30 ημερών, με τριετή αναστολή και τους άφησε ελεύθερους, χωρίς καμιά παρόμοια ποινή.

Αλλά, η Αστυνομία είχε άλλη γνώμη και αποφάσισε να τους επιβάλει διοικητικά τη βαριά ποινή της απέλασης. Δύο φορές η μαροκινή πρεσβεία δεν συναίνε-

33 μέρες απεργία πείνας

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

στον Μοχάμεντ-Αλι Καϊμπής

έβαλαν σε απομόνωση. Καθώς τον άλλαζαν πτέρυγα, ο μπάτσος τον κλώτσησε στη μέση από πίσω, ενώ ταυτόχρονα τον έβριζε. Άλλοι μπάτσοι άρχισαν να περνούν από το κελί όπου τον έχουν απομονώσει, να τον βρίζουν, να τον φτύνουν, να τον απειλούν. Του απαγόρευσαν τα τηλεφωνήματα. Ταυτόχρονα, άρχισαν να του πηγαίνουν φαγητό και να του το αφήνουν προκλητικά μέσα στο κελί, λέγοντάς του να φάει, γιατί αλλιώς εκεί μέσα θα πεθάνει και δεν θα στενοχωρηθούν καθόλου.

Τι είχε συμβεί; Το ίδιο πρωί τον είχαν πάει στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας, όπου ο απεργός πείνας δήλωσε ότι δεν δέχεται να του βάλουν ορό και πως θέλει να γυρίσει στη φυλακή. Τον είχαν πάει και στην πρεσβεία του Μαρόκου, ζητώντας να εκδοθεί θεώρηση απελασής του. Η πρεσβεία τους απάντησε ότι ο συγκεκριμένος μετανάστης βρίσκεται νόμιμα στην Ελλάδα, ότι έχει συνήγορο, ότι έχει κάνει προσφυγή ενάντια στην απόφαση απελασής του και ότι δεν διώκεται ποινικά, γι' αυτό και δεν συναίνει στην απελασή του. Ετσι, όταν επέστρεψαν στο Αλλοδαπών, έβγαλαν όλη την κτηνωδία τους πάνω στον απεργό πείνας, προσπαθώντας να του σπάσουν το ηθικό για να αποδεχτεί οικειοθελώς την απέλαση.

Μετά από συνεχή τηλεφωνήματα διαμαρτυρίας και καταγγελίες του Ανοιχτού

Μετώπου για την Υπεράσπιση των Δικαιωμάτων των 300 Απεργών Πείνας, ένας από τους οποίους είναι και ο Μοχάμεντ-Αλι Καϊμπής, μάζεψαν τα κτήνη. Οι βρισιές, οι φτυσιές και οι απειλές κόπηκαν την Πέμπτη. Εμεινε, όμως, το βασανιστήριο με το φαγητό. Επειδή την Τετάρτη ο απεργός πείνας πέταξε πέρα το δίσκο που του πήγαν και τα φαγητά σκόρπισαν στο πάτωμα, από την Πέμπτη άρχισαν να πηγαίνουν το φαγητό και να τ' αφήνουν σ' ένα χαρτόκουτο στο διάδρομο, έξω από κελί, έτσι που να το βλέπει μεν, αλλά να μη μπορεί να το πετάξει.

Ο Μοχάμεντ-Αλι Καϊμπής δεν κάμφθηκε από την κτηνωδία των μπάτσων. Εχει έναν πλούσιο αξιακό κώδικα που αποτελεί ασπίδα απέναντι στη βαρβαρότητα. Όσοι τον γνωρίσαμε στην απεργία πείνας της Υπατίας ξέρουμε ότι πρόκειται για ένα παιδί-διαμάντι και ταυτόχρονα για έναν αγωνιστή της πρώτης γραμμής. Είναι αυτός που όταν τα ΜΑΤ έζωσαν τη Νομική, ανέβηκε στην ταράτσα και απειλούσε ότι θα βουτήξει στο κενό (είδαν κι έπαθαν να τον τραβήξουν πίσω οι σύντροφοί του). Ήταν απ' αυτούς που διαφώνησε με το σταμάτημα της τότε απεργίας πείνας. Είναι από τους πρώτους που συγκρότησαν το Ανοιχτό Μέτωπο, κάνοντας πέρα τους φορείς της προδοσίας και του συμβιβασμού.

Τώρα, με τη νέα περιπέτειά του, διδάσκει και πάλι ήθος,

αξιοπρέπεια και αγωνιστικότητα. Τον πνίγει η αδικία και δεν έχει άλλο τρόπο να διεκδικήσει το δικό του. Άλλοι στη θέση του ενδεχομένως να λύγισαν και να αποδέχονταν την απέλαση, χωρίς κανείς να μπορεί να τους κατηγορήσει γι' αυτό. Ο Μοχάμεντ-Αλι, όμως, δεν θέλει να λυγίσει μπροστά στην αδικία. Βάζοντας για δεύτερη φορά σ' ένα χρόνο σε κίνδυνο τη ζωή του, δείχνει ότι το δικαίωμά του να μείνει στην Ελλάδα, όπου ζει και εργάζεται αρκετά χρόνια τώρα, δεν το απεμπολεί.

Γι' αυτή του τη στάση αξίζει το σεβασμό μας. Πάνω απ' όλα, όμως, αξίζει την έμπρακτη αλληλεγγύη μας. Μια αλληλεγγύη που μπορεί να εκφραστεί με ανακοινώσεις και ψηφίσματα, με δημοσιεύματα στον Τύπο, με παρεμβάσεις στο υπουργείο Προ-Πο και με κάθε άλλο μέσο που θ' αυξήσει την πίεση πάνω στην κυβέρνηση. Γιατί πλέον το θέμα είναι πολιτικό και είναι η κυβέρνηση αυτή που πρέπει να δώσει λύση. Αμεσα, πριν πάθει ζημιές η υγεία του απεργού πείνας, ο οποίος έχει διακηρύξει: **από δω μέσα θα βγω ή με τα χαρτιά μου και με ψηλά το κεφάλι ή νεκρός!**

Ο Μοχάμεντ-Αλι Καϊμπής συνελήφθη μαζί με τον Μοχάμεντ Μπουγκζίν, επίσης απεργό πείνας της Υπατίας, στην Ηγουμενίτσα. Προσπάθησαν να φύγουν για την Ιταλία, αναζητώντας μια διέξοδο από την ανεργία που μαστιάζει και τους μετανάστες που είναι χρόνια εγκατεστη-

σε στην απελασή τους, αναγνωρίζοντας ότι βρίσκονται νόμιμα στην Ελλάδα και καθώς η Διεύθυνση Αλλοδαπών αποφάσισε να τους αφαιρέσει τα δικαιώματά τους. Αντί, όμως, να τους αφήσουν ελεύθερους και να τους δώσουν πίσω τα χαρτιά τους, συνέχισαν να τους κρατούν φυλακισμένους, χωρίς ακόμη να έχουν δώσει καμιά απάντηση στην αίτηση θεραπείας που υπέβαλαν μέσω της συνηγούρου τους. Ετσι, οι δυο μετανάστες αναγκάστηκαν στις 6 Φεβρουαρίου να αρχίσουν απεργία πείνας, ζητώντας την αναγνώριση των δικαιωμάτων τους και την αποφυλάκισή τους.

Ο Μοχάμεντ Μπουγκζίν, αφού πρώτα μεταφέρθηκε στην Τρίπολη, την 22η μέρα της απεργίας πείνας, αφέθηκε ελεύθερος την επομένη. Ο Μοχάμεντ-Αλι Καϊμπής, μολονότι ανήκει στην ίδια ακριβώς κατηγορία με τον Μπουγκζίν (μαζί συνελήφθησαν, μαζί δικαστήκαν, δεν έχουν τίποτα το διαφορετικό), εξακολουθεί να παραμένει φυλακισμένος. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά βασανίστηκε και με συνεχείς μεταγωγές: την 16η μέρα της απεργίας πείνας μεταφέρθηκε από τα κρατητήρια του Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη στα κρατητήρια του Ασπρόπυργου και την 26η μέρα της απεργίας πείνας ξαναμεταφέρθηκε από τον Ασπρόπυργο στην Πέτρου Ράλλη, χωρίς να υπάρχει κατένας λόγος. Γι' αυτό δεν μιλάμε για αυθαιρεσία, αλλά για κτηνωδία.

Λακέδες

Σύμφωνα με ανακοίνωση που εκδόθηκε το βράδυ της Πέμπτης από το υπουργείο Οικονομικών, το υπουργικό συμβούλιο της συγκυβέρνησης ενέκρινε ομόφωνα συμφωνία επίλυσης της εξωδικαστικής διαφοράς με τη Siemens, που βάζει ταφόπλακα στις διεκδικήσεις και επαναφέρει το γερμανικό μονοπώλιο τροπαιούχο στις μπίζνες του στην Ελλάδα.

Η Siemens θα πληρώσει πρόστιμα ύψους 170 εκατ. ευρώ (ούτε καν τα 200 εκατ. που φημιολογούνταν μέχρι πρότινος). Μετρητά, όμως, θα πληρώσει μόνον 90. Τα υπόλοιπα 80 θα συμψηφιστούν με οφειλές του ελληνικού δημόσιου προς το γερμανικό μονοπώλιο. Δηλαδή, με οφειλές που δημιουργήθηκαν από τις φουσκωμένες τιμές με τις οποίες χρέωνε η Siemens, έχοντας λαδώσει υπουργούς και μεγαλοστελέχη των ΔΕΚΟ!

Η Siemens θα επενδύσει 100 εκατ. ευρώ μέσα στο 2012 «ώστε να διασφαλιστεί η συνεχιζόμενη παρουσία και δραστηριότητα της εταιρίας». Μ' άλλα λόγια, η Siemens όχι μόνο δεν θα πληρώσει τα 2 δισ. που αρχικά είχε ανακοινωθεί ότι ζητάει το ελληνικό δημόσιο, αλλά θα πάρει και όλες τις «δουλειές» που είχε από παλιά στα σκαριά συν νέες που θα προκύψουν, κάνοντας μια επένδυση 100 εκατ. ευρώ (που δεν θα είναι τόσα) και εισπράττοντας άγνωστο τι ύψους επιχορηγήσεις μέσω των διάφορων «αναπτυξιακών» νόμων.

Μετά τον οικονομικό λακεδισμό ακολουθεί ο πολιτικός λακεδισμός: «*Η Siemens δηλώνει ότι γνωρίζει και εμπιστεύεται την δυναμική και την ανθεκτικότητα της οικονομίας της Ελλάδας και πιστεύει ειλικρινά, ότι, παρά τις σημερινές δυσκολίες της, η Ελλάδα θα επιστρέψει και πάλι σύντομα σε μια σταθερή ισχυρή οικονομική κατάσταση. Στην προσπάθεια αυτή, η Siemens επιθυμεί να είναι βασικός και ουσιαστικός υποστηρικτής. Με δεδομένο αυτό, η Siemens ενθαρρύνει θερμά μεγάλους παγκόσμιους επενδυτές να συμμετάσχουν στην οικονομική αναζωογόνηση της Ελλάδας, επενδύοντας στην χώρα, όπως η ίδια έχει κάνει και συνεχίζει να κάνει. Η Siemens εξετάζει την πραγματοποίηση επένδυσης κατασκευής νέου εργοστασίου παραγωγής στην Ελλάδα, προϋπολογισμού άνω των 60 εκατομμυρίων ευρώ που θα οδηγήσει στην απασχόληση άνω των 700 ατόμων. Τα δύο μέρη συμφωνούν να συστήσουν κοινή Επιτροπή για να διερευνήσουν πραγματικούς και ουσιαστικούς τομείς στους οποίους μπορεί να επενδύσει η Siemens στην Ελλάδα, με ιδιαίτερη έμφαση σε τομείς που ενισχύουν την απασχόληση.*»

Σαν κερασάκι στην τούρτα μπαίνει το ανοιχτό δούλεμα: «*Η Siemens θα εφαρμόσει στην Ελλάδα πρόγραμμα συμμόρφωσης κατά της διαφθοράς και των μη νόμιμων επιχειρηματικών πρακτικών διάρκειας τριών (3) ετών - Κατά τη διάρκεια του παραπάνω προγράμματος η Siemens στην Ελλάδα θα επιτηρείται από Επίτροπο Εταιρικής Συμμόρφωσης που θα διορίσει το ελληνικό Δημόσιο - Η Siemens θα συνεχίσει να παρέχει κάθε δυνατή υποστήριξη, όποτε της ζητηθεί αλλά και ανεξάρτητα, προς τις δικαστικές αρχές σε σχέση με την συνεχιζόμενη ποινική διαδικασία κατά φυσικών προσώπων» (όπως έκανε με τον Χριστοφοράκο!).*

Η συμφωνία κλείνει με το συγχωροχάρτι-δύλωση μετάνοιας της συγκυβέρνησης: «*Το ελληνικό Δημόσιο δηλώνει ότι η Siemens σήμερα αποτελεί αξιόπιστη και υπεύθυνη επιχείρηση - Το ελληνικό Δημόσιο παραιτείται από τις αστικές και διοικητικές αξιώσεις και πρόστιμα κατά της Siemens, σε σχέση με τις υποθέσεις που αφορούν δραστηριότητες διαφθοράς, πληρωμών ή υποσχέσεων, πληρωμών προς τρίτους, ή άλλες παράνομες δραστηριότητες από την πλευρά της Siemens έως το έτος 2007.*»

Κάπως έτσι θα συντελείται η «ανάπτυξη», όταν ξεκινήσει και στο βαθμό που θα υπάρξει. Σαν ένα τεράστιο πλιάτσικο των μονοπωλίων στην αποικία.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ

